

စိတ်ကူးချီချီအနုပညာ

ဂေါတမီ မိဂ္ဂ

မြန်မာ့လည်ရိုက်နိမိတ်ခြင်း

mgyoe.com

အလို...ဂေါရီလည်း ဒီမှာပါလား၊
 ငါ့အတွက် သူ့အသက်ကိုတောင် စွန့်ဖို့
 အဆင်သင့် ဖြစ်နေရှာဟန် တူတယ်။
 ဘုဝန သည် မျက်နှာအမူအရာ မပျက်စေဘဲ
 ဟန်ဆောင်ထားလိုက်လေသည်။
 တစ်အားက နှစ်အား၊ နှစ်အားက သုံးအား ဖြစ်ဖြစ်လာသည်ဟု
 တွေးမိသည်။ ဂေါရီက မျက်လွှာပင့်ကြည့်လိုက်သည်။
 သူ့မျက်လုံးမှာ နေမိသာတုန်းက နွားကျောင်းခဲသည့်
 မျက်လုံးမှ ဟုတ်ရဲ့လား၊ ဤမျက်လုံးကမူ ရဲစွမ်းသတ္တိတွေ
 ယိုဆင်းကျနေပါကလား။
 ဂေါရီ မျက်နှာလွှဲလိုက်သည်။ သူ့မျက်လုံးသည်
 ဝှက်ထားသည့် သူ့စားမြောင်ရှိရာသို့ ရောက်သွားသည်။

ဂေါရီ မျက်လုံး

pyg0026
 3000.00 Ks

ဂေါ်ရီ ပါရဂူ

မျက်နှာပိုး - နံရံဆေးရေးပန်းချီများ စာမျက်နှာ ၂၈၃ မျက်နှာ၊ ၁၃ စင်တီ x ၂၀.၅ စင်တီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း။

ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း။

၂၀၁၆၊ မေလ၊ ပြန်လည်ရိုက်နှိပ်ခြင်း၊ ၁၉၈၅ စည်သူစိုးစာပေ၏ပထမအကြိမ်မှ၊ အုပ်ရေ ၅၀၀၊

ရောင်းစျေး ၃၀၀၀ ကျပ်

စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်

ဂေါရီ
ပါရဂူ
မြန်မာပြန်

မြန်မာ့စာပေအဖွဲ့က ထုတ်ဝေခြင်း၊ ၂၀၁၆

mgyc.com

mgyc.com

(၁)

နှစ်ပရိစ္ဆေဒ ထောင်ပေါင်းများစွာ မတိုင်မီက ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့် ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ် ဖြစ်သည်။

သရဒဥတု မိုးနှောင်းဆောင်းဦး နေသည် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းအပေါ် တက်လာလေပြီ။ ကျေးငှက်သာရကာအချို့သည် ဟိုမှသည်မှ ပျံသန်းလျက် နံနက်ခင်းကို ကြိုကြသလား၊ သို့မဟုတ် အစာအတွက် ဗျာများနေကြသလား အတိအကျ မသိရပေ။

အယုဒ္ဓယမြို့အပြင်ဘက်ရှိ ချိုင့်ဝှမ်းတစ်ဝက်၊ တောင်ကမူတစ်ဝက် မညီမညာ မပြေမပြစ်ဖြစ်နေသည့် မြေပြင်၌လည်းကောင်း၊ တစ်ပြေးညီညီဖြစ်နေသည့် လွင်တီးခေါင်၌လည်းကောင်း၊ ယိမ်းကသလို ယိမ်းထိုးလှုပ်ရှားနေကြသည့် ချုံပုတ်များထဲက မည်သည့်အသံဗလံကိုမှ မကြားရပေ။ ချုံပုတ်များ၏ အကိုင်းအညွန့်များမှာ တိရစ္ဆာန်များ စားထားသဖြင့် ၎င်းတိတိဖြစ်နေသည်။ အချို့အကိုင်းအခက်များ၌ ရွက်ညွန့် ရွက်သစ်များထွက်နေသည်။ သို့ရာတွင် ယင်းရွက်ညွန့်ရွက်သစ်များသည် သက်ဆိုးရှည်မည့် လက္ခဏာ မရှိပေ။

ဟိုနေရာ သည်နေရာရှိ နွမ်းခြောက်နေသည့် မြက်ပင်များအရင်း၌ အညောက်ထွက်နေသည့် မြက်ပင်ငယ်များကို ကြည့်ရသည်မှာ အားတက်

သရော ရှိပုံမရကြ။ အပေါ်ပိုင်း အညွန့်များမှာ ခြောက်သွေ့ကြေမွတော့မည် ဟန်ရှိနေပြီး အောက်ပိုင်းရှိ စိမ်းစိုစို အသက်ဓာတ်ကလေးမှာလည်း ဇီဝိန်ချုပ် တော့မည့်အချိန် စောင့်စားနေသကဲ့သို့ ရှိနေသည်။ မြေပြင်တွင် မာကျော သည့် ကျောက်စရစ်ခဲများ ပြန့်ကျဲနေပြီး ကောက်ကောက်ကွေ့ကွေ့ဖြစ်နေ သည့် တစ်ခုတည်းသော လမ်းပေါ်၌မူ ဖုန်မှုန့်များ တင်းကျမ်းဖြစ်နေသည်။

ကျေးငှက်သာရကာတို့သည် တစာစာအော်မြည်လျက် သရဘူမြစ်၏ ရေတိမ်သည့် မြစ်ကြောင်းရှိရာသို့လည်းကောင်း၊ ရေခမ်းစပြုနေပြီဖြစ်သည့် အင်းအိုင်များရှိရာသို့လည်းကောင်း၊ အစာရေစာရှာဖွေရန် ပျံသွားကြသည်။ တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင်လည်း ရန်သတ္တရပြုနေကြသည်။

ဤဒေသ၌ ဆက်တိုက်ကပ်ဆိုးကြီးဆိုက်လာခဲ့သည်မှာ ငါးနှစ်ရှိသွား ပြီ။ မိုးခေါင်ရေရှား ဖြစ်နေသည်။ တစ်နှစ်လုံးနေ၍ မိုးတစ်ကြိမ် နှစ်ကြိမ် လောက်သာ ရွာသည်။ ရွာပြန်တော့လည်း မစို့မပို့။

နံနက်ခင်း လေပြည်လေညင်းသည် ညင်သာ အေးဆေးသော အရှိန် အဟုန်ဖြင့် တိုက်ခတ်နေတုန်း ရှိသေးသည်။ လမ်းမရှိ ဆန့်ကျင်ဘက် အရပ် မျက်နှာ နှစ်ခုဆီ၌ ဖုန်မှုန့်ထူသည် ဝေဟင်ဆီသို့ တက်သည်။ ဖုန်မှုန့်ထူ၏ ရှေ့ပိုင်း၌ သိပ်သည်းထူထပ်ပြီး နောက်ပိုင်း၌မူ ပါးလျလျဖြစ်နေသည်။ အမြီး တန်းနေသည့် ခုနစ်စဉ်ကြယ်ကို အဝေးမှ လှမ်းမြင်နေရသည်နှင့် တူနေသည်။

လေပွေလေသင်တုန်းမွှေသည်ကို မတွေ့ရသော်လည်း ဖုန်မှုန့်ထူသည် ရုတ်တရက်တက်လာလျက် အမြီးပိုင်းသည် နွမ်းခြောက်နေသည့် ချုံပုတ်များ ထဲ တိုးဝင်သွားပြီး ခေါင်းပိုင်းဖုန်ထုမှာ ချုံပုတ်များအပေါ်ဘက်၌ ဝေ့ဝိုက်ဝဲပျံ နေသည်။ နေရောင်ခြည်ကြောင့် ဖုန်မှုန့်ထူကို ပိုပြီး ထင်ရှားပြတ်သားစွာ မြင်နေရသည်။

ထိုအခိုက် တစ်ဖက်မှတက်လာသော ဖုန်မှုန့်ထူထဲမှ ယာဉ်ရထား တစ်စီး ထွက်လာပြီး အခြားဆန့်ကျင်ဘက်နေရာမှတက်လာသော ဖုန်မှုန့်ထူ ထဲမှ အခြားယာဉ်ရထားတစ်စီး ထွက်ပေါ်လာသည်။

နေရောင်ခြည်လင်းနေသဖြင့် ယာဉ်ရထားနှစ်စီးသည် ထင်းထင်းကြီး ဖြစ်နေသည်။ ယာဉ်ရထားတစ်စီး၌ အရောင်အသွေးမတူသည့် မြင်းများ ကထားသည်။ လမ်းတွင် ချုံပုတ်များကွယ်နေသည့် လမ်းကွေ့တစ်ခုရှိသဖြင့်

တစ်ဖက်မှ ယာဉ်ရထားသည် တခြားတစ်ဖက်မှလာသည့် ယာဉ်ရထားကိုမူ မမြင်ရပေ။

လမ်းအကွေ့နေရာမှာ ယာဉ်ရထားတစ်စီးသွားသာရုံမျှလောက်သာ ကျယ်သည်။ ထိုနေရာ၌ ပေါက်နေသည့် ချုံပုတ်များမှာ မမြင့်သော်လည်း သိပ်သည်းထူထပ်နေသဖြင့် ယာဉ်ရထားနှစ်စီးသည် မျက်နှာချင်းဆိုင်မိမှပင် တစ်စီးနှင့်တစ်စီး မြင်ကြရသည်။

လမ်းနေရာက ကျဉ်းနေသဖြင့် ယာဉ်ရထားတစ်စီးသည် အခြားတစ်စီး ကို နေရာဖယ်ပေး၍ မဖြစ်တော့ပေ။ ယာဉ်ရထားအရှိန်ကို ရုတ်တရက် သတ်လိုက်ရဖြင့် တစ်စီးနှင့်တစ်စီး ထိလု တိုက်လုမတတ်ဖြစ်သွားသည်။ ယာဉ်ရထားတစ်စီးတွင် ကထားသည့်မြင်းများ၏ပါးစပ်မှ အမြှုပ်များသည် အခြား ယာဉ်ရထားတစ်စီးမှ မြင်းများ၏ပါးစပ်မှ အမြှုပ်များနှင့် သွားထိမိ တို့မိ ကြသည်။

ယာဉ်ရထားတစ်စီးပေါ်တွင် လုံမပျိုတစ်ယောက်ပါလာပြီး အခြား ယာဉ်ရထားတစ်စီးပေါ်၌ လုလင်ပျိုတစ်ယောက် ပါလာသည်။

လုလင်၏အသက်မှာ ဆယ့်ငါးနှစ်လောက်ရှိမည်ဟု ခန့်မှန်းရသည်။ ကိုယ်ဟန်အနေအထား တောင့်တင်းပြေပြစ်သည်။ မျက်နှာအမူအရာမှာ ချစ်ခင်စဖွယ်ဖြစ်သည်။ ကိုယ်ကာယအနေအထားမှာ အရွယ်အတန်ရင့်ပုံရနေ သော်လည်း မျက်နှာမှာမူ တကယ့် နုနုကလေးပင် ရှိသေးသည်။

လုံမပျိုမှာမူ ကိုယ်ကာယ အနေအထားရော၊ မျက်နှာပုံပန်းပါနှစ်မျိုး လုံးပင် လုလင်ပျိုထက် ရင့်ပုံရသည်။ သို့ရာတွင် သူ့အသက်လည်း လုလင်ပျို အသက်လောက်ပင် ရှိလိမ့်မည်ဟု ခန့်မှန်းရသည်။

နှစ်ဦးလုံး မျက်မှောင်ကြုတ်နေကြသည်။ သို့သော်လည်း လုံမပျိုက ပိုမိုမျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး ပိုမိုတင်းမာနေပုံရသည်။ ရင်ဆိုင်ယာဉ်ရထားပေါ် သူ့မြင်းများကို အတင်းဇွတ်မောင်းနေချင်ပုံရသည်။ လုလင်သည် သူ့မြင်း များ၏ ဇက်ကြိုးကို တုံ့ဆွဲထားလိုက်သည်။ မြင်းများနောက်ဘက် အတန် ငယ် ဆုတ်ခွာသွားကြ၏။ ထိုအခါကျမှ လုံမပျိုကလည်း သူ့မြင်းများကို ဟန့်တားထားလိုက်သည်။ လုလင်ပျိုသည် ယာဉ်ရထားအောက် ဆင်းလာ လေသည်။

“လမ်းဖယ်ပေးပါ”

လုလင်က ထက်မြက်သည့်အသံဖြင့် စတင်ပြောလိုက်သည်။ သူ၏ အသံသည် မာကျောထက်မြက်နေသော်လည်း ဒေါသအရိပ်အယောင် သည်လောက် လွှမ်းမိုးမနေပေ။

ကျာပွတ်ကို လက်ကိုင်ပြီး လုံမပျိုလည်း ယာဉ်ရထားပေါ်မှ ဆင်း လာသည်။

“လမ်းဖယ်ရအောင် ဘယ်မှာနေရာရှိလို့လဲ”

လုံမပျို၏အသံသည် စူးရှသည်။ မိုးတိမ်ကို မြင်ရသဖြင့် ထွက်ပေါ်လာ သော ဥဒေါင်း၏အသံမျိုးမဟုတ်ဘဲ အခြားဥဒေါင်းတစ်ကောင်ကို ရန်ပြု တိုက်ခိုက်ရန် စိန်ခေါ်သည့်ဥဒေါင်း၏ စူးစူးရှရှ ထွက်ပေါ်လာသည့် အသံ မျိုးဖြစ်သည်။

လုလင်ပျို ဒေါသထွက်လာသည်။

“ကျုပ် ဘယ်သူလဲဆိုတာ သိရဲ့လား။ ကျုပ် အယုဒ္ဓယဘုရင့် သားတော် ဘုဝန”

သူ့အမည်နာမကို ပြောပြပြီးသောအခါ လုလင်သည် တင်းမာမှု အနည်းငယ်လျော့သွားသည်။ မည်းနက်သော မျက်ဝန်းရှိသည့် သူ၏ မျက်လုံးသည် ဝိုင်းစက်ပြူးကျယ်လာသည်။ ရှုံ့ထားတင်းထားသည့် မျက်ခုံး လည်း အတန်ငယ် လျော့ကျသွားသည်။

“ကျွန်မကိုကော ဘယ်သူလဲဆိုတာ သိရဲ့လား။ ဒီဒေသမှာရော ပင်လယ်ရပ်ခြားဒေသမှာရော ထင်ပေါ်ကျော်ကြားနေတဲ့ သူကြွယ်ကြီးနီလရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သမီးရှင့်”

လုံမပျိုသည် စိုးရွံ့ခြင်း၊ တွန့်ဆုတ်ခြင်း အလျဉ်းမရှိပေ။ သူ၏ မွဲပြာ ပြာမျက်လုံးကြီးနှစ်လုံး နီရဲလာသည်။ မျက်ခုံးသည် တင်းမာမြဲ တင်းမာနေ သည်။ မျက်လုံးနှစ်ခုကြားထဲက တွန့်ကြောင်းသည် တွန့်မြဲတွန့်နေတုန်းပင် ရှိသေးသည်။

သူ့ကိုယ်သူ ဘုဝနဟု အမည်နာမပြောကြားသူ လုလင်သည် လုံမပျို ကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်လိုက်သည်။ လုံမပျို၏အဆင်အပြင် ပုံသဏ္ဍာန် မှာ အာရယမျိုးနွယ် မိန်းမပျိုများ၏အဆင်အပြင် ပုံသဏ္ဍာန်နှင့် တခြားစီ

ဖြစ်နေသည်။ ထို့ပြင် လုံမပျို၌ အာရယမျိုးနွယ် မိန်းမပျိုတို့၏ ပျော့ပျောင်း နူးညံ့မှု၊ ရှက်ရွံ့မှုမျိုးလည်း မတွေ့ရပေ။

ကျာပွတ်ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် လုလင်၏ လက်သီးဆုပ်သည် လျော့ သွားသည်။ အံကြိတ်ပြီး လုလင်သည် သူ့မြင်းများကို နောက်ဆုတ်လိုက်၏။

“အင်း... အင်း သိပါတယ်၊ အဲဒါတင် မကသေးဘူး၊ ဒါ့အပြင်လည်း သိသေးတယ်။ မင်းနာမည် ဟိမာနီ မဟုတ်လား။ ဟိမာနီအတွက် လမ်းဖယ် ပေးပါ့မယ် မဟုတ်ရင်”

နောက်ဆုံးစကားလုံးသည် လုလင်၏ နှုတ်မှ တိုးတိုးသာသာထွက်လာ သည်။ သို့ရာတွင် ဟိမာနီ၏ နားထဲ ရောက်သွားသည်။ လှပဖြူနုသော မျက်နှာဝန်းထဲက နီရဲနေသော နှုတ်ခမ်းနှစ်ခုကိုစုရင်း လုံမပျိုလည်း သူ့ယာဉ် ရထားပေါ် တက်လိုက်သည်။

“နို့မဟုတ်ရင် ဘာလုပ်မလဲ”

လုံမပျို၏ နှုတ်မှထွက်လာသောစကားကို ဘုဝန မကြားလိုက်ရပေ။ အကြောင်းမူကား သူ့မြင်းများ၏ ဇက်ကြိုးကိုဆွဲပြီး လမ်းဘေးရှိ ချုံပုတ်များ ပေါ် ယာဉ်ရထားကို မောင်းသွားပြီးဖြစ်သောကြောင့်တည်း။

လမ်းရှင်းသွားသည်ကို တွေ့ရသောအခါ ဟိမာနီသည် သူ့ယာဉ်ရထား ကို ရှေ့ဆက်မောင်း၏။ သူ့မျက်နှာတွင် အနိုင်ယူလိုက်ရသည့် မာန်မာန အရိပ်အယောင် တစ်ခဏမျှ လက်ခနဲ ပေါ်လာသည်။ သို့ရာတွင် ချက်ချင်း အတွေးတစ်ခုပေါ်လာသည်ဖြစ်၍ အတန်ငယ်လွန်သွားသော ယာဉ်ရထားကို ခဏရပ်လိုက်ပြီး...

“ဘယ်သွားမလို့လဲ ဘုရင့်သားတော်”

သူ့အသံသည် ချိုသာသလိုလိုရှိနေသော်လည်း သူ့မာန်မာနကမူ နဂို အခြေအနေအတိုင်းပင် ရှိနေသည်။

“ဘယ်ဖြစ်ဖြစ်”

ဘုဝန၏ နှုတ်မှ မပြေမပြစ် အဖြေထွက်လာသည်။ သို့ရာတွင် ချက်ချင်း သူ့ကိုယ်သူထိန်းချုပ်ပြီး ပြင်ပြောလိုက်သည်။

“လေးပစ်သွားလေ့ကျင့်မလို့”

ဘုဝနသည် ရှေ့ဆက်ပြီး စကားပြော၍ မထွက်တော့ပေ။ တစ်စုံတစ်ဦး

က သူ့ပါးစပ်ကို လှမ်းပိတ်လိုက်သလို ခံစားလိုက်ရသည်။

“ကျွန်မလည်း တစ်ခါလောက် လာကြည့်ပါဦးမယ်”

ဟိမာနီသည် မပြုံးချင် ပြုံးချင်နှင့် ကြိုးစားပြုံးပြီး ယာဉ်ရထားကို မောင်းထွက်သွားသည်။

ဘုဝနသည် ဟိမာနီ၏အပြုံးကိုလည်း မမြင်လိုက်ရပေ။ ဟိမာနီ၏ စကားကိုလည်း မကြားလိုက်ရပေ။

ချုံပုတ်များပေါ်တွင် တင်နေသည့် သူ့ယာဉ်ရထားကို လမ်းပေါ်ပြန် ရောက်အောင် ကြိုးစားနေရသည်။ မြင်းများ၏ မျက်လုံးများ တောက်လောင် နေသည်။ ပါးစပ်မှ အမြှုပ်တစ်စုံထွက်နေသည်။

ဘုဝနသည် တစ်စုံတစ်ယောက်များ ကြည့်နေသလားဟု ဘေးဘီကို မလုံမလဲ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သူ့ကိုကြည့်နေသူတစ်စုံတစ်ယောက်ကိုမှ မတွေ့ရပေ။ စိတ်အတန်ငယ် သက်သာရာရသွားသည်။ မြင်းများကမူ ကြည့် နေကြသည်။ ကိစ္စမရှိ။ မြင်းများ စကားပြောတတ်ကြလို့လား။ ယင်းသို့ တောင်တောင်အီအီ တွေးတောပြီး ဘုဝနသည် သူ့သွားလိုသည့်လမ်းဘက် ယာဉ်ရထား မောင်းနှင်ထွက်ခွာသွားသည်။

*

(၂)

သရဘူမြစ်သည် မြစ်ကြောင်းကျဉ်းသော်လည်း ရေမှာမူ အတော်ပင် နက်လှသည်။ အယုဒ္ဓယမြို့နှင့် အနီးအနား ပတ်ဝန်းကျင်ဒေသတစ်ဝိုက်၌ မိုးခေါင်နေသည်မှာ အချိန်ကာလ အတော်ကြာမြင့်နေပြီ။ သို့ရာတွင် ဟိမဝန္တာ တောင်နှင့် တောင်ခြေတစ်ဝိုက်မှာမူ မိုးအတော်အသင့်ရွာနေ၏။

သရဘူမြစ်ထဲတွင် လှေနာဝါများ အသွားအလာ ရှိသည်။ ယင်း လှေနာဝါများမှာ ကုန်သည်ကြီးများ၏ ကုန်စည်ပစ္စည်းများကို တင်ဆောင် သယ်ယူသည့် လှေနာဝါများသာ များသည်။

ဤဒေသမှ အဝတ်အထည်၊ ဥဒေါင်းအတောင်၊ ငရုတ်၊ အမွှေးနံ့သာ၊ မဆလာ၊ သံထည်လက်နက်၊ ကောက်ပဲသီးနှံဖြစ်ထွန်းသည့်အခါကာလမျိုး ၌ ဆန်စပါး၊ ဆီ စသည့် ကုန်ပစ္စည်းများကို ဝေဗုလ် (ဗာဝေရ)၊ ဖဏီရှန်း (ဖိနိုရှီယာ)၊ အီဂျစ်၊ အာရပ် စသည့်ပြင်ပဒေသများသို့ တင်ပို့ရောင်းချပြီး ယင်းဒေသများမှ စောင်ချော၊ ရွှေငွေ၊ ပုလဲ စသည့် ကုန်ပစ္စည်းများကို သယ်ဆောင်လာကြသည်။

ပြည်တွင်း၌ကား နွားလှည်း၊ နွား၊ မြင်း၊ လား စသည်တို့ဖြင့် ကုန် ပစ္စည်းများကို သယ်ယူတင်ဆောင်ပြီး အရောင်းအဝယ်ပြုလုပ်ကြသည်။ မွှေးဒိပ် မြောက်ပိုင်း၌ အယုဒ္ဓယမြို့သည် ကူးသန်းရောင်းဝယ်ဖောက်ကားမှု အချက်

အချာဒေသတစ်ခု ဖြစ်သည်။ အယုဒ့ယမြို့၌ ကူးသန်းရောင်းဝယ်မှု ပြုလုပ်ကြသူများမှာ အာရယမျိုးနွယ် ကုန်သည်များနှင့် နိုင်ငံရပ်ခြား ဖဏိရုန်းကုန်သည်များဖြစ်ကြသည်။

ယင်းကုန်သည်ကြီးများ၏ လက်ထဲတွင် သံနှင့်ခဲမဖြူသတ္တုတွင်းများ ရှိနေပြီး ယင်းသတ္တုများကို တူးဖော်ခြင်း၊ ပစ္စည်းကိရိယာပြုလုပ်ခြင်းစသည့် အလုပ်များကိုလည်း ယင်းကုန်သည်ကြီးများပင် လက်ဝါးကြီးအုပ်ထားကြသည်။ အုပ်ချုပ်သူဘုရင်သည် ယင်းတို့ထံမှ အခွန်ရသဖြင့် ဘဏ္ဍာငွေတိုးပွားများပြားနေသည်။ အယုဒ့ယမြို့တွင်ရှိသည့် ယင်းကဲ့သို့သော ကုန်သည်ကြီးများထဲတွင် အကြီးဆုံး၊ အကြွယ်ဝအချမ်းသာဆုံး၊ ဩဇာတိက္ကမအရှိဆုံး ကုန်သည်ကြီးမှာ ဟိမာနီ၏ဖခင် နီလ ဖြစ်သည်။ မိုးခေါင်ရေရှား ကပ်ဆိုးအခါဆိုးဆိုးဆိုးနေသဖြင့် သူ၏ဩဇာတန်ခိုးမှာ ပိုမိုကြီးမားနေသည်။

နီလသည် ကော်တရာကပ်စေးနဲ့ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ပါးနပ်သူတစ်ဦးလည်း ဖြစ်သည်။ အတွင်း၌ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲပြီး ရက်စက်သူဖြစ်သော်လည်း အပြင်ပန်း၌မူ သူတော်ကောင်း ယောင်ဆောင်ထားသည်။ အတွင်း၌ အကောက်ကြံနေသူဖြစ်သော်လည်း အပြင်ပန်း၌မူ မျက်နှာချိုနိုင်သမျှ ချိုထားသည်။

အမိမဲ့သမီးကို ချစ်သော်လည်း သူ့အနာဂတ်ကို သမီးထက်ပိုပြီး ချစ်သည်။ သူ့အရိပ်အာဝါသအောက်၌ အစေအပါးများ၊ အလုပ်သမားများ တောင်ပုံရာပုံ ရှိသည်။ ယင်းတို့အထဲတွင် ကျေးကျွန်များလည်း များစွာရှိသည်။

အာရယမျိုးနွယ် အသိုင်းအဝိုင်းထဲ၌ ကျေးကျွန်စနစ် ထွန်းကားပြန့်ပွားဖို့ မလွယ်ပေ။ ဇာတ်စနစ်ဇာတ်ထုံးစံ၌ သုဒ္ဒလူမျိုး သုဒ္ဒဇာတ် ရှိသည်။ သို့ရာတွင် သုဒ္ဒသည် ကျေးကျွန်မဟုတ်ပေ။ ပညာရေးနှင့် ဘာသာရေးသမားများဖြစ်သည့် ဗြာဟ္မဏလူမျိုး၊ လက်နက်ကိုင်အုပ်ချုပ်သူ ခတ္တိယလူမျိုး၊ ကုန်သည် ဝဿလူမျိုးများနှင့်စာလျှင် လုပ်အားသက်သက်နှင့် အသက်မွေးရသည့် သုဒ္ဒလူမျိုးတို့၏အရေးပါမှုမှာ သေးငယ်လှသည်မှန်သော်လည်း သုဒ္ဒလူမျိုးတို့ကို နှိမ့်ချသည့်အမြင်မျိုးဖြင့် မကြည့်ရပေ။

သို့ရာတွင် သခင်နှင့်ကျေးကျွန်တို့၏ ဆက်ဆံရေးမှာ တစ်မျိုးဖြစ်သည်။ မရှိဆင်းရဲသားများသည် ကြွေးပြေအောင် မဆပ်နိုင်သောအခါ ကြွေး

ရှင်မြီရှင် သူဌေးသူကြွယ် ကုန်သည်ကြီးများအား မိမိတို့၏ ကျွဲနွားများကို လည်းကောင်း၊ မိမိကိုယ်ကိုလည်းကောင်း ပုံအပ်ကြရသည်။ ယင်းနည်းလမ်းဖြင့် မရှိဆင်းရဲသားများသည် ကြွေးရှင်မြီရှင်၏ ကျေးကျွန်ဖြစ်သွားကြရသည်။ ဗြာဟ္မဏ အမျိုးနွယ်ဝင်ပင်ဖြစ်လင့်ကစား ဆင်းရဲနွမ်းပါးပါက ယင်းနည်းလမ်းအရ သူဌေးသူကြွယ်များ၏ အိမ်တွင် ကျေးကျွန်ဖြစ်သွားကြရသည်။

သူကြွယ်ကြီး နီလ၏ ထံ၌ ကြွေးမြီမပြေလည်သဖြင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပုံအပ်ကြရသည့် ကျေးကျွန်ပေါင်းများစွာရှိလေသည်။ ယင်းတို့အထဲတွင် ကပိလလည်း တစ်ဦးတစ်ယောက်အပါအဝင် ဖြစ်လေသည်။

ကပိလသည် အသက်သုံးဆယ်အရွယ်ရှိ အားကောင်းမောင်းသန် ယောက်ျားတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ယခင်က သူ့လယ်ယာကို သူ့ဘာသာသူ လွတ်လွတ်လပ်လပ်လုပ်သည့် တောင်သူလယ်သမားတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

သို့သော် မိုးခေါင်ပြီး ကပ်ဆိုက်လာသည်နှင့် သူပိုင်လယ်မြေကလေးမှာ သူဌေးတစ်ဦး၏ လက်ထဲရောက်သွားလေသည်။ လက်ချည်းခြေချည်း ကျန်တော့သဖြင့် တခြား တောင်သူလယ်သမားတစ်ဦးထံ အခစား သူရင်းငှား ဝင်လုပ်ရလေသည်။ ဝမ်းမဝသောအခါ နီလဆီက ကြွေးယူရလေသည်။ သူဌေးသူကြွယ်တို့သည် ကြွယ်ဝချမ်းသာလေလေ ကြွေးအပေးရဲကြလေလေ ဖြစ်သည်။ မရှိဆင်းရဲသားများသည် ကြွေးပြေလည်အောင် ပြန်မဆပ်နိုင်သော အခါ နောက်ဆုံး၌ ကြွေးရှင်၏ ကျေးကျွန်ဘဝ ရောက်သွားကြရလေတော့သည်။

ကပိလသည် ကြွေးယူပြီးရင်း ယူနေရလေသည်။ ယင်းသို့အားဖြင့် ကြွေးလည်ပင်းခိုက်လာလေရာ နောက်ဆုံးပိတ်၌ သူဌေးနီလ၏ ကျေးကျွန် ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

ကျေးကျွန်တို့သည် ဝမ်းဝရံမျှသာ အခကြေးငွေရရှိသည်။ သို့ဖြစ်၍ ကျေးကျွန်ဖြစ်သွားသူများသည် ကျေးကျွန်ဘဝက လွတ်မြောက်ဖို့ရန် မလွယ်ကူတော့ပေ။ သို့ရာတွင် မိမိလုပ်ခကို ချွေတာသုံးစွဲပြီး မူးစုပဲစု၍ ကြွေးရှင်ကို ကြွေးပြေလည်အောင်ဆပ်ပြီး ကျွန်ဘဝက လွတ်သွားသူများလည်း အနည်းနှင့် အများရှိကြလေသည်။

*

(၃)

ထိုနေ့က နေ့လယ်မွန်းတည့်အချိန်တွင် ကပိဇေလသည် သူ၏လုပ်ဖော်
ကိုင်ဖက်များနှင့်အတူ သရဘူမြစ်ဆိပ်၌ ဆိုက်ကပ်ထားသော လှေပေါ်မှ
သူဌေးနီလ၏ကုန်စည်ပစ္စည်း အထုပ်အပိုးများကို ကမ်းပေါ်သယ်ချနေ
သည်။ သူတို့တစ်ကိုယ်လုံးတွင် ချွေးရွဲရွဲစိုနေသည်။

ဆိပ်ကမ်းရှိ သဲများ၊ ကျောက်များမှာ ချစ်ချစ်တောက်ပူနေသည်။
နေ့လယ် နေပူချိန်၌ တိုက်ခတ်လာသော လေကလည်း မခံရပ်နိုင်အောင်ပင်
အပူရှိန်ပြင်းသည်။ ကပိဇေနှင့် သူ့အဖော်များသည် ကုန်စည်ပစ္စည်းအထုပ်
အပိုးကို သယ်ချလာပြီးသောအခါ မြစ်ကမ်းဘေးရှိ သစ်ပင်တစ်ပင်၏ အရိပ်
အောက်လာပြီး တစ်အောင့်တစ်နား နားကြသည်။ သူတို့အချင်းချင်း စကား
စမြည်လည်း ပြောဆိုနေကြ၏။

ထိုအခိုက် ယာဉ်ရထားသံ ကြားရသည်။ အနီးရောက်လာသောအခါ
ယာဉ်ရထားမှာ ဟိမာနီ၏ယာဉ်ရထားဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ကြရသည်။
ဟိမာနီသည် ယာဉ်ရထားပေါ်မှဆင်းပြီး လက်ထဲတွင် ကျာပွတ်ကိုင်လျက်
သူတို့အနီးသို့ လျှောက်လာသည်။

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှကြည့်သောအခါ ဟိမာနီသည် ပြုံးနေသည် ထင်ရသည်။ ပြုံးလည်း ပြုံးနေသည်။ ကျေးကျွန်များနှင့် စကားပြောမည်ဟု ကြံရွယ်လာပုံရသည်။ သို့ရာတွင် အနီးရောက်လာသောအခါ သူ့မျက်နှာတွင် ပေါ်နေသည့် အပြုံးသည် ရုတ်ခြည်း ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ကျွန်များ၏ အနီးရောက်လျှင် ရောက်ချင်း ဟိမာနီက ဟောက်လိုက်သည်။

“ရှင်တို့ ဒီမှာ ဘာထိုင်လုပ်နေကြတာလဲ”

ကျွန်များ၏ မျက်လုံးသည် ကပိဇေလဆီ စုပြုံရောက်သွားကြသည်။ ကပိဇေလက အဖြေပြန်ပေးသည်။

“အလုပ်လုပ်လို့ ပြီးသွားပါပြီ။ နည်းနည်းပင်ပန်းလို့ ခဏတစ်ဖြုတ်နားနေကြတာပါ”

“အပျင်းတွေ၊ အလုပ်တော့ မလုပ်ချင်ကြဘူး၊ လုပ်ခတော့ ယူချင်ကြတယ်၊ တခြားအလုပ်တွေ လုပ်စရာမရှိဘူးလား”

ဟိမာနီက ဆက်ကြိမ်းပြန်သည်။

တခြား ကျေးကျွန်များ မျက်နှာသေလေးများနှင့် ဖြစ်နေကြသည်။ ကပိဇေလကပင် လူစွမ်းကောင်း လုပ်ရ၏။

“ပြောပါ၊ တခြား လုပ်စရာ ဘာအလုပ်ရှိလို့လဲ၊ ထမင်းစားချိန်လည်း ရောက်လာမှာပဲဟာ”

ဟိမာနီ၏ မျက်လုံးသည် ဒေါသကြောင့် နီမြန်းလာသည်။ ကိုယ်လည်း တဆတ်ဆတ်တုန်လာသည်။ သို့ရာတွင် ကပိဇေလကမူ ခပ်အေးအေး ခပ်မှန်မှန်ပင်။ ဟိမာနီသည် သူ၏ဒေါသကို ကပိဇေလ၏ စက္ခုတံခါးပေါက်မှ အတွင်းပိုင်းသို့ ပို့လွှတ်သည်။ သို့ရာတွင် ကပိဇေလ၏ စက္ခုတံခါးပေါက်မှာ ပိတ်ထားသည်ဖြစ်၍ ဟိမာနီ၏ ဒေါသသည် ကပိဇေလ၏ အဇ္ဈတ္တသန္တာန်တွင်း ဝင်ခွင့်မရဘဲ သူ့နေရာရင်း ပြန်လှည့်လာသည်။ ဒေါသအရှိန်မပြေသေးသော ဟိမာနီသည် ဟိုဟိုသည်သည် ကြည့်လိုက်ပြီး

“ဒီမှာ ကပိဇေလ။ ဒီလူတွေကို ရှင်ပဲ ဖျက်ဆီးပစ်တယ်။ ဒီလူတွေ နဂိုက စိတ်ရင်းဆိုးကြသူတွေ မဟုတ်ဘူး။ ရှင်ကို သူတို့နဲ့အတူထားလို့မဖြစ်ဘူး။ နက်ဖြန်ခါကစပြီး ရှင်ဒီမှာ အလုပ်မလုပ်ရဘူး။ လယ်ထဲသွားပြီး အလုပ်လုပ်ရမယ်။ အခုပဲ ဒီက ထွက်သွားပါ။ ဒါပဲ”

ကျေးကျွန်များသည် ထမင်းစားထွက်သွားကြသည်။ ကပိလေသည်
 ခြေလှမ်းခပ်မှန်မှန်နင်းပြီး ထွက်သွားသည်။ ဟိမာနီကား ယာဉ်ရထားပေါ်
 တက်ပြီး မြင်းများကို ကျားပွတ်နှင့် တို့လိုက်သည်။ ယာဉ်ရထားသည်
 ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာသွားသည်။

*

(၄)

အယုဒ္ဓယမြို့အပြင်ဘက် သရဘူမြစ်ကမ်းနှင့် မလှမ်းမကမ်းရှိ ကွင်းပြင်၌ လယ်ကွက်အနည်းအပါးရှိသည်။ ယင်းလယ်ယာအတွက် ရေအသုံးပြုရန် ရေတွင်းများ တူးဖော်ထားသည်။ ယင်းလယ်ကွက်များထဲက လယ်ကွက်တစ်ကွက်တွင် ကပိဇလ လယ်ထွန်နေသည်။

လယ်ကွင်းအနီး သရဘူမြစ်ဘက်၌ ကွင်းပြင်ငယ်တစ်ခု ရှိသည်။ ကွင်းပြင်၏တစ်ဖက်စွန်း၌ တောအုပ်တစ်အုပ်ရှိသည်။ တောအုပ်နောက်ဘက် ခပ်လှမ်းလှမ်းအထိ စိမ်းလန်းစိုပြည်သော သစ်ပင် ဝါးပင်များ ပေါက်နေကြသည်။ ယင်းသစ်ပင်ဝါးပင်များ၏ အခြေအနေကို ကြည့်ရခြင်းအားဖြင့် မလှမ်းမကမ်း၌ မြစ်ရှိကြောင်း သိသာထင်ရှားနေသည်။ တောအုပ်တစ်ဖက်၌ ကား သစ်ပင်ဝါးပင် မရှိပေ။ ထိုနေရာဝန်းကျင်၌ ဗျိုင်းများ၊ စွန်များ၊ စက္ကဝါက်ငှက်များ အုပ်ဖွဲ့ပြီး ပျံသန်းနေကြသည်။ တောတန်း၏အခြားတစ်ဖက်တွင်မူ ဝါရော်နေသည့် သစ်ပင်များ၊ ချုံပုတ်များနှင့် လေလာလျှင် တထောင်းထောင်းထနေသည့် ထူထပ်သော ဖုန်များရှိသည်။

ကွင်းပြင်ငယ်၏ အရှေ့ဘက် အတောင်တစ်ရာလောက် အဝေး၌ ကုန်းမြင့်တစ်ခုရှိသည်။ ကုန်းမြင့်နောက်ဘက်၌ သစ်ပင်ဝါးပင်များ အစီအရီ ပေါက်နေကြသည်။ ကုန်းမြင့်အောက်ဘက်၌ ဝါးတိုင်နှစ်တိုင်စိုက်ပြီး ဝိုင်း

ဝိုင်းသဏ္ဍာန်ကလေးတစ်ခု ဝါးတိုင်နှစ်ခုကြားတွင် ချိတ်ဆွဲထားသည်။ ယင်းမှာ ပစ်မှတ်ပင် ဖြစ်သည်။

ကုန်မြင့်ရှေ့ဘက် တစ်နေရာ၌ ဘုဝနသည် မြားကျည်ကို ပခုံးတွင် လွယ်လျက် မြားတပ်ထားသည့်လေးကို လက်ကိုင်ပြီး ပစ်မှတ်ကို ချိန်ရွယ်နေသည်။ သူ့အနီး၌ သူ့ဆရာမေယသည် လေး မည်သို့မည်ပုံပစ်ရမည်ဆိုသည်ကို သင်ကြားပြသနေသည်။ ဘုဝနသည် မြားအစင်းပေါင်းများစွာကို ပစ်ပြီးလေပြီ၊ မြားကျည်ထဲတွင် မြားကုန်လုနီးပါး ရှိနေပြီ။ သို့ရာတွင် မြားတစ်စင်းမှ ပစ်မှတ်တွင် မထိသေးပေ။ သူ့ဆရာ မေယ စိတ်မရှည်တော့ပေ။

မေယသည် အရပ်အမောင်း ထွားကျိုင်းသည်။ အသားညိုသည်။ ဦးခေါင်းတွင် ဆံကျစ်ထုံးထားသည်။ မေးတွင် မွဲခြောက်ခြောက်မှတ်ဆိတ်တွဲလဲကျနေသည်။ လည်ပင်းတွင် ပုတီးကြီး ဆွဲထားသည်။ သစ်သားခုံဖိနပ်ကြီးလည်း စီးထားသည်။ အဖြူရောင်အတွင်းခံချည် အဝတ်ပေါ်မှ သိုးမွေးအပေါ်လွှမ်း အင်္ကျီကြီးကို ဝတ်ထားသည်။

သူ့အသွင်အပြင်ကို ကြည့်ရသည်မှာ ခက်ထန်ပုံ၊ ဒေါသကြီးပုံ၊ ရက်စက်မည့်ပုံ ပေါ်နေသည်။ မြင်ကွင်းထဲတွင် ချိုင့်ဝင်နေသည့် မျက်လုံးကလည်း သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကို ကြည့်ရာ၌ စားမတတ် ဝါးမတတ် ဖြစ်နေသည်။ သို့သော် မျက်စိမှုန်သူဖြစ်သည်။

ဘုဝနသည် အဝါရောင် ပိုးအောက်ခံအဝတ်နှင့် အဖြူရောင်အပေါ်လွှမ်းအင်္ကျီဝတ်ထားသည်။ ခြေထောက်တွင်လည်း ခြေနင်းစီးထားသည်။ ဘုဝနသည် သုန်သုန်မှုန်မှုန်ဖြစ်နေသည့် မေယ၏ မျက်နှာကို လှည့်မကြည့်ပေ။ နောက်ဆုံး တစ်စင်းတည်း ကျန်နေသည့် မြားကိုထုတ်ပြီး လေးတွင် တပ်နေသည်။ ထိုအခိုက် ဗျိုင်းတစ်အုပ်နှင့် ဟင်္သာတစ်အုပ်တစ်နေရာသို့ ထပ်သွားသည်ကိုလည်း လှမ်းတွေ့ရလေသည်။

တစ်ဖက်တွင် ပစ်မှတ်၊ အခြားတစ်ဖက်၌ လှပသည့်ငှက်များ။ လေးညှို့သည် ဆွဲတင်သည့် လက်ချောင်းထဲက အမှတ်တမဲ့ လွတ်ထွက်သွားသည်ဖြစ်၍ မြားသည် ခရီးတစ်ဝက်လောက်တွင် သွားကျသည်။ ဘုဝနသည် မြားကျရာသို့ လှမ်းမကြည့်ဘဲ...

“ဟာ... လှလိုက်တာ။ ဗျိုင်းတွေ၊ ဟင်္သာတွေ တန်းစီပြီး ပျံနေကြ

တယ်။ စက္ကဝါက်ငှက်တစ်အုပ်ကလည်း လေဟုန်စီးနေကြတယ်။ ဒီငှက်ကလေးတွေ ဘယ်ကပျံလာကြတယ် မသိဘူး” ဟု ငှက်များရှိရာသို့ လှမ်းကြည့်ပြီး ပြောလိုက်၏။ မေဃ၏အာရုံသည် တစ်နေရာရောက်နေသည်။ တောအုပ်နောက်ဘက်မှ ဟိမာနီသည် သူ့ယာဉ်ရထားကို ကိုယ်တိုင်မောင်းလာသည်။ ထိုနေရာအနီးရောက်လာသောအခါ ယာဉ်ရထားရပ်ပြီး မြင်းများကို သစ်ပင်တစ်ပင်တွင် ချည်ထားလိုက်သည်။ မေဃ၏အာရုံသည် ဘုဝနဆီ ပြန်လည်လာသည်။ ဒေါသ ပိုမိုထွက်လာသည်။

“ဘာစကားများနေတာလဲ၊ မင်းပစ်မှတ်ကို တစ်ကြိမ်မှထိအောင် မပစ်နိုင်ဘူး”

“ကြည့်ပါ၊ ဒီတစ်ခါ မလွဲစေရဘူး”

ဘုဝနသည် လက်ဖြင့် မြားကျည်ထဲ စမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“အလို... မြားလည်း တစ်စင်းမှ မရှိတော့ပါလား”

ဘုဝနသည် အံ့အားသင့်သွားသလိုလို နှုတ်က ရေရွတ်ပြီး မလှမ်းမကမ်းတွင် လယ်ထွန်နေသည့် ကပိဇေဘက် လှည့်အော်ပြောလိုက်သည်။

“ဒီမှာ လယ်ထွန်နေတဲ့ ဆရာကြီး၊ ဒီခဏလောက် လာပါဦး”

ကပိဇေသည် နွားကို ခဏရပ်ထားခဲ့ပြီး ဘုဝနခေါ်ရာသို့ လာခဲ့သည်။

“မင်း အာရုံ ဘယ်အလှအပဆီ ရောက်သွားပြန်ပြီလဲ။ မင်းတယ် ခက်တဲ့လူပဲ”

မေဃက ကြိမ်းလိုက်ပြန်သည်။

“အလှအပ မဟုတ်ပါဘူး ဆရာ။ ထယ်ထိုးနေတဲ့ လူပါ။ မြားအကောက် ခိုင်းမလို့ ခေါ်တာပါ။ ဆရာ မျက်စိ တော်တော်မှုန်နေတယ် ထင်တယ်”

“မင်းကိုယ်တိုင် ဘာဖြစ်လို့ သွားမကောက်တာလဲ”

မေဃက ထပ်ဟောက်လိုက်ပြန်သည်။

“ကျွန်တော်သဲ သွားကောက်မလို့ပါ။ အခု သူရောက်လာပြီ မဟုတ်လား။ သူ့ကို အကောက်ခိုင်းတာ ဘာအကျိုးယုတ်မှာလဲ”

ဘုဝနက ပြေရာပြေကြောင်း ပြောပြ၏။ မေဃသည် ကပိဇေကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး စူးစူးဝါးဝါး ကြည့်နေ၏။ ကပိဇေ ဦးခေါင်းငုံ့လာသည်။

အနီးရောက်သောအခါ ဦးညွတ်အရိုအသေပေးပြီး ရပ်နေသည်။ ထို့နောက် ကိစ္စကို မေး၏။

“ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

သခင်ဟူ၍လည်း မခေါ်၊ အရှင်မြတ်ဟူ၍လည်း မပြော။ “ဘာလုပ် ရမှာလဲ” ဟူ၍ တုံးတိတိပင် မေးလိုက်၏။ တစ်ယောက်မှာ ဘုရင့်သားတော် ၏ ဆရာဂုရု၊ နောက်တစ်ယောက်မှာမူ အယုဒ္ဓယဘုရင်၏ သားတော်။ သူက ဇာတ်နိမ့် သုဒ္ဓလူမျိုး။

မေဃ ခံပြင်းသွားသည်။

“မင်း သုဒ္ဓမျိုး မဟုတ်လား။ နာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ သုဒ္ဓမျိုးပါ။ ကျုပ်နာမည် ကပိဇေ ခေါ်ပါတယ်။ ကျုပ်ကို ဘာလိုခေါ်တာပါလဲ။ အလုပ်တန်းလန်းနဲ့ လာခဲ့တာပါ”

ကပိဇေက ခပ်အေးအေးပင် ပြန်ပြောသည်။

မေဃ ထောင်းခနဲ ဒေါသထွက်သွားသည်။ ဘုဝနသည်ပင် အောင့် သက်သက် ဖြစ်သွားသည်။ သို့ရာတွင် သူ့ကို ပထမစေခိုင်းရဦးမည်။ လုပ် သင့်တာရှိလျှင် နောက်မှ လုပ်ရမည်။

ဘုဝနက အမိန့်အာဏာသံနှင့် ပြောလိုက်၏။

“ဟိုပစ်မှတ် အနီးအနားတစ်ဝိုက်မှာ မြားတွေရှိနေတယ်။ အဲဒီမြားတွေ ကို ကောက်ယူလာခဲ့”

ကပိဇေ ကုန်းမြင့်အနီး ထွက်သွားသည်။ ဘုဝနသည် မေဃအပေါ် မရိုမသေ ပြောမိဆိုမိခဲ့သည်ကို ပြောပြကြောင်း အဖြေစကားဆို၏။

“ဒီ ကပိဇေဟာ ဆရာ့ကို ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ မသိဘဲနေမှာ မဟုတ်ဘူး။ အမှန်သိမှာပဲ၊ ဒီလူ တော်တော်ခေါင်းမာပုံရတယ်။ ဆရာ့ခြေ အစုံကို ဦးမတိုက်ဘူး”

မေဃကမူ ဘုဝန၏ အဖြေစကားကို အဖြေစကားဟု မထင်။ ဒေါပွ မြဲ ပွနေ၏။

“အခုလိုဖြစ်ရတာ တခြား ဘာကြောင့်မှ မဟုတ်ဘူး။ မင်းကြောင့် မင်းကြောင့်။ မင်းအပျင်းထူလို့။ ကိုယ်တိုင် မြားသွားမကောက်ဘဲ သူ့ကို ခိုင်းတာကိုး။ သူက ရောင့်တက်တာပေါ့”

ထိုအတောအတွင်း ဟိမာနီ ရောက်လာသည်။ ဘုဝနသည် မနေတတ် မထိုင်တတ်ဖြစ်လာပြီး ဟိုဟိုသည်သည်ကြည့်လျက် ကပိလေဆီ ပြေးလိုက် သွားသည်။ ကပိလေသည် မြားများကို အလျင်အမြန်ကောက်ပြီး ဘုဝနအား ကောက်ပေး၏။ ဘုဝနက မြားများကို မြားကျည်ထဲထည့်သည်။ မြား တစ်စင်းကိုမူ လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသည်။

ပထမနေရာတွင် ပြန်လာခဲ့ပြီး ပစ်မှတ်ကို ချိန်ပစ်လိုက်ပြန်သည်။ သည်တစ်ချိတွင်လည်း လွဲသွားပြန်သည်။ ကပိလေက ဘုဝနနောက်ဘက် တွင် ရပ်ပြီး ကြည့်နေသည်။ ဟိမာနီက ရယ်သည်။

“လေးနဲ့မြားကို ကျွန်မ ပေးစမ်းပါ”

ဟိမာနီသည် လက်လှမ်းပြီး ဘုဝနကို ပြောလိုက်သည်။ အသံမှာ မာသည်။ သို့သော် ပျော့နိုင်သမျှပျော့အောင် ကြိုးစားအားထုတ်သည်။

ဘုဝနသည် မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး တစ်ခဏမျှ မတုန်မလှုပ်ဖြစ်နေ သည်။ ထို့နောက် မနေသာတော့ဘဲ လေးနှင့်မြားကို ပေးလိုက်ရ၏။ ဟိမာနီ သည် ပစ်မှတ်ကိုချိန်ပြီး ပစ်လိုက်သည်။

တစ်ကြိမ်တည်းနှင့် ပစ်မှတ်သွားထိသည်။ ရှက်လွန်းလှသဖြင့် ဘုဝန မျက်နှာနီရဲသွား၏။ ဟိမာနီက လေးနှင့်မြားကို ဘုဝနအား ပြန်ပေးလိုက်သည်။ မေဃက မှတ်ချက်ချလိုက်၏။

“သူက မိန်းကလေး၊ မင်းက ယောက်ျားလေး။ ဒါပေမဲ့ သူက ငါသင် ပြတာကို အကုန်မှတ်မိအောင် ကြိုးစားတယ်။ မင်းကတော့ စိတ်ငြိမ်တဲ့လူ မဟုတ်ဘူး။ သင်ပြတဲ့အချိန်မှာလည်း မင်းစိတ်က ရွာရိုးကိုးပေါက်ရောက် ချင်ရာ ရောက်နေတယ်။ ငါသင်ပြတာ တတ်ပါ့မလား”

ဘုဝနက ရုတ်တရက် ပြန်ပြောလိုက်၏။

“ဆရာ သင်ပြတဲ့အတိုင်း လုပ်တာပဲ”

မေဃ အံ့ကြိတ်လိုက်သည်။ ဟိမာနီက ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ချည်ထား သော သူ့မြင်းများဆီ ကြည့်နေသည်။

ကပိလေသည် ရုတ်တရက် ဘုဝနအနီးကပ်ပြီး တီးတိုးပြောလိုက်၏။

“တစ်ပြည်ရပ်ခြားက ကုန်သည်သမီး ကောင်မလေးကို အရှုံးမပေးနဲ့။ ပစ်... ပစ် ကြိုးစားပစ်”

ဘုဝနသည် သေသေချာချာ ချိန်ပစ်လိုက်သည်။ ဤတစ်ကြိမ်တွင် ကား မြားသည် တန်းတန်းမတ်မတ် ပစ်မှတ်သွားထိသည်။ ဘုဝနသည် ကပိလေကို ခင်မင်လိုစိတ် ပေါ်လာသည်။ ဟိမာနီသည် ကပိလေပြော လိုက်သည့်စကားကို နားစွန်နားဖျား ကြားလိုက်ရ၏။ မေဃကလည်း ကပိလေ ပြောသည်ကို မနှစ်မြို့ပေ။

“မင်းနဲ့ဘာဆိုင်လို့ ဝင်ရှုပ်ရတာလဲ”

မေဃ၏ဒေါသသည် ကပိလေဘက် လှည့်သွားသည်။ ဟိမာနီ မျက်လုံးနီလာ၏။ ကပိလေက ခပ်အေးအေးပင် ပြန်ပြောသည်။

“ကျုပ် ဘာလုပ်လို့လဲ”

“ကျွန်တစ်ယောက်က ရာရာစစ”

မေဃသည် မြည်တွန်တောက်တီးပြီး ဟိမာနီကို လှမ်းပြောလိုက်၏။

“ဒီအကောင်ကို ဒီကခေါ်သွားစမ်း သမီး”

ထိုအခိုက် သူဌေးနီလသည် ယာဉ်ရထားဖြင့် ထိုနေရာရောက်လာ၏။ ခပ်လှမ်းလှမ်းဖြစ်နေသဖြင့် မေဃက နီလကို နီလမှန်းမသိပေ။ ဟိမာနီက ပြောပြသည်။

နီလသည် ထိုနေရာသို့ ရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မေဃ၏ ခြေ ထောက် ဦးတိုက်လိုက်သည်။ သူ၏လည်ပင်းတွင် စွပ်ထားသည့် ပုလဲသွယ် သည် မေဃ၏ ခြေထောက် သွားထိသည်။ ဆုမွန်ပေးသည့်အသံတွင် ယခင် က ရှိနေသည့် ဒေါသတွယ်ကပ်နေသည်။

ကပိလေဘက်လှည့်ပြီး ပြောလိုက်၏။

“ဟေ့... ဒီမှာကြည့် အမျိုးယုတ်။ လူလိမ္မာဆိုတာ ဒါမျိုးကို ခေါ်တာ”

“ဘာလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

နီလ တအံ့တဩဖြစ်နေသည်။ မေဃက ရှင်းလင်းပြောပြသည်။ ဟိမာနီကလည်း ဖြည့်စွက်သည်။ ဘုဝနက နောက်ဆုံး မှတ်ချက်ချလိုက် သည်။

“ကပိလေက လူကောင်းတစ်ယောက်ပါ”

နီလက ရှူးရှူးရှဲရှဲနှင့် ပြော၏။

“ဆရာ ဒီအကောင်ဟာ အင်မတန် သူခိုးကျင့် သူခိုးကြံ့ရှိတဲ့ အကောင်”

ဘာအလုပ်မှ လက်ကြောတင်းအောင် မလုပ်ချင်ဘူး။ လယ်ကိုလည်း ဖြောင့်
ဖြောင့် မထွန်ချင်ဘူး။ ထွန်ရင်းထွန်ရင်း ထွန်တုံးကို ကွဲသွားအောင် ခွဲပစ်
တယ်။ ကြိုးတွေကိုလည်း ပြတ်အောင်လုပ်ပစ်တယ်။ အခုကြည့်လေ၊ လယ်
ထွန်နေတုန်းတန်းလန်း ပစ်ထားခဲ့ပြီး ဒီမှာ ပွဲလာကြည့်နေတယ်”

ဘုဝနက ရုတ်တရက် မေးလိုက်၏။

“သူ့ကျွန်သက် ဘယ်လောက်လဲ”

“သုံးနှစ်သုံးမိုးတိတိ”

နီလက ချက်ချင်းပြန်ဖြေသည်။

“အလကားပြောတာ”

ကပိဇလသည် ခဏမဆိုင်း ပြန်လည်ချေပသည်။

“ဟေ့ မင်းပါးစပ်ပိတ်ထားစမ်း၊ အယုတ်တမာကောင်”

နီလ ရှူးရှူးရှဲရှဲ ဖြစ်နေသည်။

“အသက်ထွက်တော့မတတ် အလုပ်လုပ်ရတယ်။ ထွန်းတုံးဆွေးပြီ၊
လဲပေးပါလို့ပြောတာ မလဲဘူး၊ ကွဲသွားတာပေါ့။ ကြိုးတွေလည်း ဒီအတိုင်းပဲ
ကြိုးအသစ်လဲပါလို့ပြောတော့ မင်းအရေနဲ့ကြက်ထားတဲ့ ကြိုးနဲ့လဲပါလား
တဲ့”

ကပိဇလသည် ဘုဝနကိုကြည့်ပြီး အေးအေးဆေးဆေး ပြောပြနေ
သည်။ သို့သော် သူ၏စကားလုံးများသည် ပိဿာလေးနယ် ထိထိမိမိ
လေးလေးနက်နက် ရှိလှသည်။

နီလသည် အကြောပြိုင်းပြိုင်းထနေသည့် သူ၏ ချည်နဲ့အားပျော့နေ
သည့် လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ကပိဇလကို ဖမ်းချုပ်သည်။ ကပိဇလသည် ကလေး
ငယ်တစ်ဦးအသွင်ကဲ့သို့ ငုံ့လျှိုးပါလာသည်။

“ကျုပ်တို့နိုင်ငံမှာ ဒီလိုမလုပ်ရဘူး သူဌေးနီလ”

ဘုဝနသည် ကပိဇလအပေါ် ကရုဏာသက်လာသဖြင့် ပြောချလိုက်
သည်။

နီလသည် ဒေါသကို မထိန်းနိုင် မသိမ်းနိုင် ဖြစ်နေသည်။

“ဘာအမြော်အမြင်ရှိလို့ ဒီကျွန်ဘက်က ရှေ့နေလိုက်နေတာလဲ။
ကျုပ်တို့ဘုရင်မင်းကြီးကို ဘယ်လောက် အခွန်အတုတ်တွေ ပေးနေသလဲ။”

ကျုပ်တို့သာမရှိရင် ဒီဘုရင်တွေ လူမွေးလူတောင်တောင် ပြောင်ဖို့ ခဲယဉ်းတယ်”

မေဃက ကြားဝင်လိုက်၏။

“ဒီအကောင်ကိုခေါ်သွားပြီး အပြစ်ဒဏ်ပေးလိုက်စမ်း”

နီလနှင့် ဟိမာနီတို့သည်။ ကပိဇလကို အတင်းဆွဲခေါ်သွားကြသည်။ ဘုဝနသည် သူ့မကျေနပ်ချက်ကို မျိုသိပ်ထားလိုက်ပြီးမှ ပစ်မှတ်ကို နှစ်ကြိမ် တိတိမှန်အောင် ထပ်ပစ်နေသည်။ ထို့နောက် မေဃအနီးလာရပ်သည်။

မေဃသည် ကပိဇလကို မကျေမချမ်းဖြစ်နေသဖြင့် ဆက်ပြောနေပြန်သည်။

“ဒီလူတွေဟာ ကောသပေါင်း အရာအထောင်ကွာဝေးတဲ့ ကိုယ့်နိုင်ငံကိုယ့်ဇာတိဒေသကို စွန့်ခွာပြီး ဒီမှာ ဧည့်သည်အာဂန္တုအဖြစ်နဲ့ လာနေကြတာဟာ သူတို့ရဲ့ကုန်စည်ကူးသန်းရောင်းဝယ်မှုအတွက် ဖြစ်တယ်။ ကပိဇလတို့လို ကျွန်တွေ ကျွန်မတွေကို ချီးမြှောက်ဖို့ ထောက်ပံ့ဖို့ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တွေ ကျွန်မတွေကို သူတို့ရှိတာတွေကို အကုန်လုံးပေးပြီး ပြန်သွားဖို့ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒါ မင်းသိထားဖို့လိုတယ်”

ဘုဝနသည် စိတ်ထဲက အတော်မခံချင်ဖြစ်နေသည်ဖြစ်၍ ပြောချလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံကို ဝါးမျိုဖို့အတွက် သွေးစုပ်နိုင်ဖို့အတွက် လာနေကြတာ ဆရာ”

“ဒီသုဒ္ဒအမျိုးယုတ်နဲ့ မင်းဘယ်လိုပတ်သက်ဆက်သွယ်နေလို့လဲ”

“ဘယ်လိုမှ မပတ်သက် မဆက်သွယ်ဘူး၊ ကျွန်တော် တရားမှုနဲ့သာ ပတ်သက်ဆက်သွယ်တယ်”

မေဃ အတော်ခံရခက်သွားသည်။ စိတ်ထဲရှိသည်ကို ပြောချလိုက်သော်လည်း ဘုဝနသည် မေဃ၏နီရဲသောမျက်လုံးနှင့် တဆတ်ဆတ်တုန်နေသည့် ကိုယ်ခန္ဓာကိုတွေ့ရ၍ ခပ်ခွာခွာနေလိုက်၏။

“ဒီအကောင် ဒါလောက် မိုက်ရသလား။ ကဲ... မိုက်လှတဲ့အကောင် သိရောပေါ့”

မေဃသည် တရားရူးရူး တရဲရဲနှင့် သူ့တပည့်ကို ရိုက်ဆုံးမရန် အနီး

အနားတွင် တစ်စုံတစ်ခုကို လိုက်ရှာသည်။ အနီးအနားတွင် တုတ်ရှာမတွေ့ပေ။ မေဃသည် ဘုဝနကို လှမ်းထိုးမည်ပြုသည်။ ဘုဝန ထွက်ပြေးသွားသည်။

ထိုအခါ မေဃသည် အနီးရှိ အုတ်ခဲကိုလှမ်းယူပြီး လှမ်းပေါက်သည်။ သို့သော် ဘုဝနကို မထိမှန်။ ဘုဝနသည် ခပ်ဝေးဝေးရောက်သွားသည်။ မေဃသည် မောဟိုက်ကျန်ခဲ့ပြီး အံကြိတ်လိုက်သည်။

မြစ်ကမ်းဘေးရှိ ငှက်များသည် အစုလိုက် အပြုံလိုက် ပျံသန်းနေကြသည်။ အုပ်ဖွဲ့ပျံသန်းနေသည့် ငှက်များ၏ အလှအပကို မေဃမမြင်ရပေ။ နေဝင်ချိန်နီးကပ်လာလေပြီ။

(၅)

ဘုဝန မချေမငံ ဆက်ဆံလိုက်သည့်အတွက် သက်ရောက်လာသည့် အကျိုးထူးတရားကို ကပိဇေ လှိမ့်ခံနေရသည်။ နီလ၏ အိမ်အတွင်းခန်း တစ်ခုထဲ၌ ကပိဇေကို ချုပ်နှောင်ပြီး နီလနှင့် ဟိမာနီတို့နှစ်ယောက်လုံး ကပိဇေအား ညှဉ်းဆဲကြသည်။

ကပိဇေတစ်ကိုယ်လုံး အညိုအမည်း စွဲသွားသည်။ ပေါက်ပြဲဖူးရောင် သွားသည်။ သို့သော် ကပိဇေသည် ညည်းညူသည်မှတစ်ပါး အော်ဟစ် ခြင်းမပြုပေ။ သူ့ကို ကယ်မည့်သူလည်း တစ်ယောက်မှမရှိပေ။ အရိုက်ခံရ လွန်းမက ခံရသောအခါ ကပိဇေ သတိမေ့သွားသည်။ သေများသွားမလား ဟု ဟိမာနီ စိုးရိမ်လာသည်။

အမှန်မှာ မည်မျှလောက် ခွန်အားဗလနှင့်ပြည့်စုံသည့် ကျွန်ဖြစ်စေ ကာမူ သူ့အသက်လည်း သခင် သို့မဟုတ် ဘုရင်၏လက်ထဲတွင်ရှိသည်။ ဟိမာနီသည် ကပိဇေအား ရိုက်နှက်ညှဉ်းပန်းသည့်အလုပ်ကို ရပ်ထားရန် အမိန့်ပေးလိုက်၏။ အကြောင်းမူကား ကပိဇေ၏ပါးစပ်တွင်းမှ အမြှုပ် နှင့်အတူ သွေးအစအနပါ ထွက်လာသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ နီလသည် ကပိ ဇေအား အခန်းတွင်းမှ ထုတ်ပြီး ဟာလာဟင်းလင်းတစ်နေရာတွင် ပစ်ထားလိုက်သည်။ 'ကပိဇေ အညှဉ်းပန်းအနှိပ်စက်ခံရသည့်သတင်း

တခြားကျွန်တွေ ကျွန်မတွေသိသွားရင် လန့်ပြီး ခိုကတ်ကြတော့မှာမဟုတ်”
ဟူ၍လည်း ကြိမ်းမောင်းနေသည်။

‘အဲဒီနည်းနဲ့လည်း သိသွားအောင်လုပ်မယ်၊ ကျွန်မကိုယ်တိုင်လည်း
တခြား ကျွန်တွေ၊ ကျွန်မတွေ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့သွားအောင် လိုက်
လျှောက်ပြောပြမယ်’ ဟူ၍လည်း ဟိမာနီက ထပ်ကွန့်လိုက်သေးသည်။

ကပိလေသည် အချိန်အတော်ကြာကြာအထိ သတိမေ့နေသည်။
သတိပြန်ရလာပြီး တညည်းညည်း တညူညူနှင့် မျက်စိဖွင့်ကြည့်လိုက်သည့်
အခါ သူ့အပါးတွင် တစ်စုံတစ်ဦးကိုမှ မမြင်ပေ။

အပေါ်ဘက် အာကာသကောင်းကင်ပြင်၌ ကြယ်တာရာများသည်
မှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ်ဖြစ်နေကြသည်။ အောက်ဘက်၌ကား အေးမြသော လေ
ကလေးက ဝှေ့ယမ်းတိုက်ခတ်နေသည်။ ရေငတ်နေသော်လည်း ကပိလေ
ကို ရေတိုက်မည့်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မရှိပေ။ အနာဒဏ်ရာများကလည်း
နာကျင်ကိုက်ခဲနေသည်။ ခံစားနေရသည့် ဝေဒနာက သူ့ကို နှိုးဆွသတိပေး
လိုက်၍ မကြာမီပင် စိတ်တင်းလိုက်ပြီး ဖင်ရွှေ့ဖင်ရွှေ့သွားရင်း ရေကိုရှာ
သည်။ ရေတွေ့သောအခါ တဝသောက်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ပြန်လှဲအိပ်
လိုက်ပြန်သည်။

နံနက်မိုးလင်းသောအခါ ဘာဖြစ်လာမည်နည်း။ နီလ၊ ဟိမာနီနှင့်
ပင် ပြန်ရင်ဆိုင်ရဦးမည်။ ထို့နောက် ဘာဖြစ်မည်နည်း။ သူ့အဖော်များသည်
သူ့အဖြစ်ကို တွေ့ရသည့်အခါ ကြိတ်မှိတ်ငိုရုံမတစ်ပါး တခြားဘာမှတတ်
နိုင်မည်မဟုတ်။ စကားတစ်ခွန်း၊ နှစ်ခွန်းစ နှုတ်လှန်ပြန်ထိုးမည်ဆိုလျှင်
လည်း ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် သူခံသလို ခံရဦးမှာ သေချာသည်။

လေးပဟိုရ်လောက်ရှိသောအခါ ကပိလေ ထသည်။ ရှိသမျှအား
အစွမ်းထုတ်ပြီး တဖြည်းဖြည်း လျှောက်သွားလေရာ အယုဒ္ဓယမြို့ပြင်ဘက်
ရောက်သွားသည်။ ချုံပုတ်များတွင် ပုန်းကာ လျှိုကာနှင့် နီလသားအဖနှင့်
ဝေးရာရောက်အောင် သွားနေသည်။ နံနက်မိုးသောက်အလင်းရောက်
လာသည်။ နေထွက်ပြုလာသည်။

ထိုအခိုက် မြင်းခွာသံကြားလာ၍ သစ်ပင် ချုံကွယ်တစ်ခုတွင် အသာ
ထိုင်နေလိုက်သည်။

မြင်းခွာသံ နီးသည်ထက် နီးကပ်လာသည်။ မရဲတရဲကြည့်လိုက်သော အခါ မြင်းစီးလာသူမှာ ဘုဝနဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ စိတ်အတန်ငယ် သက်သာရာရသွားသည်။ သို့သော် မြင်ကွင်းထွက်မလာဘဲ ပုန်းကွယ်၍သာ နေသည်။ ဘုဝနသည် ကပိဇလ ပုန်းကွယ်နေသည့်နေရာကို တွေ့သွားသည် ဖြစ်၍ မြင်းပေါ်ကဆင်းပြီး ကပိဇလနားကပ်လာသည်။

“ဘယ်သူလဲ”

“ကျုပ် ကပိဇလပါ”

ဘုဝနသည် အခြေအနေ ထူးထူးခြားခြားဖြစ်နေသဖြင့် အနားကပ် ပြီး သေသေချာချာ စူးစမ်းသည်။ စုတ်ပဲ့နေသည့် အဝတ်အစားများကြား ထဲမှ အညိုအမည်းစွဲပြီး ဖူးရောင်ပေါက်ပြဲနေသည့် ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များ ကို တအံ့တဩ ကြည့်သည်။ ကပိဇလကမူ သက်ပြင်းရှူရှိုက်နေသည်။

“ခင်ဗျားကို ဒါ ဘယ်သူလုပ်တာလဲ”

“မေယရဲ့ ညွှန်ကြားချက်နဲ့ နီလသူဌေး လုပ်တာလေ။ ကျုပ်တခြား ထွက်သွားပါရစေ။ သူ့လူတွေ ကျုပ်နောက်လိုက်လာလိမ့်မယ်”

“ခင်ဗျားကို ကျုပ် မြင်းပေါ်ခေါ်တင်သွားပြီး သမားတော်နဲ့ ဆေးကု ပေးမယ်”

“မလုပ်ပါနဲ့၊ ကျုပ်မလိုက်ပါရစေနဲ့။ ကျုပ် အသတ်ခံရလိမ့်မယ်”

ဘုဝနသည် ထပ်ပြီး ပြောချိန်မရလိုက်ပေ။ သူ့မြင်းသည် ဘာစိတ် ပေါက်သည်မသိ။ ထားခဲ့သည့်နေရာတွင်မနေဘဲ တစ်နေရာ ထွက်သွား သည်။ ဘုဝနသည် ကပိဇလကို ထားခဲ့ပြီး သူ့မြင်းနောက်လိုက်သည်။ ဘုဝနလိုက်လာခါမှ သူ့မြင်းမှာ နဂိုက ခပ်မှန်မှန်သွားနေရာက သုတ်ခြေတင် ပြေးသည်။ ဘုဝနကလည်း ပြေးလိုက်သည်။ ကပိဇလသည် အခွင့်ကောင်း ဟု ယူဆပြီး ထိုနေရာမှ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်သွားသည်။

ခပ်လှမ်းလှမ်းရောက်မှ ဘုဝနသည် သူ့မြင်းကို ဖမ်းမိသည်။ နေလည်း ထန်းတစ်ဖျားရောက်လာပြီ။ ဘုဝနသည် ကပိဇလကို တွေ့ခဲ့သည့် နေရာ ပြန်လာသည်။ သို့သော် ထိုနေရာ၌ ကပိဇလ မရှိတော့ပေ။ ကြိုးစား ၍ ရှာသော်လည်း ကပိဇလကို မတွေ့ရတော့။ မတွေ့သည့်အဆုံး၌ ဘုဝန လည်း လက်လျှော့ပြီး မြို့တွင်း ပြန်လာသည်။

အယုဒ္ဓယမြို့ရှိ ဘုရင့်နန်းဆောင်၏ ရှေ့ဘက်၌ ကျယ်ပြန့်ကြီးမားသည့် ကွင်းပြင်ရှိသည်။ ယင်းကွင်းပြင်တွင် အယုဒ္ဓယမြို့၏ ပေတစ်ရာလမ်းမများ၊ မင်းလမ်းမများ လာရောက်ဆုံကြသည်။

ဘုရင့်နန်းဆောင်၏တစ်ဖက်၌ ဘုရင်ပိုင်ဆိုင်သည့် ပစ္စည်းလှောင်ရုံကြီးများ ရှိသည်။ ယင်းပစ္စည်းလှောင်ရုံကြီးများတွင် ဆန်စပါးများ၊ အဝတ်အထည်များ၊ လက်နက်များ သိုမှီးသိမ်းဆည်းထားသည်။ အခြားတစ်ဖက်၌ မြင်းစောင်းများနှင့် အစောင့်စစ်သည်များနေထိုင်ရာ အိမ်ဂေဟာများရှိသည်။ ယင်းအဆောက်အအုံအားလုံးမှာ တစ်ထပ်အဆောက်အအုံများသာ ဖြစ်ကြသည်။ ဘုရင့်နန်းဆောင်မှာမူ အထပ်သုံးထပ်ရှိ၏။ အယုဒ္ဓယမြို့၌ အထပ်သုံးထပ်ထက်များသည့် အဆောက်အအုံမရှိပေ။

သူကြွယ်ရပ်ကွက်ရှိ သူဌေးသူကြွယ်တို့၏ အိမ်ဂေဟာများမှာ များသောအားဖြင့် အထပ်သုံးထပ်ဖြစ်သည်။ ပဒေသရာဇ်တို့၏ အိမ်ဂေဟာများမှာလည်း အလားတူပင် အထပ်သုံးထပ်ဖြစ်သည်။ အိမ်ဆောက်ရာ၌ ကျောက်ကို အသုံးနည်းသည်။ အိမ်ကြီးရခိုင်များကို ဆောက်ရာ၌လည်း ကောင်း၊ အိမ်ငယ် အဆောက်အအုံငယ်များကို ဆောက်ရာ၌လည်းကောင်း အုတ်နှင့်သစ်ကိုသာ အသုံးပြုများကြ၏။

ဘုရင့်နန်းဆောင်ဝင်းတံခါးဝ၌ လူစုလူဝေးကြီး စုပြုံရောက်ရှိနေသည်။ လူစုလူဝေးထဲက တစ်ယောက်က အော်ဟစ်နေသည်။

“ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ ကျွဲနွားတိရစ္ဆာန်တွေ ကုန်ပါတော့မယ်”

“သရဘူမြစ် တစ်ဖက်ကမ်းမှာ ကျွဲနွားအရိုးတွေ တောင်ပုံရာပုံ ဖြစ်နေပါပြီ”

“မိုးခေါင်ပြီးရင်း ခေါင်နေပါတယ်”

“လူတွေ ငတ်ပြီးရင်း ငတ်နေကြပါတယ်”

“ဘယ်သူ့အပြစ်ကြောင့် ဒီလိုဖြစ်ရတယ်ဆိုတာ တရားခံကို ရှာထုတ်ပါ”

ဘုရင်ရောမကသည် သူ့အမတ်ကြီးများနှင့်အတူ နန်းဆောင်ဝင်းတံခါးအပြင်ဘက် ထွက်လာသည်။ ဘုရင်၏ အရွယ်မှာ လေးဆယ်ကျော်လောက်ရှိပြီး ကိုယ်ခန္ဓာတောင့်တင်းသန်မာသည်။ မျက်နှာကြည်လင်တောက်ပသည်။

ဦးခေါင်းတွင် အနီရောင်ပိုးပဝါပေါင်းထားသည်။ ဓားအိမ်ထဲတွင် ထည့်ထားသည့် ဓားသည် အဝါရောင်ခါးစည်းကြိုးမှ တွဲလဲကျနေသည်။

မှူးမတ်များ၏အဆင်အပြင်၊ အဆောင်အယောင်မှာလည်း ဘုရင်မင်းကြီးထက် မယုတ်မလျော့လှပေ။

ဘုရင်၏လည်တွင် ပုလဲသွယ်ကုံး ဆွဲထားသည်။ လက်မောင်းတွင် ရွှေလက်ပတ် ပတ်ထားပြီး လက်ကောက်ဝတ်တွင် ရွှေလက်ကောက် ဝတ်ထားသည်။ မှူးမတ်များ၏ လည်ပင်းနှင့်လက်တွင်လည်း အလားတူ အဆင်တန်ဆာများ ဆင်ထားသည်။

လူစုလူဝေးကြီး မည်သည့်ကိစ္စနှင့် နန်းတော်ဝ လာစုဝေးနေကြသည်ဆိုသည်ကို ဘုရင်မင်းကြီးသည် နန်းတော်တွင်းကပင် သိနေသည်။ နန်းတော်ဝင်းတံခါးဝ ရောက်လာသောအခါ အော်ပြောလိုက်သည်။

“ဘာမှမပူကြနဲ့၊ သင်တို့ကို အဝတ်လည်းပေးမယ်၊ အစားအစာလည်းပေးမယ်”

လူစုလူဝေးက သူတို့ပြောလိုက်သည်များကို နှစ်ဆတိုးပြီး ဟစ်အော်ပြောပြကြသည်။ “မိုးခေါင်ရေရှားဖြစ်နေတာ ပပျောက်သွားဖို့ကတော့ ကျုပ်တတ်နိုင်တဲ့ကိစ္စ မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်တတ်နိုင်သလောက်တော့ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ပေးနေပါတယ်။ ကျုပ်ယဇ်ဘယ်လောက် ပသပူဇော်ပြီးပြီဆိုတာ၊ ဘယ်လောက်ပသပူဇော်နေတယ်ဆိုတာ သင်တို့အသိ ဖြစ်ပါတယ်”

လူစုလူဝေးကြီး၏ အော်ဟစ်ဆူညံသံ လျော့သွားသည်။ ဘုရင်ရောမကက ပစ္စည်းသိုလှောင်ရုံကြီးများရှိရာသို့ ညွှန်ပြပြီး...

“ဟိုပစ္စည်းသိုလှောင်ရုံကို လာခဲ့ကြ။ သင်တို့ကို ဝတ်ဖို့အဝတ်နဲ့ စားသောက်ဖို့ အစားအစာပေးမယ်”

ဘုရင်မင်းကြီးက ရှေ့ကသွားသည်။ လူစုလူဝေးကြီးက နောက်ကလိုက်ကြသည်။ ပစ္စည်းသိုလှောင်ရုံတွင်းမှ ပစ္စည်းများကို လူစုလူဝေးကြီးအား မျှတဝေပေးသည်။ အမတ်ကြီးများနှင့် အခြား မင်းမှုထမ်းများဦးစီးဦးဆောင်ပြုလုပ်ပြီး ပစ္စည်းတွေကို ဝေပေးသည်။

ဘုရင်ရောမက ပစ္စည်းသိုလှောင်ရုံအနီးသို့ရောက်သောအခါ လမ်းပေါ်၌ လူသုံးယောက်လာနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ သူတို့၏အဝတ်အစား

များကို ကြည့်ရခြင်းအားဖြင့် သူတို့သည် အလွန်တရာ ဆင်းရဲနွမ်းနယ်နေ သည့် လူများဖြစ်ပုံရသည်။

အဘိုးကြီးတစ်ယောက်နှင့် အရွယ်အတန်ငယ်ထောက်နေပြီဖြစ်သည့် မိန်းမတစ်ဦးဖြစ်သည်။ သူတို့နှင့်အတူ သူတို့၏သမီးဟုထင်ရသည် ရုပ်ရည်လှပ သည့် အသက်ဆယ့်လေးငါးနှစ်အရွယ် မိန်းကလေးတစ်ဦးလည်းပါလာသည်။

လူစုလူဝေးကြီးသည် ပစ္စည်းသိုလှောင်ရုံရှိရာသို့ သူ့ထက်ငါဦးအောင် ခပ်သုတ်သုတ် သွားနေကြသည်။ ယင်း သားအမိသားအဖသုံးယောက်ကို မည်သူမှ သတိမထားမိကြပေ။ ဘုရင်ရောမက ယင်းသားအမိ သားအဖသုံး ယောက်ကို တွေ့သွားသည်။ သမီးက သူ့မိဘနှစ်ဦးကို ပစ္စည်းသိုလှောင်ရုံ ရှိရာသို့ ခေါ်လာသည်။ သူတို့သုံးဦးအနီးကပ်လာသောအခါ ရောမက က မေးလိုက်၏။

“သင်တို့ ဘယ်သူတွေလဲ”

“ကျွန်ုပ်တို့ ခတ္တိယ လူမျိုးတွေပါ။ အရှင်မင်းကြီး မြင်တွေ့ရတဲ့အတိုင်း အခြေအနေ အင်မတန်ဆိုးနေပါတယ်”

အဘိုးကြီးက ပြန်ဖြေသည်။ ဇနီးဖြစ်သူက နောက်ဘက် ခပ်လျှိုလျှို ဆုတ်ခွာနေလိုက်သည်။ မိန်းမငယ်ကမူ စုတ်ပြီနေသည့်အပေါ်ရုံအဝတ်ကို လက်ဖြင့်သိမ်းကိုင်ပြီး ဘုရင်မင်းကြီးကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ခဏနေဦး၊ သင်တို့ အဝတ်နဲ့ အစားအစာရစေ့မယ်”

အဘိုးကြီးက ခြောက်ကပ်သောအသံဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

“ကျွန်ုပ်တို့ အရှင်မင်းကြီးဆီက လက်ဖြန့်တောင်းခံတဲ့အနေနဲ့တော့ ပစ္စည်းကို မယူလိုပါဘူး”

ဘုရင် ရောမက အံ့အားသင့်သွားသည်။

“နို့... ဘာဖြစ်လို့လာတာလဲ”

“ကျွန်ုပ်တို့ကို နေမိသာ တောအရပ်သွားပြီး အချိန်အတန်ကြာ နေနိုင် စားနိုင်အောင် အဝတ်နဲ့အစား အတန်ငယ်ချေးငှားတဲ့အနေနဲ့ ပေးပါ။ အချိန် အခါကောင်းတဲ့အခါကျတော့ အယုဒ္ဓယပြန်လာပြီး အရှင်မင်းကြီးရဲ့ ကြွေးမြီ ကို ပြန်ဆပ်ပါ့မယ်။ နေမိသာ တောအရပ်မှာ မိုးလေဝသမှန်တယ်လို့ သိရပါ တယ်။ လုပ်စရာ အလုပ်အကိုင်လည်း ရလိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်”

အဘိုးကြီးပြောသည်ကို ဘုရင်ရောမက လက်ခံလိုက်ရလေတော့သည်။

“ကလေးမကော နေမိသာတောအရပ်သွားပြီး အလုပ်လုပ်မယ်လား”

“မှန်ပါတယ်၊ အကျွန်လည်း အလုပ်လုပ်မယ်။ ဟိုမှာ ပညာလည်း သင်မယ်”

“ကောင်းတယ်... ကောင်းတယ်။ မင်းနာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ ကလေးမ”

“ဂေါရီလို့ ခေါ်ပါတယ်။ အကျွန်နာမည်မေးပြီး ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ဟုတ်သားပဲ၊ သမီးနာမည်သိလို့ ဘာလုပ်မှာလဲ”

အဘိုးကြီးကပါ သမီး သံယောင်လိုက်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

ဘုရင် ရောမက ရယ်လိုက်သည်။

“ဒီလိုပဲ မေးကြည့်တာပါ သမီး။ နေမိသာ တောအရပ်မှာ ရသေ့ရဟန်း ကြီးတွေ နေထိုင်သီတင်းသုံးကြတယ်။ နေမိသာတောရောက်ရင် စာကြိုးစား သင်၊ ကြားလား ကလေးမ”

ဂေါရီ ခေါင်းငုံ့သွားသည်။ ရှက်ရှက်နှင့်...

“ဟုတ်ကဲ့၊ သင်ပါ့မယ်” ဟု ပြန်ပြောလိုက်သည်။

ထို့နောက် သူ့မိဘနှစ်ဦးဘက်လှည့်ပြီး...

“ကဲ... ပစ္စည်းသိုလှောင်ရုံကို သွားကြစို့။ အဝတ်နဲ့အစားအကြွေး ယူကြရအောင်”

သူတို့သားအမိသားအဖသုံးယောက်ကို ဘုရင်ရောမက ပစ္စည်းသို လှောင်ရုံခေါ်သွားပြီး အဝတ်နှင့်အစား အပေးခိုင်းလိုက်သည်။ သားအမိ သားအဖသုံးယောက်သည် အဝတ်နှင့်အစားလိုသလောက် ရရှိသောအခါ ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာသွားကြသည်။ ဘုရင်ရောမကသည် အခြားပုဂ္ဂိုလ်များ အားလည်း အဝတ်အစား ပေးဝေပေးနေသည်။

ထို့နောက် သူ့ပစ္စည်းသိုလှောင်ရုံများကို ရေတွက်ကြည့်သည်။ စုစု ပေါင်း ၂၅ ရုံရှိသည်။ ယခုမှ သရဒဥတုရောက်ခါစ ရှိသေးသည်။ နောင် နှစ်တွင်လည်း ယခုလို မိုးခေါင်းရေရှားဖြစ်နေခဲ့သော် ဤသိုလှောင်ရုံများ အတွင်းရှိ ပစ္စည်းများသည် ဘယ်နှနှစ် ဘယ်နှလအထိ ခံမည်နည်း။ မိမိတို့ကိုယ်တိုင် အဝတ်ဘေးနှင့် ကြုံလာရသော် မခက်ပေဘူးလား။

“ဆန်စပါးကို လျှော့ပြီးဝေကြ”

ဘုရင်ရောမက က အမတ်ကြီးများကို အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

“ပြည်သူလူသားတွေ သိပ်ဒုက္ခရောက်သွားကြလိမ့်မယ်။ မကျေနပ်မှုတွေ များပြားလာလိမ့်မယ်”

“မိုးခေါင်ရေရှား ဆက်ဖြစ်နေရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ။ တစ်နေ့နေ့မှာ လုံးဝ ရပ်ပစ်လိုက်ရမှာပဲ”

အမတ်ကြီးများ ဘာမှမပြောသာတော့ပေ။ ဘုရင်မင်းကြီးက စကားပြောင်းပြီး ပြောလိုက်သည်။

“ယစ်ပူဇော်ပသနေတာပဲ။ အရှင်နတ်များ ကြည့်နေမှာမဟုတ်ပါဘူး။ အခါကောင်းရောက်လာမှာပါ”

ထိုအခိုက် အစောင့်စစ်သားတစ်ယောက် ရောက်လာပြီးအကြောင်းကြားသည်။

“ဆရာဂုရုမေဃ လာပါတယ်။ အရှင်မင်းကြီးကို တစ်စုံတစ်ခုပြောစရာရှိတယ်လို့ ပြောပါတယ်”

ဘုရင်ရောမကသည် သူ့သားဆီ စိတ်ရောက်သွားသည်။ ချစ်မငြီးသည့် တစ်ဦးတည်းသော သားတော်ဖြစ်သည်။ သားတော်သည် မဖွယ်မရာ တစ်စုံတစ်ခု လုပ်ပြန်ပြီထင်သည်။ သားတော် တစ်စုံတစ်ခု မဖွယ်မရာ မလုပ်ဘဲနှင့် မေဃ ရောက်မလာတတ်ပေ။ ရောမကသည် သူ့နန်းဆောင် ပြန်သွားပြီး မေဃနှင့် တွေ့ဆုံသည်။ မေဃက သားတော် သတင်းပြောပြ၏။

“ဘုဝနတစ်ယောက် သိပ်ပျက်စီးနေတယ်။ သိပ်နမောနမဲ့နိုင်တယ်။ အာပေါက်အောင်ပြောပေမယ့် အရာမထင်ဘူး။ ဘယ်လောက်သင်ပြသင်ပြနားမဝင်ဘူး။ ဆရာသမားကိုလည်း ပြန်လှန်အတွန့်တက်ချင်တယ်။ ကျုပ်သူ့ကို ပြန်အပ်ချင်ပြီ”

“အမေ အလိုလိုက်ထားတဲ့သား မဟုတ်လား။ ကျောင်းသင်ခန်းကို မပို့ဘဲ ဆရာဆီ အပ်ထားတာပဲ။ စနစ်တကျ ဆုံးမပဲ့ပြင်ရင် တစ်နေ့လူတော် လူကောင်းဖြစ်လာမှာပါ”

“အနုနည်းနဲ့ ဆုံးမပဲ့ပြင်နေလို့တော့ မရဘူး။ သူ့ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ကိုင်မှ ဖြစ်မယ်။ မြွေဆိပ်ကို ဖျောက်ဖျက်ပစ်ဖို့အတွက် မြွေစွယ်ကို ရိုက်ချိုး

ပစ်မှတ်ဖြစ်မယ်။ လမ်းဖြောင့်ဖြောင့်သွားနိုင်ဖို့အတွက် ခြေထောက်ထဲ စူးဝင်နေ တဲ့ ဆူးကို ထုတ်ပစ်ရလိမ့်မယ်။ တုတ်နဲ့ရိုက် မဆုံးမဘဲနဲ့တော့ ဘုဝန လူကောင်းဖြစ်လာဖို့ ခဲယဉ်းတယ်”

မေဃ ပြောပြသည်ကို ရောမက ဘဝင်မကျပေ။ သို့ရာတွင် တစ်စုံ တစ်ရာ စောဒကပြန်မတက်ဘဲ အသာမျှိုသိပ်ထားလိုက်သည်။

“ဒီနေ့ ဘယ်လိုအရေးကြုံလာပြန်လို့လဲ”

ဘုရင်ရောမက က မေဃကို မေးလိုက်သည်။ အခန်းနံဆေးက တံခါး အကွယ်တွင် ဘုဝန လာရောက်ပုန်းကွယ်နားထောင်နေသည်ကို သူတို့နှစ်ဦး မသိပေ။

“ဒီနေ့မှ မဟုတ်ဘူး၊ နေ့တိုင်း တစ်ခုခုဖြစ်နေတာပဲ။ ပြောရတာလည်း အာပေါက်နေပြီ၊ ဆက်လက်သည်းခံနိုင်တဲ့ အခြေအနေမရှိတော့ဘူး။ သူ့ စိတ်က ငြိမ်တယ်လို့မရှိဘူး၊ ယောက်ယက်ခတ်နေတယ်။ သူ့ဟာနဲ့ သူနေတဲ့ ဗျိုင်းတွေကို တစ်ကောင်နှစ်ကောင်နဲ့ ရေနေလိုနေရဲ့။ သရဘူမြစ်ထဲက လှိုင်း တွေကိုငေးကြည့်နေလိုနေရဲ့။ ပြီးတော့ ဘယ်သူ့ကိုမဆို သူစော်ကားမော်ကား လုပ်ချင်တဲ့ စိတ်ရှိတယ်။ မနေ့က နီလသူကြွယ်ကို စော်ကားလိုက်ပြီ။ သုဒ္ဒ အမျိုးယုတ် ကပိလေက မဖွယ်မရာလုပ်တော့ သူက ကပိလေကို သွေးထိုး ပေးပြန်တယ်”

တံခါးကွယ်ကပင် ဘုဝနက အော်ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ဘာလုပ်လို့လဲ”

“တိတ်စမ်း။ ငါ့လက်ထဲမှာ တုတ်အဆင်သင့်မရှိလို့။ နို့မဟုတ်ရင် မင်းခေါင်း ရိုက်ခွဲလိုက်ပြီ”

မေဃ အကြီးအကျယ် ဒေါသထွက်နေသည်။ ဘုဝနသည် တံခါးကွယ်က အပြင်ထွက်မလာပေ။

“သွား သား။ ဒီမှာ ဘာလာလုပ်နေတာလဲ”

ရောမကသည် သူ့သားကို လှမ်းပြောလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် သူ့အသံတွင် ဒေါသသံလွှမ်းမနေပေ။

မေဃက ရောမကကို ခြိမ်းခြောက်လိုက်သည်။

“ဒီကလေးကို မဆုံးမထိုက်ဘူးလို့ အသင်မင်းကြီးက ထင်နေသလား”

မေဃ ဒေါသထွက်လွန်းမက ထွက်နေသော်လည်း ရောမက ကမူ ခပ်အေးအေးပင်။

“ကပိလေဆိုတဲ့လူက ဘယ်လို မဖွယ်မရာလုပ်လို့လဲ။ ဒီကလေးက သူ့ကို အားပေးအားမြှောက် လုပ်လို့ရပါ့မလား။”

သားထက် အဖေက ကဲနေပြန်သည်။ မေဃ ကမူးရှူးထိုး ဖြစ်လာ သည်။ သူ့ဒေါသမီးအလျှံသည် ရောမကအပေါ် ပုံကျလာသည်။

“ဒီကောင်လေး ပျက်စီးတာ သင်မင်းကြီးကြောင့်။ သင်မင်းကြီးပဲ ကျုပ်ကို စော်ကားအောင် သူ့ကို မြှောက်ပေးနေတာ”

မီးအလျှံတစ်ခုသည် အခြားမီးလျှံတစ်ခုကို ဖန်တီးလိုက်ပြီ။ ရောမက က ခပ်မာမာပင် ပြန်ပြောသည်။

“အသင်ဟာ ဆရာသမားတစ်ယောက်ပဲ။ ဆရာသမားဆိုတာ စိတ် ရှည်ရှည်ထားရတယ်။ ဒါမှသာ တပည့်ကို ဆုံးမလို့ရမှာ။ ဆရာသမားက ဆရာသမားလို မကျင့်ကြံရင် တပည့်က ဘယ်မှာလာပြီး ဆရာ ဆုံးမတာကို နာခံမှာလဲ”

“အံမာ... သူခိုးက လူပြန်ဟစ်နေပြန်ပြီ။ ကျုပ်ကို စော်ကားတာတန် ပြန်ခံရမယ် မှတ်ထားပါ။ သင်မင်းကြီး မိမိကျူးလွန်ပြုလုပ်တဲ့ အလုပ် အတွက် ငိုပွဲဆင်ရလိမ့်မယ်။ သင်မင်းကြီးဟာ တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ် မင်းလုပ် ထိုက်သူ မဟုတ်ဘူး။ တိုင်းပြည်မှာ ကပ်ဆိုက်ပြီးရင်း ဆိုက်နေတယ်။ ဒါလောက် ယစ်ပူဇော်ပသနေပေမယ့် ဘာမှ အကျိုးထူးမလာဘူး။ အဲဒါတွေ ဟာ ဘာကြောင့်မှမဟုတ်ဘူး။ သင်မင်းကြီးနဲ့ သင်မင်းကြီးသားဘီလူး သဘက်ကလေး ကျူးလွန်တဲ့ အပြစ်တွေကြောင့်ပဲ”

ရောမက ကလည်း အညံ့မခံပေ။

“ဘုဝနဟာ ငယ်ငယ်ကတည်းက သန္ဓေကောင်းလာခဲ့တဲ့ ကလေး။ အသင်ရဲ့ မျက်စိတစ်ဆုံးလောက်သာ ကြည့်တတ်တဲ့ အလေ့အကြောင့် အသင်နဲ့ အဆင်မပြေဖြစ်ရတာ။ တခြား ဘာအကြောင်းမှ မဟုတ်ဘူး”

“သင် မင်းကြီးတို့ မိသားစုတွေ ကျဆုံးရစေမယ်။ သင်မင်းကြီး ရာဇ ပလ္လင်ပေါ်က ဆင်းသွားရစေမယ်”

မေဃ ရေရွတ်ပြီး ထွက်ခွာသွားသည်။ ရောမက ငေးကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ဘုဝနကမူ စောစောကပင် သူ့မိခင်ဆီ ရောက်နှင့်ချေပြီ။

ဘုဝန၏မယ်တော် ရောမက၏ကြင်ရာဒေဝီအမည်မှာ မမတာ ဖြစ်သည်။ အသက်မကြီးမငယ်၊ ရုပ်ရည်လည်းလှ၊ သူရသတ္တိလည်းရှိသည့် မိန်းမဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်၌ မိဖုရားမမတာသည် စောင်းတီးနေသည်။ သူ့သား ဘုဝန အနားကပ်လာသောအခါ စောင်းကို အသာချထားလိုက်သည်။ ဘုဝနက သူ့မယ်တော်ကို မေးခွန်းထုတ်လိုက်သည်။

“မယ်တော် အမှန်ကို ပြောတာဟာ အပြစ်လား”

“အမှန်ကိုပြောတာ ဘယ်အပြစ်ဟုတ်ရမှာလဲ သား။ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဆရာ မေဃရဲ့ရှေ့မှာ သားက သုဒ္ဓလူမျိုးတစ်ယောက်ကို လူကောင်းပါလို့ ပြောမိတဲ့အတွက် ဆရာမေဃက သားကို လိုက်ရိုက်တယ်။ သားကို ရိုက်လို့မရတော့ ခဲနဲ့ပေါက်ဖို့ ကြိုးစားတယ်။ သားက အတင်းထွက်ပြေးတော့ သူဒေါသထွက်ကျန်ခဲ့တယ်။ ဒီနေ့တော့ ခမည်းတော်ကို လာရန်ထောင်တယ်၊ ကျိန်စာလည်း ဆိုသွားတယ်၊ အဲဒီလိုကျိန်စာဆိုတာဟာ ကျိန်စာဆိုသလို ဖြစ်တတ်သလား”

ဒေဝီမမတာသည် သား ဘုဝန ပြောပြသည်ကို ကြားရသည့်အခါ ပူပင်သောက ရောက်သွားသည်။

*

(၆)

နီလသူကြွယ်၏ကျေးကျွန်များထဲမှ ကပိဇလကစပြီး ဗေဒဆော်ဦးလုပ်
 လိုက်ရာ နောက်ပိုင်းတွင် လစ်လျင်လစ်သလို တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက်
 ထွက်ပြေးကြသည့်အတွက် နီလ၏အိမ်၌ ကျေးကျွန်များ ပြောင်သလောက်
 ဖြစ်သွားသည်။ ကျေးကျွန်များထဲတွင် အချို့မှာ ပဉ္စာခလသို့ သွားကြသည်။
 အချို့မှာ မိထိလာသို့လည်းကောင်း၊ အချို့က ဟုန္ဒိဘာဇ သို့လည်းကောင်း၊
 အချို့က ဒဿဏ္ဍသို့လည်းကောင်း အသီးသီးထွက်ခွာ သွားကြသည်။

ကျေးကျွန်တစ်စုမှာ နေမိသာတောအရပ် ထွက်ခွာသွားကြသည်။
 နေမိသာတောအရပ်၌ သူခိုး၊ ဓားပြများ၏ အခြေစိုက်စခန်းများ ရှိသည်။
 ရသေ့ရဟန်းများ၏ ကျောင်းသင်္ခမ်းများလည်း ရှိသည်။ တစ်မျှော်တစ်ခေါ်
 ရှည်လျားသည့် ရွာတန်းများလည်း ရှိသည်။ သူခိုးဓားပြများ၏
 စခန်းရောက်သွားသူက ရောက်သွား။ ရသေ့ရဟန်းတို့၏ ကျောင်းသင်္ခမ်း
 ရောက်သွားသူက ရောက်သွားနှင့် ကျေးကျွန်တို့သည် ကျေးကျွန်ဘဝက
 ရုန်းထွက်ပြီး နေရာအသီးသီး ရောက်သွားကြသည်။

ခေါင်းငုံ့ပြီး ကျွန်ခံနေရခြင်းထက်တော့ သေလိုကသေ၊ စွန့်စားပြီး
 ကျွန်ဘဝ ရုန်းထွက်ခြင်းက ပိုမိုသင့်လျော်သည်ဟူသော အတွေးကို ကျေး
 ကျွန်များ လက်ကိုင်ထားလာကြသည်။ ပဒေသရာဇ်များ၊ သူဌေးသူကြွယ်

ကြီးများ၏အိမ်များတွင် အလုပ်အကျွေးပြုနေကြသူများပင် ခေါင်းထောင်ထ လာကြသည်။ လေမုန်တိုင်း လေးငါးရက်အတွင်း ပျံ့နှံ့သွားသည်။

နီလသူကြွယ်၏အိမ်တွင် ကျေးကျွန်များ မရှိတော့ပေ။ အနည်းငယ်မျှ သော လုပ်ခစားများနှင့် အလုပ်လုပ်၍ မဖြစ်တော့ပေ။ ရက်အနည်းငယ် အတွင်းမှာပင် သူ၏လုပ်ငန်းများ ကျဆင်းလာသည်။ နီလ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်လာသည်။ ဟိမာနီလည်း ဂနာမငြိမ်တော့ပေ။ နီလ သည် သူ့ကျွန်များကို စုံစမ်းထောက်လှမ်းပြီး ပြန်ခေါ်ဖို့ စီစဉ်သည်။ ဟိမာနီကမူ သူ့မွေးမြူထား သည့် ငှက်များနှင့် ဆော့ကစားရင်း စိတ်ဖြေသိမ့်နေရသည်။

နီလသည် သူ့လူများကို စေလွှတ်ပြီး ကျေးကျွန်များကို အရှာခိုင်း သည်။ သို့ရာတွင် ကျေးကျွန်များသည် တစ်ယောက်တလေမျှပင် နီလအိမ် ဘက် ခြေဦးပြန်မလှည့်ကြတော့ပေ။

ကျေးကျွန်များ ထွက်ပြေးခြင်းမှာ ကပိဇလ သွေးထိုးထားခဲ့သည့် အတွက်ကြောင့်ဟု နီလ ယူဆထားသည်။ သူနှင့် သူ့သမီးတို့ညှဉ်းပန်းနှိပ် စက်သောကြောင့် ကျေးကျွန်များ မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ပြီး ထွက်ပြေးကြခြင်းဖြစ် သည်ဟူသော အမှန်တရားကိုမူ နီလ မမြင်ပေ။ မတတ်သာတော့သည့်အဆုံး ဌ နီလသည် အကူအညီ ရလိုရငြား ဘုရင်မင်းကြီးထံ ပြေးသည်။

ထိုအချိန်၌ ဘုရင်ရောမကအနီးတွင် အမတ်ကြီးတစ်ဦးနှင့် သား တော် ဘုဝန ရှိနေသည်။ ဘုရင်မင်းကြီးသည် ဆရာဂုရုမေဃက သူ့ကို နန်းချပစ်မည်ဟု ကျိန်စာဆိုသွားသည့်နေ့မှစ၍ သားတော် ဘုဝနကို သူ့အနီး ၌ပင် နေစေသည်။ နီလသည် အလွန်တရာ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သည့် အမှု အရာဖြင့် ဟိုဟိုသည်သည် အကြောင်းအရာများကို အနည်းအကျဉ်းပြောပြ ပြီး သူပြောလိုသည်ကိုပင် ထပ်မံပြောပြသည်။

“အရှင်မင်းကြီး အရှင်မင်းကြီးကို ကျွန်ုပ် အခွန်အတုတ်ပေးသလောက် ကောသလတိုင်းမှာ ဘယ်သူမှ မပေးပါဘူး။”

ရောမက ဘာမှမထူးခြားသလို ပြန်ပြောသည်။

“သင်လုပ်နေတဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကလည်း တခြားလူတွေထက် ကြီးကျယ်တယ် မဟုတ်လား။ သတ္တုတွင်းဆိုတာလည်း သင့်လက်ထဲမှာပဲ အများဆုံးရှိတယ် မဟုတ်လား။”

“အခက်အခဲ အကျပ်အတည်းနဲ့လည်း ကျွန်ုပ် အများဆုံး ရင်ဆိုင်နေရ ပါတယ်”

ဘုရင်ရောမကသည် မိုးလင်းက မိုးချုပ်အထိ အခက်အခဲ အကျပ် အတည်း အကြောင်းကိုသာ တဖွဖွကြားနေရသဖြင့် ငြီးငွေ့နေပြီဖြစ်၍ နီလ ပြောပြသည်ကို စိတ်မဝင်စားတော့ဘဲ သူ့သားဘက်လှည့်ပြီး...

“သား ဒီနေ့ ဘာစာသင်ပြီးပြီလဲ”

“ကိုယ်ခန္ဓာကို ကျန်းမာအောင်လုပ်ပြီး စိတ်ကို ကြံ့ကြံ့ခံနိုင်အောင် လုပ်ရမယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း သင်ပြီးပါပြီ”

ဘုဝနသည် ယင်းသို့ပြောပြီး ယင်းအနက်အဓိပ္ပာယ်ရှိသည့် ဝေဒမန္တန် တစ်ခု ရွက်ပြသည်။ နီလသည် သူ့ရည်ရွယ်ချက် အကျိုးထင်တော့မည် မဟုတ်ကြောင်း ရိပ်မိစပြုလာသည်။

“အရှင်မင်းကြီး... အရှင်မင်းကြီး”

နီလသည် ဘုရင်ရောမကကို လက်အုပ်ချီပြီး စိတ်လိုက်မာန်ပါ လျှောက်ထားပြောပြမည် လုပ်သော်လည်း စကားလုံးများသည် နှမ်းခြောက် နေသည့် သူ့နှုတ်ခမ်းထဲမှ မထွက်ဘဲဖြစ်နေသည်။

“လိုရင်းကို မြန်မြန်ပြောပါ သူ့ဌေးနီလ”

အမတ်ကြီးက သတိပေးလိုက်၏။

“လိုရင်းကို ပြောမလို့ပါ။ ဒါပေမဲ့ ခက်တာက အင်း... ဒီလိုပါ။ ကျွန်ုပ်ရဲ့ သုဒ္ဓလူမျိုး ကျွန်ုပ်ကပိလေဟာ အင်မတန်ယုတ်တယ်၊ အလုပ်ကို လည်း မလုပ်ချင်ဘူး။ သခင်ကိုလည်း ပြန်လှန်အန်တုချင်တယ်”

“လိုရင်းကို ပြောပါဆိုနေ”

ဘုရင်မင်းကြီးက သတိပေးလိုက်ပြန်သည်။

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့၊ ပြောပါမယ်။ ကပိလေက ထွက်ပြေးသွားတယ်။ ထွက်ပြေးရုံသာ မဟုတ်ဘူး၊ တခြားကျေးကျွန်တွေကိုလည်း သွေးဆောင်ဖြား ယောင်းသွားတယ်။ ယခု လယ်ယာလုပ်ငန်းတွေ ရပ်ဆိုင်းနေရ...”

ဘုရင်မင်းကြီး၏သဘောထားကို သိပြီးဖြစ်သည့် အမတ်ကြီးက ပြော လိုက်၏။

“သူတို့ကိုကော သူ့ဌေးကြီးက ထမင်းဝအောင် ကျွေးရဲ့လား”

“ဘာဖြစ်လို့ မကျွေးရမှာလဲ၊ သူတို့အလှုပ်ပယ် စားသောက်နေရပါတယ်။ ကပိဇေလဟာ အလုပ်ကိုတော့ မလုပ်ချင်ဘူး၊ အစာကိုတော့ တစ်နေ့လုံးစားနေချင်တယ်။ မဆိုစလောက် သူ့ကိုမြည်တွန်တောက်တီးတော့ သူထွက်ပြေးသွားတယ်”

ဘုဝနသည် နားထောင်နေရာမှ ငြိမ်မနေတော့ဘဲ ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“ဒီလူကြီးဟာ ကျွန်တွေကို သိပ်နှိပ်စက်တယ်၊ အညိုအမည်းစွဲအောင်ရိုက်တယ်။ ဒါကြောင့် ထွက်ပြေးတာ”

“မဟုတ်ပါဘူး သူငယ်”

“ဘာမဟုတ်ရမှာလဲ။ သူ ရိုက်နှက်ထားတဲ့အတွက် ကပိဇေလသေတော့မလောက်ဖြစ်နေတာ သား တွေ့လာခဲ့ရတယ်။ အခုလောက်ဆိုရင် သေတောင်သွားပြီထင်တယ်”

ဘုရင်ရောမကက ခပ်မာမာမေးလိုက်၏။

“ဟုတ်လား နီလ”

“အလကားပြောတာ”

“ဘာ... အလကားပြောတာလဲ။ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် မျက်စိနဲ့ မြင်ခဲ့တာ။ ကပိဇေလရဲ့ ကျောကုန်းမှာ အညိုအမည်းစွဲနေတယ်၊ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ဒဏ်ရာတွေအပြည့်နဲ့။ ကောင်းကောင်းတောင် လမ်းမလျှောက်နိုင်ဘူး။ ထော့နဲ့ထော့နဲ့နဲ့ လျှောက်နေရတယ်”

ဘုဝနက အခိုင်အမာပြောနေသည်။ ဘုရင်ရောမကသည် နီလထံမှ အခွန်အတုတ်ကိုမူ မျှော်လင့်သည်။ သို့ရာတွင် နီလ၏ အမူအကျင့်ကို မနှစ်သက်ပေ။

“ကျုပ် ကျေးကျွန်စနစ်ကို သဘောမကျဘူး။ ကျုပ်တို့ဆီမှာ ဘယ်သူမဆို ကြီးပွားတိုးတက်နိုင်တဲ့ ကိုယ်ပိုင်အခွင့်အရေးရှိတယ်။ ကပိဇေလကိုဖြစ်ဖြစ်၊ တခြားဘယ်သူကိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကျေးကျွန်စနစ် အနှောင်အဖွဲ့နဲ့ တုပ်နှောင်ထားဖို့ ကျုပ်အကူအညီ မပေးနိုင်ဘူး”

ဘုဝန မျက်နှာရွှင်လန်းသွားသည်။ နီလကမူ မျက်နှာညစ်ပုပ်ပုပ်ဖြစ်သွား၏။ သူ၏ကိုယ်ရဲ့အဝတ်တွင်း၌ ဆုပ်ထားသည့် လက်သီးဆုပ်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ထပ်ဆုပ်လိုက်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

“ကျုပ် အခွန်အတုတ် ဘယ်လိုပေးနိုင်တော့မလဲ”

ယင်းစကားကိုမူ အားလုံးကပင် ကြားလိုက်ရသည်။ သို့ရာတွင် ‘ဘယ်တော့မှ မပေးဘူး’ ဟု ထရင်းပြောသွားသည့်စကားကိုမူ ဘယ်သူမှမကြားလိုက်ရပေ။

နီလ ထွက်သွားသည့်အခါကျမှ နီလနှင့်ပြေပြေပြစ်ပြစ် ဆက်ဆံသင့်သည်ဟု ဘုရင်ရောမက သဘောပေါက်လာသည်။ သို့ရာတွင် သူ၏ နောင်တကိုမူ ထုတ်ဖော်ပြောပြ၍ မဖြစ်ပေ။ မိုးခေါင်ရေရှားဖြစ်ပြီး ကပ်ဆိုက်နေသည့်အချိန်မျိုး၌ အကူအညီ အပေးနိုင်ဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်များမှာ အခွန်အတုတ်အများအပြား ထမ်းဆောင်နေသည့် နီလလို သူဌေးသူကြွယ်ကြီးများသာ ဖြစ်သည်။ သို့အတွက်ကြောင့်လည်း ယခုလိုအချိန်မျိုး၌ နီလ၏ သိက္ခာတက်သလောက် တက်နေခြင်းဖြစ်သည်။

“သားတော် အခန်းထဲသွားပြီး စာဖတ်တော့ချေ။ ခမည်းတော် အမတ်ကြီးနဲ့ ဆွေးနွေးစရာ နည်းနည်းရှိသေးတယ်”

ဘုဝန ထွက်သွားသည်။ ဘုရင်ရောမ၏ စိတ်သန္တာန်၌ ယခင် ပြဿနာဟောင်းပင် ပြန်ပေါ်လေသည်။ ဘယ်လိုလုပ်ကြမည်နည်း။

ဘုရင်မင်းကြီးသည် သူ၏ဘဏ္ဍာတိုက်ပြောင်သွားမှာ စိုးရိမ်ကြောင့် ကြနေသည်။ သူ၏ဘဏ္ဍာတိုက်ထဲတွင် ရွှေ၊ ငွေ၊ ရတနာများ တိုးပွားမလာစေကာမူ ပြောလောက်ဆိုလောက်အောင်မူ နည်းမသွားသေးပေ။ သူပိုင်လယ်ယာတွင် အခကြေးငွေဖြင့် တောင်ယာလုပ်နေသူများလည်း ဣန္ဒြေမပျက်ပင် လုပ်ကိုင်နေကြသည်။ သို့ရာတွင် ပစ္စည်းသိုလှောင်ရုံထဲတွင် သိုလှောင်ထားသည့် ဆန်စပါးများအတွက် သူရတက်မအေးဖြစ်နေသည်။

“အမတ်ကြီး အခုနှုန်းထားအတိုင်း ငတ်မွတ်ခေါင်းပါးနေသူတွေကို ဆန်စပါး ဝေပေးနေမယ်ဆိုရင် ကျုပ်တို့မှာ သိုလှောင်ထားတဲ့ ဆန်စပါး နောက်ထပ်ဘယ်လောက်ခံမယ် ထင်သလဲ”

ဘုရင်ရောမကသည် ယခင်က မကြာခဏ မေးမြန်းစုံစမ်းခဲ့သည့် မေးခွန်းဟောင်းကိုပင် ထပ်မေးနေပြန်သည်။

“နောက် တစ်နှစ်လောက်တော့ ခံဖို့ရှိပါတယ်”

ဘုရင်ရောမက စဉ်းစားကြည့်သည်။ ငါသိုလှောင်ထားသည့် ဆန်စပါး

များကို ငတ်မွတ်ခေါင်းပါးသည့် ပြည်သူပြည်သားများအား ငါပေးဝေပေးသည်။ ငါပိုင်ပစ္စည်းဥစ္စာ ဆန်ရေစပါးများကို လျှို့ဝှက်မထား။ တခြားသူဌေးသူကြွယ်များထံတွင်လည်း သိုလှောင်ထားသည့် ဆန်စပါးများရှိသည်။ ယခုလို အကျပ်အတည်းတွေ နေချိန်မှာ ထည့်မတွက်သင့်ဘူးလား။ ယင်းသို့ စဉ်းစားပြီး အမတ်ကြီးကို မေးလိုက်သည်။

“အမတ်ကြီး၊ နီလဆီမှာလည်း ဆန်စပါးသိုလှောင်ထားတာ ရှိလိမ့်မယ် ထင်တယ်”

“အဆမတန်ရှိပါတယ် အရှင်မင်းကြီး”

ဘုရင်မင်းကြီးသည် ရှေ့ဆက်မပြောတော့ပေ။ နောင်မှ မီးစဉ်ကြည့်ကရမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ချထားလိုက်သည်။

*

(၇)

သူကြွယ်နီလ၏အိမ်သည် အထပ်နှစ်ထပ်ရှိ ကြီးမားကျယ်ပြန့်သည့် အိမ်ကြီးတစ်ဆောင်ဖြစ်သည်။ အိမ်အတွင်း၌ ကျယ်ပြန့်သည့် အဆောင်ဆောင် အခန်းခန်းများရှိသည်။ အခန်းများ၏ အလယ်ဗဟို၌ ကျဉ်းမြောင်း ရှည်လျားသည့် လူသွားစင်္ကြံလမ်းရှိသည်။ ဝရန်တာနှစ်ခု၏ ထောင့်တွင် အခန်းတစ်ခန်းရှိသည်။

ယင်းအခန်းတွင်း၌ရှိသော ဖဏီရှန်းနတ်ရုပ်ကို နီလနှင့် ဟိမာနီတို့ သားအဖ ပူဇော်ပသကြသည်။ ယင်းနတ်ရုပ်သည် အာရယန်လူမျိုးတို့၏ ဘယ်နတ်ရုပ်နှင့်မှ မတူပေ။ ယင်းနတ်ရုပ် ပူဇော်ပသထားရာအခန်းသို့ တခြားအခန်းများမှ အတွင်းတံခါးကိုဖွင့်ပြီး အဝင်အထွက် လုပ်၍ရသည်။

ဟိမာနီသည် နတ်ရုပ်တွင် ပန်းမန်များကိုတင်ပြီး ဆုတောင်းသည်။

“အကျွန်ုပ်တို့၏ ရန်သူများအား အသက်ချမ်းသာပေးတော်မမူပါနှင့်။ အကျွန်ုပ်တို့၏ အကျိုး ပျက်စီးရာပျက်စီးကြောင်း လုပ်သူများအား ပျက်စီးဆုံးပါးသွားအောင် လုပ်တော်မူပါ။ အကျွန်ုပ်တို့၏ ဩဇာတန်ခိုးတစ်ကမ္ဘာလုံး ပျံ့နှံ့သွားစေရန်အတွက် အကျွန်ုပ်တို့အား စွမ်းအားကိုပေးသနားတော်မူပါ။ အို... အရှင်နတ်မင်း၊ အကျွန်ုပ်အား ဩဇာအာဏာတန်ခိုးသတ္တိ ချီးမြှင့်မစတော်မူပါ။”

ယင်းဆုတောင်းကိုမူ ဟိမာနီသည် အသံထွက်ပြီး ရွတ်ဆိုသည်။

အခန်းတွင်း၌ တခြားလူလည်းမရှိပေ။ သူတစ်ဦးတည်းသာ ရှိသည်။
ထို့နောက် စိတ်ထဲက ဆုတောင်းလိုက်ပြန်သည်။ ‘ဂုဏ်အသရေရှိ ယောက်ျား
များကို မိမိ၏ ခြေဖဝါးအောက် ရောက်အောင်လုပ်နိုင်သည့် အစွမ်းသတ္တိ
အကျွန်ုပ်အား ပေးသနားတော်မူပါ။’

နတ်ရုပ်တုကို ပူဇော်ပသပြီးနောက် ယင်းအခန်းထဲကထွက်ပြီး တခြား
အခန်းတစ်ခုထဲဝင်လာသောအခါ ဟိမာနီသည် သူ့ကို တသမ်းသမ်းတဝေဝေ
နှင့် ထိုင်စောင့်နေသည့် ဒီဃဗာဟုကို တွေ့ရသည်။

ဒီဃဗာဟုသည် အသက် ၂၅ နှစ်၊ ၂၆ နှစ်အရွယ် လုလင်တစ်ဦး
ဖြစ်သည်။ မျက်နှာတွင် ကျောက်ပေါက်မာအနည်းငယ်ရှိသည်။ ကိုယ်ကာယ
သန်မာထွားကျိုင်းသည်။ အောက်ခံကိုယ်ရုံအဝတ်ပေါ်တွင် ခါးစည်းကြိုး
စည်းထားသည်။ အပြောက်အမွမ်းများရှိသည့် အင်္ကျီကိုဝတ်ထားသည်။ ရှည်
လျားနက်မှောင်သည့် ဆံပင်များသည် အနီရောင်ပိုးခေါင်းစည်းအောက်မှ
လည်ပင်းပေါ်အထိ တွဲလဲကျနေကြသည်။ အယုဒ္ဓယမြို့အနီးအနားတစ်ဝိုက်
၌ သူပိုင်လယ်ယာများ ဧက ရာနှင့် ထောင်နှင့် ချီရှိသည်။ အချို့လယ်ယာ
ကွက်များထဲတွင် ရေတွင်းရှိသည်။ ရေတွင်းကရသည့်ရေဖြင့် ယခုလည်း
အချို့လယ်ကွက်များ ထွန်ယက်လုပ်ကိုင်လျက်ရှိသည်။ အခြားလယ်ကွက်
များတွင်ကား ရေအခက်အခဲရှိသဖြင့် ထွန်ယက်စိုက်ပျိုးမှု ရပ်ဆိုင်းထားရ
သည်။ သို့ရာတွင် သူ၏အမူအရာ၌ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြမှု တစိုးတစိမျှ မရှိပေ။

ဟိမာနီရောက်လာသည်နှင့် ဒီဃဗာဟုသည် အသက်ဝင်လာ၏။
ဟိမာနီသည် သူ့ဆံထုံးကို အနီရောင်ပိုးစဖြင့် စည်းနှောင်ထား၏။ ဆံထုံး
တွင်မူ ပန်းတစ်ပွင့်နှစ်ပွင့် ပန်ထားသည်။ ဟိမာနီ၏ဦးခေါင်းပေါ်က ပန်းကို
လှမ်းကြည့်ပြီး...

“ဘုရားခန်းက လာတာလား။”

“ဟုတ်တယ်”

“ကျုပ် ထိုင်စောင့်နေတာ ကြာပြီ”

“ဟုတ်လား၊ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

ဒီဃဗာဟု မတ်တတ်ရပ်လိုက်ရသည်။ ဟိမာနီ၏အသံနှင့် အမူအရာ
တွင် ဘယ်လိုတက်ကြွမှု၊ ဘယ်လိုစိတ်ဝင်စားမှုမျိုးမှ မတွေ့ရပေ။

“အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စရှိလို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ညက ဘုရင်မင်းကြီးက ကြွေအန်ကစားဖို့ခေါ်တာနဲ့ သွားတယ်။ ဖိတ်တော့လည်း မသွားဘဲ နေလို့မကောင်းဘူး မဟုတ်လား။ လယ်မြေဖွဲ့က ငါးဆယ်လောက် ရှုံးသွားတယ်။ ရှုံးတာ မမှုပါဘူး၊ အရှုံးနဲ့ အနိုင်ဆိုတာ ဒွန်တွဲနေတာ မဟုတ်လား။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ် ရှုံးတာကို ဘုရင်မင်းကြီးက သရော်ပြုံး ပြုံးတာတော့ တော်တော်ခံပြင်းတယ်”

ဟိမာနီက ဒီဗဗာဟုကို ပြန်အထိုင်ခိုင်းသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ခုံတစ်ခုံပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်သည်။

ဟိမာနီသည် ဒီဗဗာဟုနှင့် စကားပြောဖို့ စိတ်ဝင်စားလာသည်။

“ရှင်တို့လို သူကြွယ်တွေ မြို့စားရွာစားတွေပဲ ဘုရင်ကို မြေပေါ်ခြေထောက်မကျအောင် လုပ်နေကြတယ်။ နောက်ထပ် သူ့ဆီသွားပြီး ကြွေအန်ကစားဦးမလား”

“သူ့ဆီ မသွားရပါဘူး။ ဒီတစ်ခါ ကိုယ့်အလှည့်ပါ။ ကျုပ်ဖိတ်လိုက်ရင် သူ ကျုပ်ဆီ ကြွေအန်လာကစားရမယ်။ ဖိတ်လိုက်ရမလား၊ ကျုပ်သူ့ကို ကလဲ့စားပြန်ချေချင်တယ်”

ဟိမာနီသည် ဒီဗဗာဟု၏ အသိဉာဏ် အတိမ်အနက်ကို နားလည်သည်။

“အခုတစ်ကြိမ်လည်း ရှင်ရှုံးသွားနိုင်တယ်။ အဲဒီလိုရှုံးသွားလို့ရှိရင် ရှင် သူ့ကို ကလဲ့စားချေဖို့ နေနေသာသာ ကိုယ်သာ နှစ်ခါအရှက်ရဖို့ ဖြစ်နေလိမ့်မယ်”

“ဒါဖြင့် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဘုရင်ရောမကနဲ့ သူ့သားဘုဝနတို့ ဆရာဂုရုမေဃကို ဖော်ကားလိုက်ကြတယ်ဆိုတာ ရှင် မကြားဘူးလား”

“ကြားသားပဲ”

“ကြားလျက်သားနဲ့ အခုလို အင်းမလှုပ် အဲမလှုပ် လုပ်နေတာများအံ့ဩပါရဲ့။ အခုလိုဖြစ်နေတာဟာ ဘယ်သူ့ကြောင့်လဲ သိလား”

ဒီဗဗာဟုသည် ဟိမာနီကို ငေးကြည့်နေသည်။ ဤတွင် ဟိမာနီသည် ဒီဗဗာဟု၏ အားနည်းချက်အပေါ်တွင် အခိုင်အမာ ရပ်လိုက်သည်။

“ရောမကကြောင့် ရောမကကြောင့်။ ဒီလိုတာဝန်မဲ့တဲ့ ဘုရင်မျိုး ဘယ်မှာမှ ရှာလို့တွေ့မှာ မဟုတ်ဘူး”

ဒီဃဗာဟုသည် ဟိမာနီ၏အမိန့်ဩဇာကို နာခံလျက်ရှိသည်။

“ရှင် ရောမကကို ထီးနန်းပေါ်က ဆွဲချဖို့ ကြိုးစားပါ။ ဒါပဲ”

ဒီဃဗာဟုသည် ဟိမာနီ၏ဆံထုံးတွင် ပန်ထားသည့်ပန်းကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ ဟိမာနီသည် သူ၏မျက်လုံးကို ဒီဃဗာဟုပေါ်က မခွာသေးပေ။

“ဒီကိစ္စမှာ ဆရာဂုရုမေဃ ရှင်နဲ့အတူ ရှိနေလိမ့်မယ်။ သူ့ဩဇာ ဘယ်လောက်ကြီးမားတယ်ဆိုတာ ရှင်လည်း အသိပဲ။ ဂါထာမန္တရားတို့၊ မှော်အတတ်ပညာတို့ တတ်တာလည်း နှစ်ယောက်မရှိဘူး။ ဘုရင်ကို ကျိန်စာ ဆိုခဲ့တယ်၊ သူ့ကျိန်စာကို ရှောင်လွှဲလို့မရဘူးဆိုတာ ကျိန်းသေတယ်။ ကျွန်မတို့ သူနဲ့ပေါင်းရလိမ့်မယ်” မဆွတ်ခင်ကပင် ညွတ်ချင်ချင်ဖြစ်နေသည့် ဒီဃဗာဟုသည် ဟိမာနီ၏ညွှန်ကြားချက်ကို လက်ခံလိုက်သည်။

“ဟိမာနီ ပြောတာကို ဘာမဆိုလိုက်နာဖို့ ကျုပ်အဆင်သင့်ပါပဲ။ ဟိမာနီကသာ အလိုရှိတယ်ဆိုရင် ကျုပ်ဦးခေါင်းကို ဖြတ်ပေးဖို့လည်း ဝန်မလေးပါဘူး”

ဟိမာနီ၏နှုတ်ခမ်းတွင် အပြုံးပေါ်လာသည်။

“ရှင် ကျိန်ပြောရဲပါ့မလား။ ယောက်ျားဆိုတဲ့ သတ္တဝါများဟာ စိတ်ချရတာ မဟုတ်ဘူး”

ဟိမာနီ၏အပြုံးတွင် ပိုပြီး လေးနက်သွားသည်။

ဒီဃဗာဟုက အားမာန်ပါပါဖြင့်...

“ဘာဖြစ်လို့ ကျိန်မပြောရဲမှာလဲ။ ကျုပ် ကျိန်ရဲတယ်။ သစ္စာရေတောင် သောက်ရဲသေးတယ်”

“ဘယ်လို ကျိန်ပြောမလဲ”

“ဟိမာနီ ကြိုက်သလို ကျိန်မယ်လေ၊ ဟိမာနီတစ်ခွန်းပြောတာကို ကျုပ် တစ်သက်လုံး လိုက်နာဆောင်ရွက်ဖို့ အဆင်သင့်ပဲ”

ဟိမာနီ ထရပ်လိုက်သည်။ ဒီဃဗာဟုကို ကျောခိုင်းလျက် သူ့ဆံထုံးတွင် ပန်ထားသည့်ပန်းကို ပြုတ်ကျမသွားအောင် ဆံထုံးတွင် ဝင်သလောက်

ဝင်အောင် ထပ်မံထိုးစိုက်လိုက်သည်။ မျက်လုံးကမူ ပြတင်းပေါက်က ဝင်လာသည့် နေရောင်ခြည်များဆီ ရောက်နေသည်။ မျက်မှောင်ကြုတ်ထား သည်။ မျက်နှာတွင် စက်ဆုပ်သည့် အမူအရာပေါ်နေသည်။ နှုတ်ခမ်းတွင် သရော်ပြုံးထင်နေသည်။

သို့သော် ချက်ချင်း သူ့အမူအရာကို ပြင်လိုက်ပြီး ဒီဃဗာဟုဘက် လှည့်လိုက်၏။ နှုတ်ခမ်းတွင် ချိုသာသည့်အပြုံး ပေါ်လာပြန်သည်။

“ရှင် သိပ်မပြောမကြီးနဲ့နော်။ ပြောတဲ့အတိုင်း မလုပ်နိုင်တော့ ခက်နေ မယ်”

“ကျုပ် ပြောပြီးပါပကော။ ဟိမာနိကသာပြောရင် ကျုပ် ကိုယ့်လည်ပင်း ကို ကိုယ်ဖြတ်ဖို့လည်း ဝန်မလေးဘူးမှတ်ပါ”

ဟိမာနိသည် ရယ်လိုက်သည်။ သူ၏ပုလဲလုံးများလို လှနေသည့် သွားများထဲက ရှေ့သွားနှစ်ချောင်း ကောက်နေသည်။ သို့ရာတွင် ယင်းသွား နှစ်ချောင်းမှာလည်း ဒီဃဗာဟုအဖို့ ရှုမငြီးနိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။

“အမယ်လေး အဲဒါတွေ လုပ်စရာမလိုပါဘူး။ ကျွန်မ ပြောတာကိုပဲ လုပ်ပါ”

“လုပ်မယ်... လုပ်မယ်။ ဒီကနေ့ကစပြီး အလုပ်စမယ်”

“ကျွန်မ စိတ်ချယုံကြည်ပါပြီ။ ဘုရင်ကို ထီးနန်းကချပြီးတဲ့နောက် အခွင့်သာတဲ့တစ်နေ့မှာ ကျွန်မတို့ ရှင်ကို ကိုယ်ပိုင်သင်္ဘောနဲ့ ဖဏိရှန်းတိုင်း ပြည် ခေါ်သွားမယ်။ ကာဗုလံမြို့ကိုလည်း လိုက်ပြမယ်။ ဟိုမှာ ကြီးကျယ်ခမ်း နားတဲ့ တိုက်တာအဆောက်အအုံတွေ၊ နန်းတော်တွေ၊ ရဲတိုက်တွေ၊ ခံတပ် တွေ ရှိတယ်။ အဲဒီဒေသတွေမှာ မြို့သူမြို့သားတွေ၊ နိုင်ငံသူနိုင်ငံသားတွေ ဘယ်လိုခမ်းခမ်းနားနား ထည်ထည်ဝါဝါ နေကြတယ်ဆိုတာ တွေ့ရလိမ့် မယ်”

“ဟိမာနိကိုတွေ့ရရင် တစ်ကမ္ဘာလုံးကို တွေ့ရတာနဲ့ မခြားပါဘူး။ ဟိမာနိကိုမြင်ရရင် တခြားဘာကိုမှလည်း မကြည့်ချင်တော့ပါဘူး”

ဒီဃဗာဟု မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။ ဟိမာနိသည် ဒီဃဗာဟုဆီက မျက်နှာအတန်ငယ် လွှဲလိုက်၏။

“တစ်ခုတော့ ပြောရဦးမယ်။ အဲဒါကို ပြောမလို့ စောင့်နေတာ ကြာပြီ”

ဒီဃဗာဟုသည် ပြောရင်းပြောရင်း ရပ်သွား၏။ နှုတ်မှ မထွက်ရဲသလို ဖြစ်နေသည်။ ဦးခေါင်းအောက်ဘက်ငဲ့သွားသည်။ ရတနာခြယ်စီထားသည့် ရွှေလက်ပတ်ကြိုးကို ငဲ့ကြည့်သလို လုပ်နေသည်။ ဟိမာနီ သူ့ကိုယ်ရုံအဝတ် ကို ပြင်ဝတ်လိုက်သည်။

“ဘာပြောမလို့လဲ၊ ပြောစရာရှိတာပြောပါ”

“ဟိမာနီ ကျုပ် ဘဝကြင်ဖော်လုပ်ပါလို့ ပြောချင်ပါတယ်”

ဒီဃဗာဟု လည်ချောင်းရှင်းလိုက်သည်။

“ရှင်၊ ဘာပြောတယ်”

ဟိမာနီက ဆိုလိုရင်းအဓိပ္ပာယ်ကို နားမလည်သလို လုပ်နေ၏။

“ကျုပ် ဟိမာနီကို ချစ်နေတာကြာပြီ။ အခုမှပဲ ထုတ်ပြောဖို့ အခွင့် သာတယ်”

“ဟုတ်လား”

ဒီဃဗာဟုသည် ဟိမာနီအနီးသို့ တိုးသွားမည်ပြုစဉ် ဟိမာနီက ချက်ချင်း မျက်နှာလွှဲလိုက်၏။ နှုတ်ခမ်းတွင်လည်း အပြုံးလည်းမရှိ။ မျက်လုံး တွင်လည်း လိုလားမှု အရိပ်အယောင်မပြ။

“ကျွန်မတို့ ဖဏီရှုန်းနိုင်ငံနဲ့ ဒီဒေသဟာ အိမ်ထောင်မှုပြုတဲ့ ဓလေ့ ချင်းမတူဘူး။ ကျွန်မတို့နိုင်ငံမှာ မိန်းမများဟာ ဒီဒေသမှာလို အိမ်ထောင်မှု ပြုပြီး အချုပ်အချယ်ခံနေတဲ့ ဘဝမျိုးကို မလိုလားကြဘူး။ အလုပ်ကို ပထမ ဦးစားပေးတယ်၊ ကိုယ်လည်းလုပ်တယ်၊ သူတစ်ပါးကိုလည်း ခိုင်းတယ်။ အချစ်ဆိုတာကိုတော့ နောက်မှ စဉ်းစားတယ်”

ဟိမာနီ၏ အားတက်သရောမရှိသည့် အမူအရာကိုကြည့်ပြီး ဒီဃဗာဟု သည် အတန်ငယ် တွန့်သွားသည်။

“ဟုတ်ပါပြီလေ၊ အားလုံး အဆင်ပြေရပါစေမယ်”

ဟိမာနီ တစ်ကြိမ် ပြုံးလိုက်ပြန်သည်။ ပြုံးပြီး ဒီဃဗာဟုကို ကျောခိုင်း လိုက်သည်။

“ပထမ အလုပ်လုပ်ပါ။ နောက်မှ တခြားကိစ္စကို ဆွေးနွေးမယ်”

ဟိမာနီတစ်ကြိမ် ပြုံးလိုက်ပြန်သည်။ ပြုံးပြီး ဒီဃဗာဟုကို ကျော ခိုင်းလိုက်ပြန်သည်။

“ပထမ အလုပ်လုပ်ပါ။ နောက်မှာ တခြားကိစ္စကို ဆွေးနွေးမယ်” ဟူ၍မပြောသော်လည်း ပြောဘိသကဲ့သို့ပင် ဟိမာနီထံမှ ကြားယောင်နေသည်။ သို့သော် ဟိမာနီမျက်နှာတွင် ပေါ်နေသည့် မခန့်လေးစားအပြုအမူကို ဒီဃဗာဟု မမြင်ရပေ။

“ကြည့်ပါ ဟိမာနီ။ ဟိမာနီတို့ လိုလားတာကို ကျုပ် ဘယ်လိုဆောင်ရွက်တယ်ဆိုတာ ဟိမာနီတို့သိရပါစေမယ်”

ဒီဃဗာဟုက အလေးအနက်ထား၍ ပြောလိုက်သည်။ ဟိမာနီက ဒီဃဗာဟုဘက် တစ်ဖန်လှည့်လိုက်ပြန်သည်။ သူ၏လည်တွင်ဆွဲထားသည့် ပတ္တမြားတုံးသည် လှုပ်ခါသွားသည်။ မျက်နှာအမူအရာမှာမူ ခပ်တည်တည် ဖြစ်နေသည်။

“ကိစ္စမပြီးစီး မအောင်မြင်မချင်း အချစ်အကြောင်းကို လေသံတောင် မဟပါနဲ့။ အချစ်ကိစ္စကို အနှောင့်အယှက် အဟန့်အတားမျိုးဖြစ်လာအောင် မလုပ်ပါနဲ့။ ကျွန်မ သဘောကတော့ အဲဒီအတိုင်းပဲ။ ရှင်လည်း သဘောတူရဲ့မဟုတ်လား”

“တူပါတယ်၊ တူပါတယ်”

ဒီဃဗာဟုသည် ချွတ်ထားသည့် သူ့ဖိနပ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ထိုနေရာမှ ခပ်မြန်မြန်ခွာချင်ပုံ ပေါ်လာသည်။ ဟိမာနီသည် ခြင်္သေ့မက သားကောင်ကို လှမ်းကြည့်သကဲ့သို့ ဒီဃဗာဟုကို ကြည့်လိုက်သည်။

“ထိုင်ပါဦး”

ဟိမာနီ၏အသံ၌ အနူးအညွတ် တောင်းပန်သည့်အသံ ပေါ်နေသည်။ နှစ်ဦးလုံး ကိုယ့်နေရာကိုယ် ပြန်ထိုင်ကြသည်။

“ရှင် ဘာတွေ စိတ်ကူးနေတာလဲ”

“ထူးထူးထွေထွေ စိတ်ကူးနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျုပ်တို့လုပ်ရမယ့် အလုပ်က အခက်အခဲ ကင်းကင်းရှင်းရှင်းတော့ ရှိမှာမဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအခက်အခဲတွေကို ကျော်လွှားသွားနိုင်အောင် ကျုပ် ကြိုးစားမယ်။ ဟိမာနီနဲ့ မကြာခဏ တွေ့ဆုံနေရမယ့် အခွင့်အရေးကြီးကလည်း ရနေမယ် မဟုတ်လား”

“ဘာဖြစ်လို့ မရရမှာလဲ၊ အရေးပေါ်တိုင်း တွေ့နေကြမယ်”

“ကောင်းပြီ။ ကဲ... အခု ဘာစလုပ်ရမှာလဲ”

“ဘုရင်မင်းကြီးပိုင်တဲ့ လယ်မြေဧက ရာပေါင်းထောင်ပေါင်းများစွာ ကို မထွန်ယက် မစိုက်ပျိုးနိုင်အောင် လုပ်ရမယ်”

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ကျွန်မတို့ရဲ့ကျေးကျွန်တွေ၊ ရှင်အလုပ်သမားတွေ၊ ထွက်ပြေးကြတယ် မဟုတ်လား။ ဘုရင်ကိုလည်း သူ ခိုင်းစေထားတဲ့ လူတွေ လက်လွတ်သွား အောင် လုပ်ရမယ်။ သူ့ကို အကူအညီပေးနေတဲ့လူတွေ မရှိရင် သူ့ကို နန်းက ချဖို့ မခဲယဉ်းတော့ဘူး။ အဲဒီအလုပ်ကို ကျွန်မတို့ပူးပေါင်းပြီး လုပ်ကြမယ်။ ဗြဟ္မဏတွေ၊ ပုရောဟိတ်တွေ၊ သူတို့အပေါင်းအသင်းတွေကို အာဏာလက်မဲ့ ဖြစ်သွားအောင် လုပ်ဖို့ကတော့ ဆရာဂုရုမေဃနဲ့ သူ့အပေါင်းအသင်းတွေ က တာဝန်ယူလိမ့်မယ်”

“ဟိမာနီ ညွှန်ကြားတာတွေ အားလုံးလုပ်ပါ့မယ်။ ဟိမာနီညွှန်ကြား ပြောပြဖို့ပဲ လိုပါတယ်။ ကျုပ်ဘက်ကတော့ တာဝန်မလစ်ဟင်းစေရပါဘူး။ ဟိမာနီ ဒီလောက် အသက်အရွယ်နဲ့ ဒါလောက် အမြော်အမြင်ကြီးတာ တွေ့ရတော့ ကျုပ်မအံ့ဩဘဲ မနေနိုင်ဘူး”

ဟိမာနီ ရယ်လိုက်သည်။ ဒီဃဗာဟု၏စိတ်နှလုံးထဲတွင် လှိုင်းတံပိုး ထလာပြန်သည်။ ထို့နောက် ကိုယ် အနေကျင့်သွားပြန်သည်။

အပြင်ဘက်မှ ခြေသံကြား၍ ဟိမာနီ နားစွင့်လိုက်သည်။ သို့သော် သူ့အမူအရာ၌ စိုးရိမ်ခြင်း တစိုးတစိမျှ မရှိပေ။

“အဖေ ပြန်လာပြီထင်တယ်။ ဆရာဂုရုမေဃ အိမ်သွားတယ်။ ကျွန်မ အခုပဲပြန်လာခဲ့မယ်။ ရှင် ခဏထိုင်ပါဦး”

ဟိမာနီ ထရပ်လိုက်သည်။ ဒီဃဗာဟုကမူ အပြင်ဘက်မှ ဘာသံမှ မကြားရ၍ အံ့ဩသလို ဖြစ်သွားသည်။

“ဟိမာနီက ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ”

“ကျွန်မနားက သိပ်ပါးတယ်”

ဟိမာနီသည် အောင်မြင်သူ၏ အပြုံးမျိုးဖြင့် အပြင်ဘက်ထွက်သွား သည်။

ဒီဃဗာဟုသည် သူ့နှုတ်ခမ်းမွှေးကို လက်ဖြင့် အသာသပ်ပြီး စဉ်းစား

နေသည်။ ဟိမာနိဟာ ငါ့ကိုချစ်တာ အမှန်ပင်ဖြစ်လိမ့်မည်။ သို့သော် သူ့ကြည့်ရတာ ရေခဲတုံးကြီးလို အေးစက်စက်နှင့်။ ဒီဗဗာဟု ဝေခွဲမရဖြစ် နေသည်။ သို့ရာတွင် နောက်ဆုံး၌မူ တစ်နေ့နေ့တွင် ကြင်ဖက်အမှန် ဖြစ်လာ ရမှာပါဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်သည်။

မကြာမီအတောအတွင်းမှာပင် သူ့ဌေးနီလတစ်ယောက်တည်း အခန်း ထဲ ဝင်လာသည်။ ဦးခေါင်းတွင် ပိုးပဝါစည်းထားသည်။ ခါးအောက်အထိ ကိုယ်ပေါ်တွင်မူ အပြောက်အမွမ်းများရှိသည့် ပိုးသားကိုယ်ရုံအင်္ကျီဝတ်ထား သည်။ အထက်တန်းစား သူဌေးသူကြွယ်များဝတ်သည့် အဝတ်အစားမျိုး ဖြစ်သည်။ ခြေထောက်တွင် စွပ်ထားသည့် ခြေနင်းဖိနပ်ကိုမူ မချွတ်ဘဲ အခန်းထဲအထိ စီးဝင်လာသည်။

အခန်းတွင်းရောက်မဆိုက်ပင် နီလသည် ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်ဖြင့် ပြောလိုက် ၏။

“ကျုပ်လည်း သဘောတူပါတယ်”

ဒီဗဗာဟုသည် နီလ ဘာဆိုလိုသည်ကို နားမလည်သဖြင့် နီလကို အကြောင်သားငေးကြည့်နေသည်။ နီလက ဒီဗဗာဟု၏ အမူအရာကို ရိပ်မိ သွားသည်ဖြစ်၍ သူ့စကားကို ရှေ့ဆက်သည်။

“မောင်နဲ့ သမီး ဟိမာနိတို့လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စကို ကျုပ် လက်ခံပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ့သဘောအတိုင်းပဲ။ သူလက်ထပ်လိုတဲ့အခါကျမှ လက်ထပ်ဖို့ ကျုပ် သဘောတူတယ်။ သူပြောပြတဲ့ ခြွင်းချက်ကိုလည်း ကျုပ်ကျေနပ်တယ်”

အနေကျဲ့နေသော ဒီဗဗာဟုသည် လှုပ်သာလှည့်သာဖြစ်သွား၏။ မျက်နှာလည်း ပွင့်လန်းလာသည်။ တာဝန်ဝတ္တရားကြီးတစ်ခုကို ထမ်းရွက် တော့မည့်ဟန်ပန်ဖြင့်...

“သူ ပြောတာတွေ ကျွန်ုပ် အားလုံး လက်ခံပါတယ်”

နီလသည် အားတက်သရောရှိလာသည့် အမူအရာဖြင့်...

“မောင့် အကူအညီရယူဖို့ ဆရာဂုရုမေဃကို စကားစပ်ကြည့်တော့ ဆရာဂုရုမေဃက မောင့်ဂုဏ်ပုဒ်တွေကို အများကြီး ထုတ်ဖော်ပြောပြတယ်”

ဒီဗဗာဟု နားထင်သွေးရောက်သွားသည်။ တစ်ချက်ရယ်လိုက်ပြီး ကိုယ့်ဂုဏ်ကိုယ်ဖော် မသူတော်လုပ်လိုက်သည်။

“ကျွန်ုပ် ဒီအသက်အရွယ်နဲ့ ကြံ့ကိုနိုင်ဖူးပြီပြီ။ ဝက်ဝံကိုလည်း အလဲထိုးဖူးပြီ၊ ခြင်္သေ့တစ်ကောင်လည်း ကျွန်ုပ် လက်ချက်မိသွားတယ်။ ကျွန်ုပ်ကြောင့် ကိစ္စချောသွားတဲ့ ကျားတွေကတော့ မနည်းတော့ဘူး”

နီလက ပင့်ပေးလိုက်သည်။

“မောင် ငယ်ငယ်ကအကြောင်းကို ကျုပ်အခုထိ မမေ့သေးဘူး။ မောင်တို့အိမ်မှာ အလှူတစ်ခု လုပ်တယ်။ မိန်းမတစ်သိုက် ဒယ်အိုးထဲမှာ တစ်ခုခုကြော်ဖို့ ဆီချက်နေတယ်။ အဲဒီလိုလုပ်နေတုန်း မောင်က ဒယ်အိုးထဲ ကျောက်ခဲတစ်ခု ပစ်ထည့်လိုက်တယ်။ မိန်းမတွေ ဆီပူမှန်ကုန်ကြတယ်”

ဒီဗဗာဟုက သဘောကျသွားပြီး ဟား... ဟား... ဟား... ဟား... နှင့် ရယ်သည်။

နီလက စကားဆက်ပြောသည်။

“မောင် ပထမစပြီး လုပ်ရမယ့်အလုပ်က ကျွန် ကပိလေကို သွားဖမ်းဖို့ပဲ။ သူနေမိသာတောအရပ်ဘက် ထွက်သွားတယ်။ သူနဲ့အတူ တခြားကျွန်တွေလည်း ထွက်ပြေးသွားကြတယ်။ အဲဒီကျွန်တွေဖမ်းဖို့ မောင် ကျုပ်ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်တပ်သားတချို့နဲ့ လိုက်သွားရလိမ့်မယ်။ ထွက်ပြေးသွားကြတဲ့ မောင့်လုပ်ခစားတွေလည်း အဲဒီအရပ်တစ်နေရာရာမှာ တွေ့ရလိမ့်မယ်။ သူတို့ကိုလည်း တစ်လက်စတည်း ဖမ်းခဲ့ပေါ့”

ဒီဗဗာဟုက လက်ခံသဘောတူသည်။

(၈)

နေမိသာတောစပ် အစပြုသည့်နေရာမှစ၍ ချောင်းငယ်မြောင်းငယ်များ၊ သစ်ပင်ချုံပုတ်များကိုလည်း စတင်တွေ့လာရသည်။ တောစပ်နှင့်ကပ်လျက် ရှိသည့် ရေအိုင်ရေကန်များ၌ ရေ ပြောလောက်ဆိုလောက် မရှိသော်လည်း တောစိုးသစ်ပင်များ တဖြည်းဖြည်း ထူထပ်လာသည့်နေရာ၌မူ ရေအလုံအလောက်ရှိပြီး ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး စိမ်းလန်းစိုပြည်နေသည်။

နေမိသာတောအတွင်း ယင်းသို့ စိမ်းလန်းစိုပြည်သည့် တောအုပ်တစ်ခုအတွင်း သစ်ပင်တစ်ပင်၏ အရိပ်အောက် နေ့လယ်သုံးပဟိုရ်လောက်တွင် မောပန်းနွမ်းရီနေသော ကပိဇလသည် အဝတ်ဟောင်းအဝတ်စုတ် အထုပ်တစ်ထုပ်ကိုကိုင်လျက်၊ ကျန်လက်တစ်ဖက်ဖြင့် တောင်စောင်းကို ထောက်ကာ ထောက်ကာ ရောက်လာပြီး ထိုင်လိုက်သည်။ စိတ်ထဲက ကြောင့်ကြမှုလျော့သွားသော်လည်း ကိုယ်ခန္ဓာကမူ ပင်ပန်းနွမ်းရီနေသည်။

သစ်ပင်ရိပ်တွင်ထိုင်ပြီး မကြာခင်မှာပင် ကပိဇလသည် သူ့လာခဲ့သည့် သစ်ပင်နောက်ဘက် လူသွားလမ်းမှပင် တစ်စုံတစ်ဦးလာနေသည့် ခြေသံကြားရသည်ဖြစ်၍ ရုတ်တရက် မျက်လုံးပြူး မျက်ဆန်ပြူးဖြစ်ပြီး ချုံအကွယ်တွင် ပုန်းကွယ်မည့်ဟန် ပြင်လိုက်သည်။

ထိုအခိုက် အဘိုးအို အမယ်အိုနှစ်ယောက်နှင့်အတူ သူငယ်မလေး တစ်ယောက်ရောက်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကပိဇေလ စိတ်အေးသွား သည်။ အဘိုးအို အမယ်အိုနှင့် သူငယ်မကလေးလည်း သစ်ပင်ရိပ်ရောက် သောအခါ နားလိုက်ကြသည်။ သုံးဦးအနက် သူငယ်မလေးမှာ ဂေါရီ ဖြစ်ပြီး အဘိုးအို အမယ်အိုမှာ သူ့မိဘနှစ်ဦးတို့ ဖြစ်သည်။ သုံးဦးစလုံးပင် တစ်ကိုယ် လုံး ဖုန်အလိမ်းလိမ်းကပ်ပြီး ညစ်ထပ်ထပ်ဖြစ်နေကြသည်။

ဂေါရီ၏ပင်ပန်းနွမ်းရီနေသော မျက်နှာတွင် အပြုံးရောင်ကလေး တစ် ချက်သမ်းလာသည်။ ဂေါရီသည် ရှေ့ဘက်တိုးလာပြီး ကပိဇေလကို ခြေဆုံး ခေါင်းဆုံးကြည့်လျက်...

“ဦးလေးကို ကျွန်မ အယုဒ္ဓယမှာ မြင်ဖူးတယ်မှတ်တယ်”

“ဦးလေး အယုဒ္ဓယက မဟုတ်ပါဘူး”

ကပိဇေလက ချိန်ချိန်ဆဆလုပ်ပြီး ပြန်ဖြေသည်။

ဂေါရီ၏ဖခင်ကြီးက သူ၏ မှုန်မှုန်မွှားမွှားဖြစ်နေသည့် မျက်လုံးဖြင့် အားယူပြီးကြည့်လိုက်သော်လည်း ကပိဇေလကို မမှတ်မိပေ။

ဂေါရီ၏အမေကလည်း သမီးပြောမှပင် ကပိဇေလကို သေသေချာချာ ကြည့်မိသည်။ အယုဒ္ဓယတွင် သူတို့နေသည့်နေရာနှင့် နီလသူဌေး၏အိမ် သည် ခရီးမဝေးလှပေ။ အယုဒ္ဓယတွင် ဂေါရီ၏အမေသည် ကပိဇေလကို တစ်ကြိမ်မက တွေ့ဖူးမြင်ဖူးသည်။ နီလစသော သူဌေးသူကြွယ်တို့၏ ကျေးကျွန်များ ထွက်ပြေးသွားကြသည်ဖြစ်၍ သခင်များက သူတို့ခါးပိုက် ဆောင်တပ်သားများ၊ တပည့်တပန်းများကို စေလွှတ်ပြီး လိုက်အဖမ်းခိုင်းနေ သည်ဟူသည့် သတင်းကို သူတို့မိသားစုလမ်းခရီးတွင် ကြားလာရသည်။

လမ်းခရီး၌ သူတို့နှင့်တစ်ရပ်တည်းသား အဖော်တစ်ဦးကို တွေ့ရသည့် အတွက် ဂေါရီ၏အမေသည် တအားရှိသွားသည်။ အမယ်ကြီးသည် သူဌေး သူကြွယ်များ၏ ကိုယ်ပိုင်တပ်သားများကို မကြောက်ပေ။ သို့သော် ကပိဇေလ ဘေးဒုက္ခရောက်သွားမည်ကို စိုးရိမ်နေသည်ဖြစ်၍ သူ့သမီးကို မျက်စောင်း ထိုးကြည့်လိုက်သည်။ သို့သော် ဂေါရီ အဓိပ္ပာယ် နားမလည်။

“နီလသူဌေးရဲ့အိမ်က ကျွန်တစ်ယောက်နဲ့ ဦးလေးက သိပ်တူတာပဲ”

ဂေါရီ၏အမေသည် မနေသာတော့ပေ။

“ဟဲ့... လူတူမရှား သူတူမရှား၊ တူရော ဘာဖြစ်လဲ”

“အမေကလည်း မသိဘဲနဲ့၊ သမီးက တကယ်သိလို့ ပြောတာပါ”

အမယ်ကြီးသည် ဂေါရီကို မျက်စောင်းတစ်ချက် ထိုးကြည့်လိုက်ပြီး...

“တိတ်တိတ်နေစမ်း၊ သမီးက တကယ်လျှာရှည်ချင်တယ်။ ကဲ...

သွားမယ်။ ငါ့မောင် တို့တစ်တွေ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ဖေးဖေးမမ

လုပ်ပြီး ခရီးဆက်သွားကြစို့။ သခံမ်းကျောင်းတွေအနီး ရွာတစ်ရွာမှာ တို့

တစ်တွေ အလုပ်အကိုင် ရကောင်းရပါလိမ့်မယ်။ ငါ့မောင် သိပ်မောနေတယ်

ထင်တယ်။ ပေးသယ်စရာရှိတာ ကျုပ်ကူသယ်ပေးမယ်”

ယင်းအပြောမျိုး၊ ယင်းထောက်ထားမှုများ ကပိလေ မတွေ့ရသည်မှာ

ကာလတောင်တာ ကြာမြင့်လှလေပြီ။ မောမောပန်းပန်းဖြစ်နေခြင်းမှာ

ဘယ်ဆီ ဘယ်ဝယ်ရောက်သွားသည်မသိတော့ပေ။ ထိုမျှသာမက အားသစ်

အင်သစ်ပင် ဝင်လာသည်။

“အမေကလည်း မဟုတ်တာ၊ အမေက ကျုပ်ပစ္စည်းသယ်ရမလား။

ကျုပ်က အမေတို့ပစ္စည်းသယ်ရမလား။ ကျုပ်ဆီမှာ သယ်စရာပစ္စည်းဘာရှိ

လို့လဲ”

ကပိလေသည် ဟိုဟိုသည်သည် နားစွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ ဂေါရီ၏

အမေက ပြော၏။

“ဒီမှာ သူခိုးဓားပြရှိပုံမရဘူး၊ အမေတို့ဆီမှာလည်း သယ်စရာပစ္စည်း

ရယ်လို့ ပြောလောက်ဆိုလောက် မရှိပါဘူး”

သူတို့အားလုံး ထိုနေရာမှထွက်လာကြသည်။ တဖြည်းဖြည်း ရှေ့ခရီး

ဆက်ကြရာ တစ်ရွာပြီးတစ်ရွာ ဖြတ်ကျော်ပြီး နှစ်ရက်သုံးရက်အတွင်း

ကျောင်း သခံမ်းများ အနီးအနားသို့ ရောက်လာကြသည်။ နေ့လယ်ခင်းအချိန်

ဖြစ်သည်။

နှစ်ရက်သုံးရက်အတွင်း ခရီးအတူသွားလိုက်ရသည်ဖြစ်၍ ဂေါရီသည်

ကပိလေကို ဒုက္ခရောက်လာသည့် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း သိရှိရိပ်မိသွား

သည်။ သို့ရာတွင် အကျိုးအကြောင်း အမှန်ကိုမူ မသိပေ။

သူတို့လေးဦးသည် ခရီးတစ်ထောက်နားရန် ချုံကွယ်တစ်ခုတွင် ထိုင်

လိုက်ကြသည်။ ထိုအခိုက် ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ သိပ်သည်းထူထပ်သည့် သစ်ပင်

ဝါးပင်များ၏ နောက်ဘက်ဆီမှ လူများစွာ၏ ခြေသံကို ကြားကြရလေသည်။ ကပိလေ လန့်ဖျပ်သွားသည်။ ဂေါရီ၏အမေလည်း ခေါင်းနားပန်းကြီးသွားသည်။ ကပိလေသည် ထိုနေရာမှ ဘာမပြောညာမပြောဘဲ ထွက်ပြေးရာ တစ်ခဏအတွင်း ကွယ်ပျောက်သွားသည်။

ဂေါရီ၏အမေလည်း ထိုင်နေရာမှ မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။ ဂေါရီက တစ်စုံတစ်ခုမေးမည်လုပ်စဉ် သူ့အမေက ဂေါရီကို လက်ဖြင့်အရိပ်အမြှက်ပြုပြီး တားမြစ်လိုက်သည်။ မကြာမီအတောအတွင်းမှာပင် လက်နက်ကိုင်တပ်သားငါးယောက်၊ ခြောက်ယောက်လောက် သူတို့နားရောက်လာသည်။

တပ်သားထဲက တစ်ယောက်က မေးလိုက်၏။

“လူတစ်ယောက် မတွေ့ဘူးလား”

ဂေါရီ၏အဖေနှုတ်မှ ‘အင်း... အဲ’ ဟု ဖြစ်နေစဉ်မှာပင် ဂေါရီအမေနှင့် ဂေါရီထံမှ သံပြိုင်ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ဘယ်လိုလူလဲ”

“ကပိလေဆိုတဲ့ သုဒ္ဓလူမျိုး ကျွန်၊ အယုဒ္ဓယမြို့က”

ဂေါရီ၏အမေက ခေါင်းခါပြီး...

“လူတွေတော့ အများကြီးတွေ့တာပဲ၊ နာမည်တော့ မေးမကြည့်လို့ မသိဘူး”

“ဘယ်မှာတွေ့လဲ”

“လမ်းမှာတွေ့ခဲ့တာပါ၊ ခရီးအဝေးကြီးကျန်ခဲ့ပြီ”

ဂေါရီက ဖြည့်စွက်ပြောသည်။

“ဘယ်မြို့ဘယ်ရွာက ဘယ်သူတွေဆိုတာတော့ မသိပါဘူး။ ကျွန်မတို့သုံးဦးကတော့ အယုဒ္ဓယမြို့ကပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတို့သုံးယောက်ထဲက တစ်ယောက်မှ ကျွန်မဟုတ်ဘူး”

“ကဲ... လာ ရှေ့ဆက်သွားကြစို့။ ဒီသူတောင်းစားတွေကို မေးနေလို့ ဘာမှထူးမှာ မဟုတ်ဘူး”

တပ်သားများသည် ယင်းသို့ပြောပြီး ထွက်သွားကြသည်။ တပ်သားများ ထွက်သွားကြသောအခါ သားအမိသားအဖသုံးဦးလည်း တခြားလမ်းတစ်လမ်း ဆက်သွားကြသည်။ ဟိုဟိုသည်သည် သတိထားကြည့်သော်

လည်း ကပိဇလကို မတွေ့ရတော့ပေ။ ကပိဇလသည် ကွေ့ပတ်ပြေးရင်း လမ်းပျောက်သွားပုံရသည်။

သားအမိ သားအဖသုံးယောက်အတန်ငယ်သွားမိသောအခါ နေရာ တစ်နေရာရောက်လာကြသည်။ ထိုနေရာ၌ မိန်းမတစ်သိုက်ကို တွေ့ရသည်။ မိန်းမတစ်သိုက်သည် ရောင်စုံအင်္ကျီများနှင့် အရောင်စူးစူး ကိုယ်ရုံအဝတ်များ ကို ဝတ်ထားကြသည်။ ရယ်ကာမောကာ စကားပြောကာနှင့် သစ်သီးသစ်ဥ များကို ရှာဖွေနေကြသည်။

သားအမိသားအဖသုံးဦး မမျှော်လင့်ဘဲရောက်လာသောအခါ သူတို့ အံ့အားသင့်သွားကြသည်။ အကျိုးအကြောင်း မေးမြန်းစုံစမ်းကြည့်သော အခါ သားအမိ သားအဖသုံးဦး၏ အကျပ်အတည်း အခက်အခဲကို သိရှိ နားလည်သွားကြသည်။ မိန်းမတစ်သိုက်သည် သူတို့၏ခြင်းတောင်းများထဲ က အသီးအနှံများကို သားအမိ သားအဖသုံးဦးအား ချကျွေးကြသည်။

ဂေါရီ၏အဖေက ပြော၏။

“ညည်းတို့ကို အလုပ်တစ်ခုခု ကူညီလုပ်မပေးရသေးဘဲနဲ့ ကျုပ်တို့ ညည်းတို့ကျွေးတာ မစားပါရစေနဲ့။”

မိန်းမတစ်သိုက်ထဲက မိန်းမတစ်ယောက်မှာ အာသွက်လျှာသွက် ဖြစ် သည်။ လူတတ်လုပ်ပြီး ပြောသည်။

“ဒီလိုဆိုရင် သစ်သီးနည်းနည်းကောက်လိုက်ပေါ့။ ပြီးတော့ ကျွန်မ တို့အိမ်လိုက်ပြီး အပန်းလေးဘာလေး ဖြေတာပေါ့။”

အခြားမိန်းများက အင်းမလုပ် အဲမလုပ် လုပ်နေကြသည်။ သားအမိ သားအဖသုံးယောက်ကလည်း သဘောတူလိုက်ကြသည်။ သစ်သီး၊ သစ်ဥ၊ သစ်ဖုရှာဖွေသည့်အလုပ်တွင် မိန်းမတစ်သိုက်နှင့်အတူ ရောနှောပါဝင်လိုက် ကြသည်။ သို့သော် မိန်းမတစ်သိုက်သည် ဧည့်သည် သားအမိသားအဖ သုံးဦးအား အချိန်ကြာကြာ အလုပ်လုပ်ခွင့်မပေးကြပေ။

တစ်ယောက်က ယခင် အာသွက်လျှာသွက် မိန်းမကို ပြောလိုက်သည်။

“ကဲ... တော်လောက်ပါပြီ အမိက။ သူတို့ခမျာ အဝေးကြီးက လာကြရတာ မောလှရော့မယ်။ အိမ်ခေါ်သွားပြီး နားနားနေနေ နေကြပါစေ”

“နောက်ကော လုပ်စရာအလုပ် ရှိပါ့မလား။”

အဘိုးအိုက မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် မေးလိုက်သည်။

အမိကာက ပြန်ပြောသည်။

“အလုပ်မရှားပါဘူး၊ သူ့နာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ ဘာ”

“သူ့နာမည် ဂေါရီလိုခေါ်တယ်။ အဘသမီးပါ။ သိပ်ရိုးတာအ တာပဲ”

“ကျွန်မနာမည် အမိကာလို့ ခေါ်ပါတယ် တစ်နှစ်အတွင်း နွားတစ်ရာ ကို ကျောင်းပေးရင် ကျောင်းခ နွားမနှစ်ကောင်ရတယ်။ မနက်နဲ့ ညလည်း နွားနို့သောက်ဖို့ရတယ်။ လုပ်မလား ဂေါရီ၊ ကျုပ်လည်း နွားကျောင်းတာပဲ။ နွားကျောင်းရင်း သီချင်းလည်း ဆိုတယ်”

မိန်းမတစ်ယောက်က ရယ်ရင်း...

“တစ်ထိုင်တည်းနဲ့ တစ်လုံးမှမကျန်အောင် အကုန်ပြောပစ်မနေနဲ့ဦး၊ သူတို့ကို အိမ်ခေါ်သွားဖို့လုပ်ဦးလေ။ သူတို့ခမျာ ဆာလှရောမယ်။ ကြည့်စမ်း သူတို့ဘယ်လောက် ပင်ပန်းလာကြသလဲ။ ဂေါရီကိုကြည့်ပါဦး။ သူ့ခမျာ ဘယ်လောက်နွမ်းနယ်နေရှာသလဲ”

ဂေါရီက ရယ်လိုက်လေသည်။ ဂေါရီသည် မိန်းမတစ်သိုက်ကို သဘောကျနေလေသည်။

အမိကာသည် အဘိုးကြီးနှင့် အဘွားကြီးအတွက်လည်း လုပ်စရာ အလုပ်ကို ပြောပြလေသည်။

“အဘတို့ အဘွားတို့အတွက်လည်း လုပ်စရာအလုပ်တွေရှိပါတယ်။ သိုးမွေးတို့ချည်တို့ငင်တဲ့အလုပ်၊ ထင်းကောက်ထင်းခွေတဲ့အလုပ်၊ အို.... အလုပ်တွေ တစ်ပုံတစ်ခေါင်းကြီး ရှိပါတယ်။ ကိုယ်တတ်နိုင်သလောက် လုပ်နိုင်ပါတယ်။ လုပ်ခအနေနဲ့ စားစရာဆန်နဲ့ ဝတ်စရာ အဝတ်ရမယ်။ နေစရာ အိမ်တစ်လုံးလည်းရမယ်”

သားအမိ သားအဖသုံးဦး ပျော်ရွှင်သွားကြလေသည်။ သူတို့သည် ကျေးဇူးဥပကာရတင်ရှိပြီး အမိကာတို့နှင့်အတူ ရွာဆီသို့လိုက်သွားကြလေ သည်။

*

(၉)

ကပိလေနှင့် နီလ၏ တပည့်တပ်သားတို့သည် ယုန်တောင်ပြေး ခွေး
 မြောက်လိုက် ဖြစ်နေကြသည်။ ကပိလေက တစ်နေရာသွားလျှင် တပ်သား
 များ အခြားတစ်နေရာသို့ ဦးတည်နေကြသည်။ ယင်းသို့အားဖြင့် တော
 အတွင်းတွင် တဝဲလည်လည်ဖြစ်နေကြရာ အချိန်အတော်ကြာသွားသည်။
 ကပိလေသည် ရွာဘက်သွားသည့်လမ်းကို မသိပေ။ သို့သော် အနီးအနား
 တစ်ဝိုက်၌သာရှိသည်ဟု ကြားထားသည်။ မလှမ်းမကမ်း၌ ရသေ့ရဟန်းတို့
 ၏ ကျောင်းသင်္ခမ်းရှိသည်ဆိုသည်ကိုလည်း မသိပေ။ မိန်းမတစ်သိုက်၏
 အသံကိုကြားရသဖြင့် အသံကြားရာသို့ လာခဲ့လေသည်။ မိန်းမတစ်သိုက်
 သည် သစ်သီးနှင့် သစ်ဥသစ်ဖုများကို ရှာဖွေရင်း သီချင်းတကြော်ကြော်
 အော်ဆိုနေကြသည်။

ကပိလေသည် သစ်ပင်တစ်ပင်အကွယ်တွင် ထိုင်ချလိုက်လေသည်။
 တဒင်္ဂမျှ မိမိ၏ ဒုက္ခကို မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်ဖြစ်သွားပြီး တအံ့တဩဖြစ်နေ
 မိသည်။ ထိုအခိုက် မိန်းမတစ်ယောက်သည် သစ်သီးနှင့် ပန်းကို ခူးရင်း
 ကပိလေအနား ရောက်လာသည်။ ကပိလေကို တွေ့သည့်အခါ ကိုယ်ကို
 မတ်မတ်လုပ်ပြီး ရပ်လိုက်သည်။

“ရှင် ဘယ်သူလဲ”
 မိန်းမက ကြောက်ရမည့်အစား ကပိဇလက တုန်နေသည်။ သစ်ပင် ကွယ်တွင် မနေရဲတော့ဘဲ လူမြင်ကွင်းထွက်လာသည်။ တခြား မိန်းမဖော် များကလည်း အရေးကြိုက် သက်လုံကောင်းစေရန်၊ ဝိုင်းပြီး အမဲဖျက်သင့် က ဖျက်ရန် ရောက်ရှိလာကြသည်။

“ကျုပ် အသက်ဘေးနဲ့ ရင်ဆိုင်နေရတဲ့ ဒုက္ခိတတစ်ယောက်ပါ။ ဒီ အနီးအနားတစ်ဝိုက်မှာရှိတဲ့ ကျောင်းသင်္ခမ်းတစ်ခုခုမှာ ခိုလှုံခွင့်ရပါမှ အသက် ဘေးက ကင်းဝေးမယ့် အနုညာတဒုက္ခိတတစ်ယောက် ဖြစ်ပါတယ်”

ကပိဇလ၏အသံသည် တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်နေသည်။

“ဒီတောအရပ်တစ်ခွင်မှာ ရသေ့ရဟန်းများရဲ့ ကျောင်းသင်္ခမ်းများ လည်း ရှိတယ်။ လူနေဇနပုဒ်များလည်း ရှိတယ်။ ဟိုး... ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ဓားပြသူခိုးအုပ်စုလည်း ရှိတယ်။ ကျွန်မတို့ ဘယ်သူ့ကိုမှ မကြောက်ဘူး ရှင် ဘယ်သူလဲဆိုတာ မှန်မှန်ပြောစမ်းပါ”

“ကျုပ် ကျောကုန်းက ဒဏ်ရာတွေက ကျုပ် ဘယ်သူလဲဆိုတာ ပြောပြပါလိမ့်မယ်”

ကပိဇလသည် ညစ်နွမ်းစုတ်ပြနေသည့် သူ့အင်္ကျီကို အသာမ ပြလိုက် သည်။ မိန်းမတစ်သိုက် ကပိဇလ၏ကျောတွင် အညိုအမည်းစွဲနေသည့် ဒဏ်ရာများကို မြင်ရသည့်အခါ စုတ်တသပ်သပ် ဖြစ်သွားကြသည်။

“ရှင့်ကို ဘယ်သူရိုက်တာလဲ”

ကပိဇလသည် သူ၏ကျေးကျွန်ဘဝသမိုင်းနှင့် မျက်မှောက်ကြုံတွေ့ရ သည့် ဘေးဒုက္ခအကြောင်းကို အကျဉ်းချုံးပြောပြီး...

“အစာမစားရတာ သုံးရက်လောက်ရှိပါပြီ နှမများရယ်။ ဒီအနီးအနား မှာ ရသေ့ရဟန်းတစ်ပါးပါးရဲ့ ကျောင်းသင်္ခမ်းရှိရင် ပြောကြပါ။ ကျုပ် သွား ချင်လို့ပါ”

“ကျောင်းသင်္ခမ်းက တော်တော်လေးလှမ်းသေးတယ်။ ဟောဟိုညို၊ ညိုဟာ ကျွန်မတို့ရွာပဲ”

“ရွာကိုတော့ မသွားချင်ဘူး။ ဟိုသူဌေး ခါးပိုက်ဆောင်တပ်သားတွေ ကျုပ်ကို ဖမ်းမလို့ လိုက်ရှာနေကြတယ်။ ရွာထဲမှာ ကျုပ်ကိုတွေ့ရင် ဖမ်း

သွားမှာ သေချာတယ်။ ကျောင်းသခံမ်းမှာ ခိုလှုံနေရင်တော့ သူတို့ဖမ်းရဲကြ
မှာ မဟုတ်ဘူး”

မိန်းမတစ်ယောက်က တစ်နေရာသို့ လက်ညှိုးညွှန်ပြပြီး...

“ခေမယရှင်ရသေ့တော့ အဲဟိုမှာ သီတင်းသုံးနေလေရဲ့။ သူ့သခံမ်း
ကျောင်းဟာ အနီးဆုံးပဲ”

ထိုမိန်းမ ညွှန်ပြရာသို့ ကပိဇေလ သွားမည်ဟန်ပြင်သည်။ ထိုအခိုက်
မိန်းမတချို့က သူတို့ရှာဖွေထားသည့် သစ်သီးသစ်ဥများထဲက အနည်းငယ်
ကို ကပိဇေလအား လှမ်းပေးလိုက်ကြသည်။ ကပိဇေလသည် ဝမ်းထဲက
တကြုတ်ကြုတ်ဖြစ်နေသဖြင့် မသွားသေးဘဲ ခဏထိုင်ပြီး သစ်သီးများကို
စားနေသည်။

သစ်သီးကိုစားရင်း ကပိဇေလက မိန်းမများအကြောင်းကို စပ်စုကြည့်
သည်။

မိန်းမများက သူတို့အားလုံး အာရယလူမျိုးများဖြစ်ကြောင်း၊ အချို့က
အပ်ချုပ်အလုပ်လုပ်ကြောင်း၊ အချို့က ပန်းပဲ၊ အချို့က ရက်ကန်း၊ အချို့က
ချည်ငင်၊ အချို့က လက်သမားစသည်ဖြင့် အလုပ်အမျိုးမျိုး လုပ်ကြကြောင်း။
နွားမွေးသည့်အလုပ်နှင့် လယ်ယာအလုပ်ကိုမူ အိမ်တိုင်းလုပ်ကြကြောင်း
ရှင်းလင်းပြောပြကြသည်။

ကပိဇေလသည် ဆာဆာနှင့်စားလိုက်ရာ သစ်သီးနှင့် သစ်ဥအတော်
ကုန်သွားသည်။ ထိုအခိုက် ရုတ်တရက် လူသံသူသံလိုလို ကြားရသည်။
ကပိဇေလသည် ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြစ်သွားပြီး ချက်ချင်းထသည်။

“ဟော... သူတို့လာကြပြီထင်တယ်”

မိန်းမတစ်ယောက်က အားပေးစကားပြောသည်။

“မကြောက်ပါနဲ့။ ကျွန်မတို့သူတို့လာတဲ့လမ်းကိုသွားပြီး တော်သလို
ကြည့်ပြောလိုက်မယ်”

မိန်းမတစ်ယောက်သည် လူသံသူသံကြားရာဘက် ထွက်သွားကြသည်။
ကပိဇေလကမူ အခြားတစ်နေရာသို့ တိမ်းရှောင်ထွက်ပြေးသွားသည်။

မလှမ်းမကမ်းရောက်သွားကြသည့်အခါ မိန်းမတစ်ယောက်သည်
လက်နက်ကိုင် တပ်သားငါးယောက်၊ ခြောက်ယောက်ကို တွေ့ကြသည်။

၅၈

တပ်သားတစ်ယောက်က မေးသည်။

“ညည်းတို့ အသားညိုညို ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း ကျွန်တစ်ယောက်ကိုများ မတွေ့ကြဘူးလား။”

မိန်းမတစ်ယောက်က ပြန်ပြောသည်။

“အသားညိုညို ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း ကျွန်တစ်ယောက် ဟုတ်လား။ ဒီမှာ ကျွန်လည်းမရှိဘူး၊ သခင်လည်း မရှိဘူး။ ဟိုလှမ်းလှမ်းမှာတော့ သူခိုး၊ ဓားပြတွေရှိလေရဲ့။”

“ဘယ်လောက်ဝေးသလဲ”

“တိုင်းတာမထားတော့ ဘယ်လောက်ဝေးသလဲဆိုတာ ဘယ်သိမလဲ။ ယူဇနာဝက် ရှိချင်ရှိမယ်။ တစ်ယူဇနာ မရှိတရှိလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်” တစ်ယောက်က ထပ်ဖြည့်၏။

“တစ်ယူဇနာလည်း ရှိချင်ရှိမယ်။ ဘယ်သူအတတ်ပြောနိုင်မှာလဲ”

သူတို့မျက်နှာက ခပ်တင်းတင်း၊ အသံကလည်း ခပ်မာမာ။

“ရွာကတော့”

“ဟောဟိုမှာ”

တပ်သားများ ထွက်သွားကြသောအခါ မိန်းမတစ်ယောက်၏ မျက်လုံးနှင့် နှုတ်ခမ်းတို့၌ အပြုံးရိပ် ပေါ်လာသည်။

*

(၁၀)

သီးစားသစ်ပင်များ အစုလိုက် အပြုံလိုက် ပေါက်နေသည့် နေမိသာ တောအရပ်တစ်နေရာ၌ ရသေ့ရဟန်းများသည် ကျောင်းသင်္ခမ်းများတည်ပြီး သီတင်းသုံးနေကြသည်။ ရသေ့ရဟန်းများ နေထိုင်သီတင်းသုံးရာ ကျောင်း သင်္ခမ်းအဆောက်အအုံများသည် ပန်းပင် ပန်းနွယ်များဖြင့် အုပ်ဆိုင်းနေ သည်။ ယင်းအဆောက်အအုံများ၌ ရာသီဥတုဒဏ်ခံနိုင်အောင် အကာ အကွယ်များကို စီမံပြုလုပ်ထားသည်။

အဆောက်အအုံများ၏အကြား ကွက်လပ်များ၌ ယာခင်းများ၊ ဟင်း သီးဟင်းရွက်ခြံများရှိသည်။ ယာခင်းနှင့် ဟင်းသီးဟင်းရွက်ခြံများ၏အစပ် ၌ ကျောင်းသင်္ခမ်းများအပိုင် ကြီးကြီးငယ်ငယ် ရွယ်ရွယ်စားစား နွားတင်းကုပ် များ ရှိသည်။

ဓာမယရှင်ရသေ့၏ကျောင်းသင်္ခမ်းသည် ယင်းတောအုပ်အစပ်တွင် ရှိသည်။ ယင်းနေရာ၏ မနီးမဝေးမှပင် ထူထပ်သိပ်သည်းသော တောလည်း အစပြုသည်။

ဆည်းဆာချိန်ရောက်လာပြီး တောင်စွယ်တွင် ကွယ်လုကွယ်ခင်ဖြစ် နေသည့် နေရောင်ခြည်အောက်၌ ကျောင်းသင်္ခမ်းယဇ်မီးခိုးများထွက်လာ သည့် ယဇ်မီးခိုးများသည် ပါးလျသည့် ရှောစောင်များပမာ ကောင်းကင်တွင်

ပျံ့လွင့်နေကြသည်။ သစ်ပင်ကြီးများ၏ ရှည်လျားလှသည့် အရိပ်ကြီးများသည် စိမ်းလန်းစိုပြည် ရွှေဝါရောင်ပြေးနေသည့် မြက်ခင်းများပေါ်၌ ညင်သာအေးမြသော လေပြည်ဝေလိုက်သဖြင့် လူးလွန့် လှုပ်ရှားနေကြသည်။ ဟိုနေရာ သည်နေရာမှ ပေါ်ထွက်လာသည့် ဓမ္မတေးသီချင်းသံများသည် ကျေးငှက်သာရကာတို့၏ တွန်ကျူးသံနှင့်ရောပြီး ယင်းအရိပ်များကို အသက်သွင်းပေးနေသကဲ့သို့ ရှိနေသည်။

စောမယရှင်ရသေ့သည် ဆည်းဆာချိန် ဘာဝနာလုပ်ငန်းကို အပြီးသတ်ပြီး သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်ရှိ ကွပ်ပျစ်ပေါ်လာထိုင်နေသည်။ သူ့တပည့်တပန်းများသည် တခြား ပြုဖွယ်ကိစ္စများကို ပြုလုပ်နေကြသည်။ အရဏီဒေဝ၊ ကပ္ပက အမည်ရသည့် တပည့်ကြီးသုံးဦးမှာမူ သူ့အနီးတွင် ထိုင်နေကြသည်။

စောမယရှင်ရသေ့ အသက်အရွယ် ဘယ်ရွှေ့ဘယ်မျှရှိပြီဆိုသည်ကို မည်သူမှ မခန့်မှန်းနိုင်ပေ။ အချို့က အသက်တစ်ရာရှိပြီဟူ၍လည်းကောင်း၊ အချို့က အသက်နှစ်ရာရှိပြီဟူ၍လည်းကောင်း ပြောကြသည်။ အချို့ကမူ အသက်သုံးရာ၊ လေးရာရှိပြီဟုပင် ခန့်မှန်းနေကြသည်။ ဆံပင်နှင့် မုတ်ဆိတ်များမှာ ဖြူနေကြပြီဖြစ်သော်လည်း မျက်လုံး၏ အရောင်နှင့် ကိုယ်ကာယ၏ တောက်ပပြည့်ဖြိုးမှုသည် ပျိုပျိုရွယ်ရွယ်ပင် ရှိနေသေးကြောင်း ဖော်ပြနေကြသည်။ လျှော်တေသင်္ကန်း ဝတ်ရုံထားသည်။ သူစီးသည့် သစ်သားညှပ်ခုံဖိနပ်ကို ကွပ်ပျစ်အောက်တွင် ချထားသည်။ သူ့အသက်အရွယ်ကို မည်သူမှ အသေအချာမသိသော်လည်း သူ့စိတ်နေသဘောထားမှာမူ ရပ်သိရွာသိဖြစ်သည်။

ရှင်ရသေ့သည် ညနေဆည်းဆာချိန်ရောက်တိုင်း တပည့်တပန်းများကို ဆုံးမဩဝါဒပေးလေ့ရှိသည်။ ယနေ့လည်း ထုံးစံအတိုင်း တပည့်များအား ဆုံးမဩဝါဒ ပေးနေသည်။

“ကဲ... တပည့်တို့၊ နံနက်ခင်းက တပည့်တို့ ဘာတွေဆုံးဖြတ်ထားတယ်ဆိုတာရယ်၊ ဆုံးဖြတ်ထားတဲ့အတိုင်း ဘယ်လောက်လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်နိုင်ကြတယ်ဆိုတာရယ် သုံးသပ်ကြည့်ကြစမ်း။ ဘယ်လောက်ဆုံးဖြတ်ချက်တွေချထားပြီး ဘယ်လောက် အကောင်အထည်ဖော်နိုင်ကြသလဲ”

တပည့်သုံးဦးလုံး ဆံ့ရှည်များဖြစ်ကြသည်။ သုံးဦးလုံးပင် ကျန်းမာ သန်စွမ်းကြသည်။ အရုဏိက ပိုပြီး ကာယဗလ တောင့်တင်းသန်မာသည်။ ဝတ်ရုံထားသည့် လိမ္မော်ရောင် လျှော်တေသင်္ကန်းသည် သူ၏ကျန်းမာမှု ရှိသည့် အသားရောင်ကို ဆည်းဆာရောင်၌ ပိုပြီး တောက်ပနေအောင် ပြုမှု ဖန်တီးထားသည်။

ခောမယရှင်ရသေ့ မျက်လုံးသည် ဆည်းဆာ၏မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းဆီ ရောက်နေသည်။ တပည့်ဒေဝက အရင်ဆုံးဖြေကြား၏။

“ဆရာအရှင်မြတ်၊ ကျွန်ုပ် လုပ်မယ်လို့ သတ်မှတ်ဆုံးဖြတ်ထားတဲ့ အချက်တွေထဲက မလုပ်ဖြစ်တာ မဆိုစလောက်ပဲ ရှိပါတယ်”

ဒေဝသည် ပျာယာခတ်သူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူတစ်ပါး၏ အပြစ်၊ သူတစ်ပါး၏ ချွတ်ယွင်းချက်ကို မြင်တတ်ပြီး မိမိအပြစ်၊ မိမိချွတ် ယွင်းချက်ကိုမူ မျက်စိကွယ်နေတတ်၏။ သူတစ်ပါးတွင် မပြောပလောက် သည့် အပြစ်အနာအဆာတွေ့လျှင် မေးငေါ့တတ်သော်လည်း မိမိအပြစ်ကို သူတစ်ပါးက ဝေဖန်လျှင်မူ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြစ်တတ်သည်။ အသိဉာဏ် ထက်ထက်မြက်မြက်ရှိပြီး အလုပ်ကိုမူ အားသွန်ခွန်စိုက် လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက် တတ်သည်။

ခောမယရှင်ရသေ့က အရုဏိ တပည့်ဘက် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ အရုဏိက ဖြေသည်။

“ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကိုတောင်မှ အပြည့်အဝ အကောင်အထည်မဖော် နိုင်ပါဘူး အရှင်”

အရုဏိက နှုတ်နည်းသည်။ စကားကိုလျှော့ပြီး ပြောတတ်သည်။ အလုပ်အကိုင်တစ်ခုခုကိုလည်း စူးစူးစိုက်စိုက် လုပ်တတ်သည်။ အပြင်ပန်း ကြည့်လျှင် ခက်ထန်သည်ဟု ထင်ရသော်လည်း အတွင်းမနောကမူ ရက်ရော သူ ဖြစ်သည်။

အရုဏိက သူ့စကားကို ဆက်သည်။

“ရွာသွားတဲ့လမ်းကို ယနေ့လည်း ရှင်းလို့မပြီးသေးပါဘူး အရှင်”

“ရွာသွားတဲ့လမ်းမှာ နွားချေးတွေ တင်းကျမ်းဖြစ်နေပါတယ်။ ရွာသူ ရွာသားတွေက အတော်တာဝန်မဲ့လုပ်ကြတယ်”

ဒေဝက ရွာသူရွာသားတွေကို အပြစ်ဖို့ဖို့လုပ်သည်။

ဓောမယရှင်ရသေ့သည် သူ့မျှော်လင့်ချက်ထားသည့် တပည့်ကြီးများ အား လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပြောခွင့်၊ တင်ပြခွင့်ပေးထားသည်။ သို့ရာတွင် ယင်းအခွင့်အရေးကို အလွဲသုံးစားလုပ်လျှင်မူ မဟန့်တားဘဲမနေပေ။

“ကပ္ပကကော”

တတိယ တပည့်အလှည့်ရောက်လာသည်။ ကပ္ပကလည်း ဉာဏ်ထက်မြက်သူ ဖြစ်သည်။ အလုပ်ကိုလည်း ကြိုးစားလုပ်သည်။ သို့ရာတွင် အရုဏိ၏ တည်ငြိမ်ကြံ့ခိုင်မှုနှင့် ဒေဝ၏ ပျာလောင်ခတ်မှုနှစ်ခုကြားထဲတွင် သူ၏စိတ်သည် လွန်းပျံ့လှုပ်ရှား ပြေးသွားနေသည်။

“မနက်က လုပ်မယ်လို့ သတ်မှတ်ရည်ရွယ်ထားတာ များလည်း မများပါဘူး။ ကြီးလည်း မကြီးကျယ်ပါဘူး။ အဲဒါ အားလုံးလုပ်ဖြစ်ပါတယ်။ ရွာထဲက ဆွမ်းခံပြီး ပြန်လာခဲ့တယ်။ ပြီး ဝေဒကျမ်းကို ရွတ်ဖတ်သရဇျယ်နေတယ်။ အဲဒါလောက်ပါပဲ”

“နက်ဖြန်ခါကစပြီး တစ်လတိတိ တောထဲသွားပြီး သစ်သီးရှာဖွေတဲ့ အလုပ်ကို လုပ်ပါ”

ဓောမယရှင်ရသေ့က အမိန့်ချမှတ်လိုက်သည်။

အရုဏိက ပထမဦးဆုံး ဝန်ခံကတိပေး၏။

“အရှင်မြတ် အမိန့်ချမှတ်တဲ့အတိုင်း လိုက်နာဆောင်ရွက်ပါ့မယ်”

“သင် မသွားရဘူး၊ ဒေဝ သွားရမယ်”

“ကျွန်ုပ်တစ်ဦးတည်းလား။ ကပ္ပကကိုကော မခေါ်ရဘူးလား”

“မခေါ်ရဘူး။ သင်တစ်ဦးတည်းပဲ သွားရမယ်”

ဒေဝ အတန်ငယ် တွေ့သွားသည်။ ဆည်းဆာနေသည် သူ၏ရောင်ခြည်များကို ရုပ်သိမ်းသွားလေပြီ။ ညဉ့်အမှောင်သန်းလာသည်။ ထိုအခိုက်ကပိလေသည် အနီးရှိ သစ်ပင်တစ်ပင်၏ အကွယ်တွင် လာရပ်လိုက်သည်။ စိတ်ထဲကပင် ဓောမယရှင်ရသေ့အား ရှိခိုးဦးတိုက်လိုက်သည်။

ဓောမယက ဆက်ပြီး သြဝါဒပေးနေပြန်သည်။

“သင်ဟာ ကိုယ့်ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ခိုင်ခိုင်မာမာ မထားချင်ဘူး။ သင့်ဆုံးဖြတ်ချက်ဟာ ယိမ်းယိုင်လှုပ်ရှားနေတယ်။ ကိုယ့်ဆုံးဖြတ်ချက်ကို အ

ကောင်အထည်ဖော်တဲ့နေရာမှာ တည်ငြိမ်ဖို့လိုတယ်။ သို့လော သို့လော ဖြစ်မနေဘူး။ ဘယ်အရာကိုမှလည်း ကြောက်ရွံ့စရာမလိုဘူး။ စိတ်နှလုံးကို ဆုတ်နစ်မသွားစေပါနဲ့။ စိတ်ဓာတ်ကို ကြံ့ခိုင်အောင်ထားရမယ်။ လေနဲ့ ကောင်းကင်ဟာ ဘယ်အရာကို ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့သွားတယ်လို့ ရှိသလဲ။ အမှန်တရားရဲ့ သူရသတ္တိဟာလည်း ဘယ်အရာကိုမှ ကြောက်ရွံ့ရိုးထုံးစံ မရှိဘူး။ အတိတ်နဲ့အနာဂတ်လည်းပဲ ဘယ်သူ့ကိုမှ မထိတ်လန့်ဘူး။ သင် ဘာဖြစ်လို့ တစ်စုံတစ်ရာကို စိုးရွံ့ထိတ်လန့်နေရသလဲ”

ဓောမယရှင်ရသေ့၏ ဆုံးမဩဝါဒကို ဒေဝ နားစိုက်ထောင်နေသည်။ ဓောမယ၏ အဆုံးအမသည် သစ်ပင်အကွယ်တွင် အကဲခတ်နေသည့် ကပိလ၏ နားထဲသို့လည်း ရောက်သွားသည်။ ထိုအခိုက် သူ့နောက်ဘက် မှ ခြေသံကြား၍ လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ကပိလသည် နီလ၏ တပည့် လက်သား လက်နက်ကိုင်များ သူ့ကိုဖမ်းဆီးရန် အနီးကပ် ရောက်လာပြီဖြစ် ကြောင်း တွေ့မြင်ရသည်။ ကပိလသည် မျက်လုံးပြူး မျက်ဆန်ပြူးနှင့် ဓောမယရှင်ရသေ့၏ ခြေဖဝါးအောက် ပစ်လွှဲလိုက်သည်။

“အရှင်မြတ်ဆီမှာ ခိုလှုံမလို့ရောက်လာတဲ့ ဒုက္ခိတပါ။ ကျွန်ုပ်ကို ကယ်တော်မူပါ”

တပည့်ရော ဆရာပါ အံ့အားသင့်သွားကြသည်။ လက်နက်ကိုင်တပ် သားများလည်း ကပိလနောက်က ထက်ကြပ်ပါလာကြသည်။

ဓောမယသည် ဘေးမဲ့ပေးသည့် အသွင်လက္ခဏာဖြင့် လက်ကို မြှောက် လိုက်ပြီ...

“ဘာမှမကြောက်နဲ့၊ သင် ဘယ်သူလဲ”

“အယုဒ္ဓယက ဆင်းရဲသား၊ ကျေးကျွန် သုဒ္ဓလူမျိုးတစ်ယောက်ပါ”

“သင် ဘာမှအားမငယ်နဲ့”

ယင်းသို့ပြောပြီး ရှင်ရသေ့သည် တပ်သားများဘက် လှည့်မေးလိုက် ပြန်သည်။

“သင်တို့ကရော ဘယ်သူတွေလဲ”

“အယုဒ္ဓယမြို့က နာမည်ကျော် သူဌေးနီလရဲ့ လက်နက်ကိုင်တပ်သား များပါ။ ဒီလူက သူဌေးနီလရဲ့ ကျေးကျွန်”

စကားသံမဆုံးမီပင် အရုဏိ မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။ သူ့အရင် ဒေဝက တပ်သားများအနား ကပ်သွားသည်။

“သင်တို့ သခံမ်းကျောင်းပရိဝုဏ်ထဲ ဘယ်သူ့အမိန့်နဲ့ ဝင်လာကြတာလဲ” တပ်သားများအား သူ့တပည့်က ဟိန်းဟောက်နေသည်ကို ဓောမယ ရှင်ရသေ့က မတားဆီး မပိတ်ပင်ပေ။

တပ်သားတစ်ယောက်က အသံခပ်မာမာဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

“ဒီလူဟာ ကျွန်ုပ်တို့သခင်ရဲ့ကျေးကျွန်ပါ။ ကြွေးမြီကို ကုန်အောင် မဆပ်ဘဲနဲ့ ဒီကို ထွက်ပြေးလာတယ်။ တခြား ကျေးကျွန်တွေကိုလည်း သွေးဆောင်ဖြားယောင်းပြီး ခေါ်ထုတ်လာတယ်”

“ကျွန်ုပ်ကို ရက်ရက်စက်စက် ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်ပါတယ်။ အညှာအတာ မရှိ ရိုက်နှက်ပါတယ်”

ကပိလေ သနားစဖွယ် မျက်နှာညှိုးငယ်စွာဖြင့် ပြောပြသည်။

“ဒါလောက် လူစိတ်ကင်းတဲ့လူရဲ့ လက်အောက်က ထွက်မပြေးလို့ ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

ဓောမယက ဣန္ဒြေရစွာ ပြောလိုက်သည်။

အရုဏိသည် အားကောင်းမောင်းသန် သူ့လက်မောင်းကြီးကို ဆန့် တန်းပြီး...

“ဒါ ဓောမယရသေ့မြတ်ရဲ့ ကျောင်းသခံမ်းဆိုတာ မသိဘူးလား။ ဒီက အခုချက်ချင်း ထွက်သွားကြပါ”

“သင်တို့ ခပ်မြန်မြန် ထွက်သွားကြပါ။ ဒီမှာ ခိုလှုံလာတဲ့ ဒုက္ခိတကို သင်တို့ရဲ့ဘုရင် ရောမကတောင် လာဖမ်းလို့မရဘူးမှတ်ပါ”

“မင်းတို့ သွားမလား မသွားဘူးလား”

တပည့်သုံးဦးသည် နီလသူဌေး၏ တပ်သားများကို စားတော့မလို ဝါးမလို အမူအရာဖြင့် သခံမ်းကျောင်းပရိဝုဏ်အတွင်းမှ အတင်းနှင်ထုတ်ကြ ၏။ တပ်သားများသည် ဘာမှမတတ်နိုင်ကြတော့ပေ။ စိတ်ပျက်အားလျော့စွာ ဖြင့် ပြန်လှည့်ထွက်သွားကြသည်။

“သင် ဆာနေလိမ့်မယ်ထင်တယ်”

ဓောမယရှင်ရသေ့က ကပိလေကို ကရုဏာသက်စွာဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်ုပ် မဆာတော့ပါဘူး။ တောထဲမှာ သစ်သီးသစ်ဥများကို ရပါတယ်။ အနည်းအကျဉ်းတောင်ပါလာသေးတယ်။ ကျွန်ုပ်ကို အရှင်မြတ်ရဲ့ ခြေရင်းမှာ နေခွင့်ပေးမယ်ဆိုရင် ကျွန်ုပ်အတွက် ဘေးအန္တရာယ်ရှိတော့မယ် မဟုတ်တော့ပါဘူး။”

ဓောမယသည် ကပိလေကို သေသေချာချာ ကြည့်ရှုအကဲခတ်နေသည်။

“ငါ့တပည့်အဖြစ်နဲ့ နေချင်တယ်လို့ ဆိုလိုတာလား။”

ဒေဝနှင့် ကပ္ပကတို့က သူတို့၏သရော်ပြုံးကို ဓောမယ တွေ့မသွားအောင် ဖုံးကြဖိကြ၏။ သို့ရာတွင် ဓောမယက သူတို့၏ အမူအရာကို အကဲခတ်ပြီး ဖြစ်နေသည်။

“ကျွန်ုပ်က ဇာတ်နိမ့် သုဒ္ဓလူမျိုးတစ်ယောက်ပါ။ အရှင်မြတ်ရဲ့ တပည့်ဖြစ်နိုင်မယ့် အခွင့်အရေးရှိမယ် မဟုတ်ပါဘူး။”

“ဒါပေမဲ့ ထူးခြားတဲ့လူတွေမှာသာတွေ့ရတဲ့ အသွင်လက္ခဏာမျိုး သင့်ဆီမှာ ငါတွေ့နေရတယ်။”

ဒေဝနှင့် ကပ္ပကတို့က နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်ကြ၏။

ကပိလေက မဝံ့မရဲဖြင့်

“ဘုရင့်အမိန့် ဘုရင့်ခွင့်ပြုချက်မရဘဲနဲ့ ကျွန်ုပ် ဒီသခံမ်းကျောင်းမှာ” ဓောမယ အနည်းငယ် ရယ်လိုက်သည်။ အရုဏိကလည်း ပြုံးလိုက်သည်။

“သင်က သျှတ္တရကျမ်းဂန်ပါ စကားတချို့ကိုလည်း နားလည်ထားတာကိုး။ သျှတ္တရကျမ်းဂန်နဲ့ လျော်၏၊ မလျော်၏ဆိုတဲ့အချက်တွေကို ငါ ဂရုမစိုက်ဘူး။ ငါဂရုထားတဲ့ အချက်တစ်ချက်ပဲရှိတယ်။ အမြင့်ကိုတက်ဖို့နဲ့ ရှေ့ကိုတိုးဖို့ဆိုတာ လူတိုင်းရဲ့ ရည်မှန်းချက်ဖြစ်သင့်တယ်။ အဲဒါပဲ ငါအလေးထားတယ်။ သင့်ကို ငါ့တပည့်အဖြစ် ငါလက်ခံမယ်။”

ကပိလေ၏ စိတ်နှလုံးထဲတွင် ဓောမယရသေ့အား ကျေးဇူးတင်၍ မဆုံးတော့ပေ။ မိမိ ရုတ်တရက် အမြင့်သို့ တက်သွားပြီဟု သူ့ကိုယ်သူ ယူဆနေသည်။

ဓောမယက ဆက်ပြောသည်။

“သင့်ကို ငါ ယောဂီကျင့်နည်း သင်ပေးမယ်။ သင်ယောဂီလုပ်ရမယ်။ အရေးအဖတ် သင်ရမယ်။ သင့်ကို ငါဘာမဆို သင်ပြပေးမယ်”

“အရှင်မြတ်ရဲ့ ကျေးဇူးကြီးလှပါပေတယ်”

တပည့်သုံးဦး၏ နှုတ်မှ ထွက်ပေါ်လာသည့်စကားဖြစ်သည်။ အရုဏီ၏ အသံက လေးနက်ပြီး ကျန်နှစ်ဦးအသံမှာ ဝတ်ကျေတမ်းကျေလောက်သာ ဖြစ်သည်။

ဆည်းဆာချိန်ကျော်လွန်သွားပြီ။ ညဉ့်အမှောင်ကမ္မလာနက် တစ်ထပ် ပြီး တစ်ထပ် အုပ်မိုးလာသည်။

“ကဲ... သခံမ်းကျောင်းထဲသွားပြီး ညဉ့်အမှောင်ရဲ့ ရင်ခွင်ထဲ အနား ယူကြပေတော့။ ညဉ့်က သင်တို့ကို အိပ်ပျော်အောင် သိပ်လိမ့်မယ်။ ငြိမ်းချမ်းမှု ပေးလိမ့်မယ်။ သင်တို့ရဲ့ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်မှုကို ဖယ်ရှားပေးလိမ့်မယ်။ နေရောင်ခြည်တွေဟာ သဘာဝရင်ခွင်ထဲမှာ စွမ်းပကားတွေကို ထားပစ်ခဲ့တယ်။ အဲဒီစွမ်းပကားတွေကို အိပ်ပျော်နေတဲ့ လူတွေထံ ညဉ့်က မျက်နှာမလိုက်ဘဲ ဝေပေးလိမ့်မယ်။ ကပိဇလ သင်ယူလာတဲ့ သစ်သီးတွေကို ယူသွား၊ နက်ဖြန်နံနက်ကျတော့စား သိလား။”

ခေမယက သူ့တပည့်များကို အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ ကပိဇလသည် သူ့အထုပ်ကို ဖြေလိုက်သည်။ အထုပ်ထဲက လိမ္မော်သီး၊ သစ်တော်သီး၊ ငှက်ပျောသီးများ ထွက်ကျလာ၏။ ယင်းအသီးများထဲမှ အလုံးကောင်းကောင်း သန့်သန့်တချို့ကိုယူပြီး ကပိဇလသည် အလွန်နိမ့်ချရိုကျိုးသော အသံဖြင့်...

“သစ်သီးတချို့ကို ပေးလှူပါရစေ။ လက်ခံတော်မူပါ ဆရာအရှင်”

ခေမယက ရယ်လိုက်သည်။

ဒေဝက မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်သည်။

ခေမယရသေ့သည် ကပိဇလ၏ကျောကုန်းကို လက်ဖြင့်ပွတ်သပ်ပြီး...

“ကျောင်းသခံမ်းမှာ တပည့်အဖြစ် လက်ခံထားတဲ့ အထိမ်းအမှတ်နဲ့ သစ်သီးတစ်လုံးကို ယူမယ်။ ကဲ... ပေး။”

*

(၁၁)

ကပိလေသည် သင်္ခမ်းကျောင်းအဆောင်တစ်ခုတွင် နေစရာရသည်။
ဝတ်စရာ အဝတ်လည်းရသည်။ နောက်တစ်နေ့ ရေမိုးချိုးပြီးသောအခါ
ကပိလေအား ဝတ်ရုံရန် လျှော်တေသင်္ကန်းပေးသည်။ ဓောမယရှင်ရသေ့က
သူ့ကို ယောဂီအားထုတ်နည်း သင်ပြပေးသည်။ နည်းလမ်းကို သင်ပြပေးပြီး
သော အခါ ရှင်ရသေ့က ဆို၏။

“သင့်ကို သင်ပြထားတဲ့ နည်းလမ်းတွေကို အမြဲမပြတ်အလေ့အကျင့်
ပြုလုပ်ရမယ်။ ဘာဝနာပွားများနေတဲ့လူဟာ အကြောက်အရွံ့ မရှိတော့ဘူး၊
ရဲရင့်လာတယ်၊ သတ္တိရှိလာတယ်။ မိမိရဲ့သန္တာန်တွင်းမှာ ထူးခြားမှုကို
တွေ့မြင်ရတဲ့နေ့တစ်နေ့ သင့်အဖို့ ရောက်မလာဘဲ မနေဘူး၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
နှိမ့်နှိမ့်ချချနေရမယ်။ မသိတာရှိရင် မေးရမယ်။ စူးစမ်းလေ့လာရမယ်။ သူ
တစ်ပါးအကျိုးကိုလည်း သယ်ပိုးဆောင်ရွက်ရမယ်။ အဲဒါမှ မိမိသန္တာန်မှာ
အသိပညာ ပေါ်ပေါက်လာလိမ့်မယ်”

ကပိလေသည် ဆရာဓောမယ၏ ခြေအစုံကို မိမိဦးခေါင်းဖြင့် ထိတို့
လိုက်သည်။ ထိုအချိန်မှအစပြုပြီး ဆရာဂုရု ညွှန်ပြသည့်အတိုင်း ကျင့်ကြံ
အားထုတ်သည်။ ထိုအချိန်၌ နီလကိုလည်း မကြောက်တော့ပေ။ အခြား
မည်သူ့ကိုမှလည်း မလန့်တော့ပေ။

နီလ၏အိမ်ဂေဟာနှင့် လုပ်ငန်းခွင်တို့၌ စည်စည်ကားကား မရှိတော့ပေ။ ယခင်က အပုံဆယ်ပုံ ပုံလျှင် တစ်ပုံပင် ယခုမရှိတော့ပေ။ အိမ်တွင် ပစ္စည်းများ ပြန့်ကျဲနေ၏။ သိမ်းမည့်ဆည်းမည့်သူ မရှိသဖြင့် ပစ္စည်းတွင် အလေအလွင့်များနေ၏။ လယ်ယာနှင့် လယ်ယာအတွက် ရေပေးသည့် ရေတွင်းများ၏ အရေးမှာလည်း စိတ်မအေးစရာဖြစ်နေသည်။ လယ်ထဲတွင် ထယ်များ၊ ထွန်တုံးများ ဟိုတစ်စ သည်တစ်စ ဖြစ်နေသည်။ နွားများလည်း သွားလိုသည့်နေရာ စွတ်သွားနေကြသည်။ ထိန်းမည့်ကျောင်းမည့်လူ မရှိပေ။ အချို့လယ်ခင်းယာခင်းများတွင် ပေါက်နေသည့် သီးနှံပင်များကို ဦးတည် ရာသွားနေသည့် နွားများက စားပစ်လိုက်ကြသည်။ ကြည့်မည့်သူ မည်သူမှ မရှိပေ။ အချို့ရေတွင်းများမှာလည်း ခန်းခြောက်နေသည်။

ဘုရင်နှင့် မြို့စားရွာစားတို့၏ လယ်ယာများမှာလည်း အခြေအနေ ဆိုးဆိုးရွားရွား ဖြစ်နေသည်။ တွင်းရေဖြင့် စိုက်ပျိုးသည့် ဘုရင်လယ်ယာ တစ်ကွက်ထဲတွင် အလုပ်လုပ်သူနှစ်ယောက်သည် အလုပ်လုပ်ရင်း စကား ပြောနေကြသည်။

“အလုပ်လုပ်ရပေမယ့် ထမင်းနပ်မှန် မစားရဘူး။ တို့တော့ သေဖို့ပဲ ရှိတော့တယ်”

“ပြေးပေါက် မပေါ်မချင်းတော့ ခံနေဦးပေါ့”

“လုပ်ခစား အငှားတချို့ကိုတော့ မထားလို့မဖြစ်ဘူးထင်တယ်”

ဖခင်က သမီးကို တိုင်ပင်လိုက်သည်။

ဟိမာနီသည် အကြီးအကျယ် စိတ်တိုနေသည်။

“ဟုတ်တယ် အဖေ၊ ထားမှဖြစ်မယ်။ ဘုရင် ပျော့ညံ့တဲ့အတွက် သမီးတို့အခုလို ဒုက္ခရောက်နေရတာ။ ကိုယ့်လုပ်ငန်းကလေး နည်းနည်း ပါးပါး နေသားတကျဖြစ်သွားတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ဒီဘုရင်တော့ ကြည့်နေ သမီးတို့ ဒုက္ခရောက်သလို ရောက်အောင် လုပ်ကိုလုပ်ပစ်မယ်”

“သူ့ကို လက်စားပြန်ချေရမယ်”

အဖေကလည်း သမီး၏အဆိုကို ထောက်ခံသည်။

သားအဖနှစ်ယောက်သည် ပြောပြောဆိုဆို ကျွဲ၊ နွားတိရစ္ဆာန်များ၏ စားခွက်ထဲတွင် မြက်များထည့်ပြီးသဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံးတွင် ပေကျဲနေသည့်

ရွှေ့များ၊ မြက်ခြောက်များကို ပွတ်သပ်ဖယ်ရှားနေကြသည်။ ထိုအခိုက် အိမ်နီးနားချင်း အိမ်တစ်အိမ်မှ ဆင်းရဲသား မိန်းမတစ်ဦးရောက်လာသည်။

ထိုမိန်းမ ဝင်လာသောအခါ နီလသည် ဆူးအပြည့်ပါလာသည့် လေနီကြမ်းဝှေ့ယမ်းလာသည်ဟုပင် အောက်မေ့ပြီး သူ့သမီးကို လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“ဟိုမှာ ဘယ်သူလာပြန်ပြီလဲ”

“သမီး မသိပါဘူး၊ တစ်ယောက်ယောက်ဖြစ်မှာပေါ့”

ဟိမာနီက သူ့အဖေကို ပြန်ပြောပြီး ထိုမိန်းမကို မျက်နှာထား ခပ်တင်းတင်းနှင့် ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

“အိမ်မှာ ကျွန်မယောက်ျား အသည်းအသန်ဖြစ်နေလို့ပါ။ ဆေးဖိုးဝါးခတစ်ပြားမှ ပေးစရာမရှိလို့ လာချေးတာပါ။ အလကားတောင်းတာ မဟုတ်ပါဘူး ပြန်ဆပ်မှာပါ”

“ဘုရင့်ဆီ သွားချေးချေ။ ကျုပ်တို့ဆီမှာ မင်းကို ချေးဖို့မရှိဘူး”

နီလက ခါးခါးသီးသီး ပြောပစ်လိုက်သည်။

“ရှင် အခုချက်ချင်းဒီက ထွက်သွားပါ”

ဟိမာနီက သူ့ဖခင်ထက်ပင် သည်းနေသည်။

နီလသည် ထိုမိန်းမ မချေမင်ပြောသွားသည်ကိုလည်း ရောမက ဘုရင်အပေါ်သာ အပြစ်ပုံချလိုက်သည်။

ထိုနေ့ ညနေပိုင်းတွင် နေမိသာတောအရပ်မှ နီလ၏ခါးပိုက်ဆောင် လက်နက်ကိုင်များ ပြန်ရောက်လာကြသည်။ အကျိုးအကြောင်း နီလအား ပြောပြသည်။ နေမိသာတောအရပ်က ရသေ့ရဟန်းများအပေါ် မည်သူ့ဩဇာမှ မလွှမ်းမိုးနိုင်ကြောင်း နီလ သိထားသည်။ နီလအတွက် တစ်လမ်းသာ ရှိတော့သည်။ ဆရာဂုရုမေဃ၏ အကူအညီယူရမည်။ မေဃတတ်နိုင်ကောင်း တတ်နိုင်လိမ့်မည်ဟု နီလ ထင်သည်။

မေဃကို တိုင်ပင်ကြည့်သောအခါ မေဃက...

“ဒီ ဓောမယဆိုတဲ့ ရသေ့ဟာ အင်မတန် ကန့်လန့်ကျတယ်။ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း မမှုဘူး။ သျှတ္တရကျမ်းဂန်များရဲ့ အဆိုအမိန့်ကိုတောင်

ဂရုမစိုက်ဘူး။ အသက်ကြီးလွန်းနေပြီဖြစ်တဲ့အတွက် သူငယ်ပြန်နေတာနဲ့ တူတယ်” ဟု ပြောသည်။ ထို့နောက် ပြဿနာ အားလုံး၏ တရားခံအဖြစ် ရောမကဘုရင် အပေါ်ကိုသာ အပြစ်ဖို့သည်။

“ရောမကဘုရင်ကို ရှင်းပစ်လိုက်ရင် အားလုံးပြေလည်သွားမှာပါ”
မေဃနှင့် နီလတို့သည် နည်းလမ်းရှာကြံကြသည်။

*

(၁၂)

တိုင်းပြည်၏စီးပွားရေးအခြေအနေသည် တဖြည်းဖြည်း ယိုယွင်း ဆုတ်ယုတ်လာသည်။ ဘုရင်သည် ကျွဲ၊ နွားတိရစ္ဆာန်ကိုသတ်၍ ယဇ်နတ် ပူဇော်မှုကို ဆန့်ကျင်သူဖြစ်၏။ သူ ယဇ်ပူဇော်သည့် ပစ္စည်းဝတ္ထုများမှာ ထမင်း၊ ထောပတ်၊ စန္ဒကူးနံ့သာများသာ ဖြစ်သည်။ ယင်းပစ္စည်းဝတ္ထုများဖြင့် ယဇ်တစ်ပွဲပြီးတစ်ပွဲ ပူဇော်ပသနေသည်။ သို့ရာတွင် အကျိုးသက်ရောက်မှု မည်သို့မှ ရှိမလာပေ။

ယင်းကဲ့သို့ ယဇ်ပူဇော်မှုမျိုးကိုပင် ဆန့်ကျင်ဘက်ပြုလုပ်သည့် အာရ ယန်လူမျိုးနွယ်ထဲမှ အုပ်စုတစ်စုကမူ ယဇ်ပူဇော်မှုမျိုးကို ပြက်ရယ်ပြုနေကြ သည်။ လူပေါင်းများစွာတို့သည်လည်း ယဇ်ပူဇော်ပသမှုကို အယုံအကြည် ကင်းမဲ့လာခဲ့ကြသည်။ ရောမကဘုရင်သည် ယဇ်ပူဇော်ပသမှုအပေါ် လူတွေ အယုံအကြည် ကင်းမဲ့လာခြင်းကို ဂရုမစိုက်ပေ။

ယင်းမကျေနပ်မှုကို ပပျောက်သွားစေရန်အတွက် ဘုရင်ရောမက သည် တတ်နိုင်သမျှ ကြိုးစားအားထုတ်သည်။ သို့ရာတွင် သူ၏ကြိုးစားမှု၌ အချိန်အဆ အတိုင်းအတာမရှိပေ။ ရေတွင်းတစ်ရာတူးမည်ဟု စိတ်လိုက် မာန်ပါ ဆုံးဖြတ်ချက်ချသည်။ သို့သော် တကယ့်လက်တွေ့တူးသောအခါ ရေတွင်းငါးဆယ်မျှပင် မတူးဖြစ်ပေ။ ရေတွင်းဆယ့်ငါးတွင်းတူးသော်လည်း

ဆယ်တွင်မှာ အပြီးမသတ်ပေ။

ရေကန်များ၊ ရေအိုင်များမှ မြောင်းများသွယ်သည့်ကိစ္စတွင်လည်း ထိုနည်းအတိုင်းပင်။ မိမိ၏ ဘဏ္ဍာတိုက်ကိုဖွင့်ပြီး ပြည်သူများအား ပေးဝေသည်။ သို့သော် သံ၊ ကျောက်စသည့် သယံဇာတတွင်းများမှ ရရှိသည့် အခွန်အတုတ်များကို ဘုရင့်ဘဏ္ဍာတိုက်ထဲ အားလုံးထည့်သည်။

ဈေးရပ်ကွက်၊ ကုန်သည်ရပ်ကွက်၏အခြေအနေမှာလည်း အလွန်ဆိုးနေသည်။ ဈေးဆိုင်ပေါင်းများစွာမှာ ပိတ်ထားရသည်။ မဖွင့်မဖြစ်၍ ဖွင့်ထားရသည့်ဆိုင်များမှာလည်း ပိတ်ရမည့်ရက်ကိုသာ လက်ချိုးရေတွက်နေကြသည်။ ပြည်သူများမှာလည်း ဝယ်အားမရှိကြတော့ပေ။ ဆိုင်ရှင်များက ဖောက်သည်များအား ‘ဈေးလျှော့ပေးပါမည်’ ဟု ပြောသော်လည်း ဖောက်သည်များသည် မသိကျိုးကျွန်ပြုနေကြသည်။ ကုန်ပစ္စည်းများကို ကိုင်ကြည့်ချင်စိတ်ပင် မရှိကြတော့ပေ။ ဈေးရုံများမှာ ကျီးနှင့်ဖုတ်ဖုတ်ဖြစ်နေကြသည်။

အယုဒ္ဓယမြို့၏ လူစည်ကားသည့်လမ်းကြီး၊ လမ်းမများသည်ပင် အခြေအနေ ဆိုးရွားနေသည်။ မပြုမပြင်ဘဲထားသည်မှာ နှစ်နှင့်ချီနေပြီ။ ရေနုတ်မြောင်းများနှင့် လမ်းမီးတိုင်များကို ယခင်အခါက ဘုရင့်ဘဏ္ဍာတိုက်ထဲမှ ကြေးငွေဖြင့် ဖန်တီးခဲ့သည်။ ယခု မူရင်းအစီအမံများ ရပ်ဆိုင်းသွားသည်။ မူရင်းအစီအမံများ ရပ်ဆိုင်းသွားမှာ ကြာပြီ။ ညဉ့်အချိန်မှောင်ကြီးမည်းမည်း စားသောက်ဆိုင်များနှင့် ကြွေအန်ကစားရုံများမှ ပြန်လာကြသည့် လူများသည် ခြေချော်လက်ချော်ဖြစ်ပြီး မြောင်းထဲကျင်းထဲကျသွားကြသည့် အခါ ရွံ့တွေ အညစ်အကြေးတွေ ပေကျံကုန်သဖြင့် ဘုရင်ကို တိုင်းထွာဆဲရေးကြသည်။

ဘုရင်ရောမကသည် စံနန်းအိမ်၌ စည်းစိမ်ယစ်နေသူမဟုတ်ပေ။ သို့သော် ခေတ်အခြေအနေနှင့် မိမိသဘောသဘာဝ၏ ကစားစရာအရုပ်သဖွယ် ဖြစ်နေသည်။ အလုပ်သမားများအပေါ်ထားသည့် သဘောကလည်း ခပ်ဆန်းဆန်းဖြစ်သည်။ အလုပ်သမားများ အပြည့်အဝ အလုပ်မလုပ်ချင်နေပေစေ။ လုပ်ခလျှော့ပေးရလျှင် တော်ပြီဟု တွက်နေသည်။ အလုပ်သမားများ ထမင်းမဝချင်နေပေစေ၊ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေသည်ကိုမြင်ရလျှင် ကျေနပ်သည်။

တစ်နေ့ ရေကန်တစ်ကန်တူးသည့်နေရာသို့ ဘုရင်ရောမက ရောက်သွားသည်။ အလုပ်သမားများ ပျင်းရိပျင်းတွဲနှင့် အလုပ်လုပ်နေသည်ကို တွေ့ရသည့်အခါ ဘုရင်ရောမက က အလုပ်သမားများကို ကျောသပ်ပြီး “သင်တို့တကယ်ကြိုးစား အလုပ်လုပ်နေကြပါကလား။ ဒီကန်တူးပြီးရင် နောက်ထပ် မြောင်းတွေ ဖောက်ဦးမယ်။ ဘယ်အလုပ်သမားမှ အလုပ်လက်မဲ့ဖြစ်မစေရဘူး” ဟု ပြောသည်။

အလုပ်သမားများကမူ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်နေကြသည်။ တစ်ယောက်မှ အားတက်သရော မရှိပေ။

“ငါ့ဘဏ္ဍာတိုက်နဲ့ ကျိကြတွေထဲမှာ ဥစ္စာခနနဲ့ ဆန်ရေစပါးအလုံအလောက် မရှိတော့ဘူး။ ဒါကြောင့်မို့ လုပ်ခတော့ အပြည့်အဝပေးနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ သင်တို့ အလုပ်လက်မဲ့တော့ ဖြစ်မနေစေရဘူး”

ရိုးစင်းသည့် အလုပ်သမား၊ လယ်သမားများသည် ဘုရင်ကို မိမိတို့ တွေ့ကြုံနေရသည့်ဒုက္ခ၏တစ်ခုတည်းသော လက်သည်တရားခံအဖြစ် မယူဆကြပေ။ ကံကြမ္မာသည်လည်း အကြောင်းတစ်ရပ်ဖြစ်၏ဟု တွက်ထားကြသည်။ သို့ဖြစ်၍ သူတို့၏ မကျေမချမ်းမှုသည် ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲ လှိုင်းဂယက်ထဲ မျောပါသွားသည်။

နေ့ရက်အတန်ကြာမျှ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲများ၌ လူတွေ အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် ဖြစ်နေကြသည်။ သို့သော် မကြာလိုက်ပါ။ ယင်းလှိုင်းတံပိုးများသည် ငြိမ်သွားပြန်သည်။

အလယ်တန်းနှင့် အထက်တန်းလွှာမှ လူများက ‘ဘုရင်ရောမကသည် လူတွေကို ပျက်စီးအောင်လုပ်နေသည်’ ဟု ယူဆနေကြသည်။

ထိုအချိန်၌ ကြွေအန်ကစားသည့် အလေ့အထလည်း ခေတ်စားလာသည်။ ဒီဃဗာဟုသည် တစ်နေ့ ဘုဝနကို ကြွေအန်ကစားရန် ဖိတ်လိုက်သည်။ ဘုဝနသည် စိတ်လေလွင့်နေသည့် သူငယ်ဖြစ်သည်။ မိဘမသိအောင် ဒီဃဗာဟု အိမ်သွားပြီး ကြွေအန်ကစားသည်။ သူဝတ်ဆင်ထားသည့် အဆင်တန်ဆာအားလုံး ကြွေအန်ရှုံးသဖြင့် ဒီဃဗာဟုအား ပေးအပ်လိုက်ရသည်။

ထို့နောက် ဒီဃဗာဟုက...

“ကျုပ်ဆီက သင့်ဖခင်မင်းကြီး အနိုင်ရသွားတဲ့ မြေတွေ ချလောင်း ပါလား သားတော်”

ဟု အကြံပြုသည်။ ဘုဝနက ထောင်းခနဲ ဒေါသဖြစ်သွားသည်။

“ကျုပ်ဖခင်ပစ္စည်းကို ကျုပ်က ဘာဖြစ်လို့လောင်းရမှာလဲ”

“ဒါဖြင့် သင့်ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လောင်းပါလား။ ဘာဖြစ်လို့ ထွက် ပြေးမယ် ကြံသလဲ”

ဘုဝနသည် ဒီဃဗာဟုကို ရေရွတ်တိုင်းထွာပြီး ဝုန်းဝုန်းခိုင်းခိုင်းနှင့် ထွက်သွားသည်။

ဘုရင်ရောမက သားအဖအပေါ် ဒီဃဗာဟု၏ မကျေနပ်မှုသည် တိုး တက်ခိုင်မာသွားသည်။

ဘုရင်ရောမက၏ ကြင်ရာမယား မမတာသည် ပြည်သူများကြိုတွေ့ နေရသည့် အခက်အခဲများကို တတ်နိုင်သမျှ ဖြေရှင်းပေးနေသည်။ ရောမက ဆန်စပါးပေးဝေမှုကို လျှော့ပစ်လိုက်သည်။ မမတာ ဆန်စပါးပေးဝေသည့် အလုပ်ကို သူ့ကိုယ်တိုင် ကြပ်မတ်ပြီး စနစ်တကျပေးသည်။ များများစားစား မပေးနိုင်သည့်တိုင် မည်သူ့ကိုမျှ လက်ချည်းပြန်မလွှတ်ပေ။

ရောမက ကလည်း သူ့ကြင်ရာ၏ အလုပ်တွင် ဝင်မစွက်တော့ပေ။ မိမိ၏စပါးကျိုထဲတွင် ဆန်စပါးလျှော့မသွားစေရန် နည်းဥပဒေတစ်ခု အသုံး ပြုသည်။ အချို့ကြေးရတတ်များ တိတ်တိတ်ပုန်း သို့လှောင်ထားသည့် စပါး ကျိုများကိုသိမ်းစေပြီး မိမိစပါးကျိုများထဲ ဖြည့်လေသည်။ တစ်နေ့ သူ့ကြွယ် နီလ၏စပါးကျိုများကို မင်းချင်းများစေလွှတ်၍ အသိမ်းခိုင်းသည်။ သို့သော် သူ့ကြွယ်နီလကလည်း ခေသူမဟုတ်။ သူ့စပါးကျိုများကို သိမ်းခွင့်မပေးပေ။ ရောမက စိတ်ထဲတေးထားလိုက်သည်။

တစ်နေ့သောအခါ ဆန်လှောင်ရုံ၏ရှေ့၌ မမတာသည် ထုံးစံအတိုင်း လူအုပ်ကြီးအား ဆန်စပါးဝေငှပေးနေသည်။ ဘုဝနသည် မြင်းစီးပြီး ထိုနေရာ သို့ ရောက်လာ၏။ မြင်းကို တစ်နေရာတွင် ချည်ထားခဲ့ပြီး သူ့မိခင်နားကပ် လာသည်။ သူ့လက်ထဲတွင် ကျာပွတ်ကိုင်ထားသည်။

သူ့တွင် ဆင်ပေးထားသည် အဆင်တန်ဆာများကို ကြွေအန်ကစား ပစ်သည့်နေ့မှစ၍ သူ့မိခင် မမတာသည် သူ့ကိုမျက်နှာသာမပေးတော့ပေ။

သို့ရာတွင် မိခင်မေတ္တာ၏ လက်ထဲတွင်ရှိနေသည့် ချုပ်ကိုင်မှုဇက်ကြိုးသည် ထာဝစဉ် တင်းမနေနိုင်ပေ။ သို့ပင်ဖြစ်စေကာမူ မမတာသည် သူ့သားကို အရောတဝင် မလုပ်ပေ။

လူအုပ်ကြီး မငြိမ်မသက် ဖြစ်နေသည်။ ဆန်ကို သူ့ထက် ငါရယူဖို့ ကြိုးစားနေကြသည်။ မမတာက ပြောပြ၏။

“သင်တို့ စိတ်မပူကြနှင့်။ အားလုံးရစေမယ်။ တစ်သက်လုံး ဒီလိုဖြစ် မှာ မဟုတ်ဘူး။” ဝပြောတဲ့ခေတ် ရောက်မလာဘဲ မနေဘူး။ စိတ်ခိုင်ခိုင် ထားကြစမ်းပါ။ ကိုယ့်စိတ်ကို ကြံကြံခိုင်အောင်ထားတာဟာ ကိုယ့်အတွက် အမှန်ကန်ဆုံး အဖော်သဟဲ ဖြစ်ပါတယ်”

လူအုပ်ကြီး၏ နောက်တွင် စကားကို အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့ပြောသူ တစ်ဦး ရပ်နေသည်။ သူ့အနီးတွင် မုတ်ဆိတ်မွေး၊ နှုတ်ခမ်းမွေးနှင့် လူရွယ် နှစ်ဦး ရှိနေသည်။ တစ်ဦးမှာ အသားဖြူပြီး တစ်ဦးမှာ အသားညိုသည်။ အသားဖြူဖြူလူငယ်က စကားထစ်သူ နားနားကပ်ပြီး တိုးတိုးသင်ပေးသည်။ စကားထစ်သူက ထိုလူငယ်သင်ပေးသည့်အတိုင်း အော်ပြောလိုက်သည်။ လူအုပ်ကြီး သဘောကျသွား၏။

ဆန်စပါး ဝေငှပေးနေသည့်အချိန်အတွင်း၌ပင် မကျေမနပ်ဖြစ်လာကြ သည်။ ဆူဆူညံညံ ဖြစ်လာကြသည်။ မမတာက ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်းလုပ် သည်။

“ရေတွင်းတွေ၊ ရေကန်တွေ တူးနေပါပြီ။ မိုးမရွာပေမယ့် ရေအတွက် မပူရမယ့်အချိန် မကြာခင်ရောက်လာပါတော့မယ်”

အသားဖြူဖြူ လူငယ်ကပင် စကားထစ်သူ နားနားကပ်ပြီး...

“အဲဒီအချိန်မရောက်ခင် ဘာစားနေရမှာလဲလို့ ပြောလိုက်” ဟု သင် ပေးပြန်၏။

စကားထစ်သူကလည်း သင်ပေးသည့်အတိုင်းပင် ပြောပြန်သည်။

“ဘုရင်မင်းကြီးရဲ့ စပါးကျိတွေထဲက သင်တို့ ဆန်စပါးရနေတယ် မဟုတ်လား။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်လည်း ကြိုးစားပြီး လယ်ယာထွန်ယက်စိုက် ပျိုးကြပါ”

တစ်ဖန် နားနားကပ်ပြီး တီးတိုးပြောလိုက်ပြန်၏။

“အရှင်မင်းကြီးပိုင် လယ်တွေမှာ အခမဲ့ ထွန်ယက်လုပ်ကိုင်စေတာ မသင့်တော်ပါဘူး”

တီးတိုးသင်ပေးသည့်အတိုင်း စကားထစ်သူ၏ တစ်ဖက်နားကပ်ပြီး တို့မီးရှို့မီး လုပ်လိုက်ပြန်သည်။

ဘုဝနသည် လူငယ်နှစ်ဦးကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ မမတာကမူ ခပ်စောစောကပင် ထိုလူငယ်နှစ်ဦးကို မြင်သည်။ သို့သော် မသိကျိုးကျွန် ပြုနေသည်။

လူအုပ်ကြီး လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်လာသည်။ ယခုတစ်ကြိမ်တွင်မူ အသား ဖြူဖြူလူသည် စကားထစ်သူအား နည်းပေးလမ်းပြ မလုပ်တော့ဘဲ သူ့ကိုယ် တိုင် ကိုယ်ကို ခပ်ကွယ်ကွယ်ထားပြီး ကျယ်လောင်သောအသံဖြင့် အော်ပြော လိုက်သည်။

“ဘုရင်ရောမက မတရားဘူး၊ မတရားဘူး”

ယင်းအော်သံသည် လူအုပ်ကြီးကို လွှမ်းသွားသည်။ သူ့အော်သလို လူအတော်များများကလည်း လိုက်အော်ကြသည်။ မမတာ အတန်ငယ် တုန် လှုပ်သွားသည်။ ဘုဝနကမူ ဘာမပြောညာမပြော လူအုပ်ကြီးကြားထဲ တိုးဝှေ့ ပြီး ထိုလူငယ်နှစ်ဦးရှိရာသို့ အတင်းပြေးသွားသည်။ လူအုပ်ကြီးက အံ့အား သင့်ပြီး ကြည့်နေသည်။ လူငယ်နှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်တစ်နေရာ စွတ်ပြေးကြသည်။

ဘုဝန အသားဖြူဖြူလူငယ်နောက် အတင်းပြေးလိုက်သည်။ သူ့မိခင် က “သား... သား ဘာလုပ်တာလဲ” ဟု အော်ပြီး တားသော်လည်း မရပေ။ အသားဖြူဖြူလူငယ်သည် ကွင်းပြင်တစ်ခုဆီ ပြေးသည်။ ဘုဝနကလည်း မမိ မိအောင် အတင်းလိုက်သည်။ မိသောအခါ လက်ထဲက ကျာပွတ်ဖြင့် အသားဖြူဖြူ လူငယ်၏ နောက်ကျောကို တအားရိုက်သည်။ လူငယ်သည် အမယ်လေး အဘလေးအော်ပြီး မှောက်လျက်လဲသည်။

“ဒီဃဗာဟု ကယ်ပါဦး” ဟူ၍လည်း အော်ပြောသည်။ ဘုဝနသည် မှောက်လျက်လဲသည့် လူငယ်ကိုကြည့်လိုက်သောအခါ အတုတပ်ထားသည့် မှတ်ဆိတ်မွှေး၊ နှုတ်ခမ်းမွှေး ပြုတ်ကျသွားသည်ဖြစ်၍ ထိုလူငယ်မှာ ရုပ်ဖျက်ထား သည့် ဟိမာနီဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။ ဘုဝနလည်း လန့်သွားပြီး ပြန်ပြေးသည်။

အချိန်ဘယ်လောက်ကြာမှ ဟိမာနီ အိမ်ပြန်ရောက်သွားသည်ဆိုသည်ကို မသိပေ။ နီလသူကြွယ်သည် အကျိုးအကြောင်း ကြားသိရသည့်အခါ ဒေါသယမ်းအိုး ပေါက်ကွဲသွားသည်။ သို့ရာတွင် ထိုအချိန်၌ ဘာမှမတတ်နိုင်ပေ။ တစ်နေ့ကျ ကလဲ့စားပြန်ချေမည်ဟူ၍သာ ပိုင်းဖြတ်ထားလိုက်သည်။ ဘုဝနနှင့် သူ့ဖခင်အပေါ်ထားသည့် သားအဖနှစ်ယောက်၏ ရန်ငြိုးသည် ခိုင်မာသည်ထက် ခိုင်မာလာသည်။

ဟိမာနီကို ဘုဝန ကျာပွတ်ဖြင့် ရိုက်လိုက်သည်ဆိုသည့်အကြောင်း ဘုရင်ရောမကနှင့် မမတာတို့ မသိကြပေ။ ဘယ်သူကမှလည်း ပြောမပြပေ။ ဘုဝနသည် 'ဟိမာနီကို မရိုက်ဘဲ ဒီဃဗာဟုဟု အတပ်ပြောနိုင်သည့် ရုပ်ဖျက်ထားသူ အခြားတစ်ယောက်ကို ရိုက်လိုက်ရလျှင် ကောင်းမည်' ဟု နောင်တရနေမိသည်။

မြို့ထဲတွင်လည်း ယင်းသတင်းကို မည်သူမှ မကြားသိကြပေ။ ဒီဃဗာဟု တစ်ယောက်သာလျှင် အဖြစ်အပျက်ကို သိသည်။ သူက တစ်နေရာ ထွက်ပြေးပြီး ဟိမာနီက တစ်နေရာ ထွက်ပြေးသည်။ ဟိမာနီသည် ဒီဃဗာဟုကိုလည်း မကျေမချမ်း ဖြစ်နေသည်။ သို့ရာတွင် အပြင်ပန်းတွင် ထုတ်ဖော်မပြောပေ။ ဘုဝနကိုမူ အစိမ်းလိုက် ဝါးစားချင်သည့်စိတ် ပေါက်နေသည်။

ဟိမာနီ၏ တစ်ခုတည်းသော စိတ်ဖြေဖျော်မှုမှာ မွေးမြူထားသည့် ကြက်ထီးကြက်မများနှင့် ကစားနေခြင်းဖြစ်သည်။ ဟိမာနီသည် သူ့ကြက်များကို ဘုဝနဟူ၍လည်းကောင်း၊ ရောမကဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဒီဃဗာဟုဟူ၍လည်းကောင်း နာမည်ပေးထားသည်။ ဘုဝန နာမည်ပေးထားသည်ကြက်ကို အံ့ကြိတ်ပြီး "နင်သေလိုက်ပါလား အမျိုးယုတ်" ဟု ကြိမ်းမောင်းသည်။ ရောမကအမည်ရ ကြက်ကိုလည်း "နင့်ကိုတော့ ဟင်းအိုးထဲ ထည့်ပစ်မယ်" ဟု ပြောသည်။ ကြက် ဘုဝနနှင့် ကြက် ရောမကကို လက်ဖြင့် ဆောင့်ဆွဲလိုက်သည်တွင် ကြက်နှစ်ကောင်သည် ဖရတ်ဖရတ်နှင့် တောင်ပံခတ်ပြီး တကွတ်ကွတ် အော်မြည်သွားသည်။ ထိုအခါကျတော့လည်း ဟိမာနီ သည် ကြက်နှစ်ကောင်ကို သနားသွားသည်။ မျက်ရည်စို့လာသည်။ သို့ရာတွင် မျက်ရည်အပြင်မထွက်လာဘဲ အတွင်းပြန်ဝင်သွားသည်။ အတွင်း

က မီးလျှံအတွက်လောင်စာဆီ ဖြစ်သွားသည်။

မိမိတို့သဘောဆန္ဒအရလည်းကောင်း၊ မေယ၏ဘက်သားများ သွေးထိုးပေးသောကြောင့်လည်းကောင်း အယုဒ္ဓယမြို့၌ ရောမကဘုရင် ဆန့်ကျင်ရေးသည် အားကောင်းလာသည်။ ရောမကဘုရင်ဘက်သားများရှိသလို၊ မေယဘက်သား ရောမက ဆန့်ကျင်ရေးသမားများ၏ ဦးရေကလည်း မနည်းပေ။ တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက်လည်း အထင်မကြီးကြပေ။ မေယနှင့်မေယ၏ဘက်သားများက ရောမကကို မြန်နိုင်သမျှ မြန်မြန်နန်းက ချဖို့ စက်ပုန်းခုတ်နေကြသည်။ ရောမကနှင့် ရောမကဘက်သားများကမူ ဟိုနေရာသည်နေရာ၌ အနည်းငယ် ကျွက်စီကျက်စီဖြစ်နေသည်မှာ မကြာမီ ငြိမ်းအေးသွားဖွယ်ရာရှိသည်ဟု အထင်ရှိနေကြသည်။

(၁၃)

ဘုရင့်အုပ်ချုပ်ရေးအောက်တွင် 'နဂရသဘာ' အမည်ရှိ မြို့ပြအဖွဲ့ရှိ သည်။ ယင်းအဖွဲ့၏ ဥက္ကဋ္ဌမှာ ပုရောဟိတ် သောမဖြစ်သည်။ လူတန်းစား လူ့အလွှာအသီးသီးမှ ကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့ဝင်အဖြစ် ပါဝင်နိုင်ခွင့်ရှိသည်။ ပုရောဟိတ်သောမသည် စိတ်ကောင်းစေတနာကောင်းရှိသော၊ အဆင်အခြင် စဉ်းစားဉာဏ်နှင့်ပြည့်စုံသည့် ဝေဒကျမ်းတတ် ဗြာဟ္မဏတစ်ဦးဖြစ်သည်။ အများဆန္ဒကိုလည်း လေးစားသည်။

မေဃဘက်သားများ၏ လှုံ့ဆော်ချက်အရ တစ်နေ့ နဂရသဘာ စည်း ဝေးခန်းမ၌ နဂရသဘာအဖွဲ့ဝင် ကိုယ်စားလှယ်များ၏ အစည်းအဝေးတစ်ခု ကျင်းပသည်။ အစည်းအဝေးသို့ ဘုရင်ရောမက မလာရောက်ပေ။ ဘုရင် ၏အမတ်ကြီးများ တက်ရောက်ကြသည်။ အမတ်ကြီးများ၏ နောက်ဘက် တွင် ဘုဝန ထိုင်နေသည်။ ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးလူကောင်းများ၏ နေရာ၌ မေဃ၊ ဒိဃဗာဟု၊ နိလ စသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများ ထိုင်နေကြသည်။ ဥက္ကဋ္ဌ နှင့် ဘုရင်ထိုင်သည့်ခုံမြင့်အနီး၌ ဝေဒကျမ်းတတ် ဗြာဟ္မဏများ၏ နေရာ ရှိသည်။

သူကြွယ်များ၊ မှူးမတ်များ၊ မြို့စားရွာစားများသည် လက်ကောက် ဝတ်တွင် ရွှေလက်ပတ်များ ဝတ်ထားသည်။ လည်ပင်းတွင် ပုလဲသွယ်များ

ဆွဲထားသည်။ ခါးတွင် ရတနာခါးစည်းကြိုးများ ပတ်ထားသည်။ တချို့က အင်္ကျီဝတ်ထားပြီး တချို့က ကိုယ်ရုံဝတ်ထားသည်။ တချို့ကမူ အဖိုးတန်စောင် လွှမ်းခြုံထားသည်။ သာမန်ရိုးရိုးအဖွဲ့ဝင်များကား ကြောင်ကြောင် ကျားကျား သမင်ရေ၊ ကျားသစ်ရေများကို ဝတ်ထားကြသည်။ အစည်းအဝေး စသောအခါ သဘာပတိ သောမကစပြီး ပတ္တနာပြုသည်။

“အရှေ့အနောက် တောင်မြောက်တစ်ခွင်မှာ သစ်ပင်ကြီးငယ်များ ပေါက်ရောက်နေတဲ့ လူသားတွေအတွက် လယ်ယာစိုက်ပျိုးမှုမှ ပြုလုပ်လို့ ရတဲ့၊ သတ္တဝါအားလုံးကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်နေတဲ့ ပထဝီမြေကြီး။ ကျွန်ုပ်တို့အား ကျွဲနွားတိရစ္ဆာန်နှင့် ဆန်ရေစပါး ပေါများကြွယ်ဝအောင် လုပ်ပေးတော်မူပါ။ သင်၏ ရပ်ရွာနိုင်ငံတွေမှာ အနာရောဂါနှင့် ဘေးရန် အန္တရာယ် အသွယ်သွယ်ကင်းရှင်းအောင် လုပ်တော်မူပါ။ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး သင့်အတွက် ဘာမဆိုစွန့်လွှတ်ဖို့ အသင့်ရှိနေအောင် နိုးနိုးကြားကြားရှိနေအောင် စီမံဖန်တီးတော်မူပါ။”

ယင်းသို့ပြောပြီး သဘာပတိက “ကဲ... ကျွန်ုပ်တို့ဣန္ဒနတ်ကို ထောမနာပြုကြရအောင်” ဟု ဆိုသောအခါ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် သဘောထားမတူညီကြတော့ပေ။ တချို့က ဝရဏနတ်ကို ထောမနာပြုလိုကြသည်။ တချို့က အဂ္ဂိနတ်ကို ထောမနာပြုလိုကြသည်။ တချို့က ဝါယုနတ်ကို ထောမနာပြုရန် တိုက်တွန်းကြသည်။ အလုပ်စခန်း၊ မဆွေးနွေးရခင်ပင် တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောလာကြသည်။ ထိုအခါ သဘာပတိက ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်းလုပ်၏။

အားလုံး တစ်ခဏမျှ ဦးခေါင်းငုံ့ပြီး စိတ်ထဲကပင် ကိုယ်သန်ရာသန်ရာ ရွတ်ဆိုနေကြသည်။

လက်မှုလုပ်ငန်းလုပ်သည့် အလွှာမှ လူများသည် ဘုရင်ဘက်က ရပ်တည်ပြီး မေဃ၏ စွပ်စွဲချက်များကို လက်မခံကြပေ။ မေဃ ရှူးရှူးရှဲရှဲ ဖြစ်သည်။

“သဘာပတိသောမရဲ့ ပတ္တနာထဲမှာပါတဲ့ သစ်ပင်ကြီးငယ်များပေါက်နေတဲ့ လယ်ယာစိုက်ပျိုးမှု ပြုလုပ်လို့ရတဲ့ ပထဝီမြေဆိုတာ ဘယ်မှာရှိသလဲ။ နေရာအနှံ့အပြားမှာ သစ်ပင်ဝါးပင်တွေ အရိုးပြိုင်းပြိုင်းဖြစ်နေတယ်။ အဲဒါ

ဘယ်သူ့အပြစ်ကြောင့် ဖြစ်နေရတာလဲ။ ရပ်ရွာနိုင်ငံမှာ ဘယ်လိုလုပ် ဆန်ရေ စပါးပေါများမှာလဲ။ လူတွေ ဘယ်လိုလုပ် အသက်ရှည်မှာလဲ။ ဘယ်လိုလုပ် နိုးနိုးကြားကြား ရှိနိုင်မှာလဲ၊ ကျုပ် မေးလိုက်မယ်၊ မိတ်ဆွေတို့ သင်တို့ အစွမ်းသတ္တိတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီလဲ”

ဘုဝနက ချက်ချင်းပင် အဖြေပြန်ပေး၏။

“ကျုပ် ညာဘက်လက်မှာ အစွမ်းသတ္တိရှိတယ်။ ဘယ်ဘက်လက်မှာ အောင်မြင်မှု ရှိနေတယ်”

မေဃက အော်ငေါက်လိုက်၏။

“အဲဒါ အရာမဟုတ်ဘူး။ မင်း စွာကျယ်စွာကျယ် လုပ်မနေနဲ့။ မိတ်ဆွေ တို့ ကျုပ်ပြောတာကို နားထောင်ကြ။ ကျုပ် မန္တရားကို ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ် နေတဲ့ ဗြာဟ္မဏ ဖြစ်တယ်။ ကျုပ် စကားအတိုင်း လိုက်နာ ဆောင်ရွက်ကြပါ”

နီလသူကြွယ်က ထောက်ခံလေ၏။

“ကျေးကျွန်တွေဟာ သူတို့သဘောနဲ့သူတို့ ထွက်ပြေးပြီး တော ကောင်းတဲ့အရပ်ဒေသတွေမှာ ပုန်းအောင်းနေကြတယ်။ အဲဒီနေရာတွေ ကနေပြီး သူတို့ဓားပြတိုက်နေကြတယ်။ သူတို့ရဲ့အန္တရာယ်နဲ့ ရင်ဆိုင်နေရ တဲ့ ပြည်သူတွေကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်မယ့်သူ ဘယ်သူမှ မရှိဘူး”

အမတ်များက ဘုရင်မင်းကြီးဘက်က ကာကွယ်ပြောဆိုကြ၏။ အမတ်တစ်ယောက်က ကန့်ကွက်သည်။

“ဆရာမေဃဟာ လယ်ယာလုပ်ကိုင်တဲ့သူ မဟုတ်တဲ့အတွက် ယခု အစည်းအဝေးမှာ ပြောပိုင်ခွင့်မရှိပါဘူး”

မေဃကလည်း အညံ့မခံ။

“အသိဉာဏ်ခေါင်းပါးတဲ့သူ အထောင်အသောင်းရဲ့ အယူအဆထက် ပညာဉာဏ်ရှိတဲ့ ဝေဒကျမ်းတတ် ဗြာဟ္မဏတစ်ယောက်ရဲ့ အယူအဆကို ပိုပြီးလေးစားရမယ်”

သဘာဝိ သောမက မေဃကို သတိပေးသည်။

“ဒေါသရှေ့မထားပါနဲ့။ စိတ်နှလုံးကောင်းကောင်းထားပြီး စဉ်းစား ပြောပါ။ ဆန့်ကျင်ဘက်ကို သည်းခံနိုင်တဲ့စွမ်းရည်ဟာ ယဉ်ကျေးမှုရဲ့ မှတ် ကျောက်ဖြစ်ပါတယ်”

“ကျုပ်က ဘယ်သူ့ကိုမှ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့မှုမရှိတဲ့ မန္တရားရွတ်ဖတ် နေတဲ့ ဗြာဟ္မဏဖြစ်တယ်။ သင်ကတော့ မင်းဆရာ ပုရောဟိတ်ဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့်...”

“စည်းဝေးသဘင်ကို မစော်ကားချင်ပါနဲ့။”

“သင်ဟာ ဘုရင်ရောမကရဲ့ ရာဇပုရောဟိတ် မဟုတ်ရင် သင်လည်းပဲ ဘုရင်ကို ယုတ်မာသူ၊ အပြစ်ကျူးလွန်ထားတဲ့ ပြစ်မှုရဲ့အကျိုးအာနိသင်ဖြစ် တယ်လို့ မနုက မိန့်ဆိုထားတယ်”

ဘုဝနက မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပြန်သည်။

“မနုက လမ်းလွဲလိုက်နေတဲ့ ဗြာဟ္မဏတွေအတွက် ပြောတာ ဖြစ်ပါ တယ်”

ဘုဝန စကားမဆုံးခင်မှာဘဲ မေဃ ဟန့်လိုက်သည်။

“ဟေ့... အယုတ်တမာကောင်။ မင်းအတွက်ကြောင့် မင်းအဖေ ပျက်စီးမှာ သေချာတယ်။ ငါ့ကျိန်စာ ဘယ်တော့မှ မမှားဘူး”

အခြားအဖွဲ့ဝင် လူကြီးများက ဘုဝနကို အားပေးအားမြှောက်ပြုကြ သည်။

“လမ်းလွဲလိုက်နေတဲ့ ဗြာဟ္မဏတွေအတွက် မနုက ဘာပြောထား သလဲ။ ပြောပါဦး ဘုဝန”

ဘုဝနက သူ့စကား သူ့ဆက်ပြန်သည်။

“ပလ္လားတတ်တဲ့ မကောင်းမှုကို ကျူးလွန်ပြုလုပ်တဲ့ ဒေါသမာန်မာနကြီး တဲ့ ကြောင်သူတော် ဗြာဟ္မဏဆိုရင် မျက်နှာကိုတောင် မကြည့်ပါနဲ့တဲ့။ သောက်ရေတောင် မတိုက်ပါနဲ့တဲ့”

သောမက ချိုချိုသာသာပင် ပြောလိုက်သည်။

“သားတော် ဘုဝန ထိုင်ပါ။ ရှေ့ဆက်မပြောပါနဲ့တော့”

ဘုဝနသည် အမတ်များ၏ နောက်ကွယ်တွင် ခပ်လျှိုလျှိုပင် ထိုင်နေ လိုက်သည်။ မေဃသည် သောမက ဘုဝနအပေါ် ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး ချိုချိုသာသာ ဆက်ဆံသည်ကိုပင် မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်နေသည်။ မေဃဘက်သား များလည်း လက်သီးလက်မောင်း တန်းကြသည်။ မေဃက သောမကို လက် ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးပြီး...

“အခု ဒီကောင်လေးပြောနေတာဟာ ဒီကောင်လေး ပြောတာ မဟုတ်ဘူး။ သူ့အဖေ ပြောနေတာ။ သူ့အဖေရဲ့ ပုရောဟိတ်က ပြောနေတာ မိတ်ဆွေတို့၊ သင်တို့ ကျုပ်ကို ယခုလိုစော်ကားနေတာကို ခံနေကြမလား”

စည်းဝေးသဘင်ခန်းမ၌ မငြိမ်မသက်ဖြစ်လာသည်။ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဖြစ်လာသည်။ သောမက သူ့အယူအဆကို တင်ပြသည်။

“ဒီနေ့ စည်းဝေးသဘင်မှာ ဘုရင်မင်းကြီး တက်ရောက်မလာဘူး။ ဒါကြောင့်မို့ အဖွဲ့ဝင်တချို့ တင်ပြတဲ့ အချက်တွေကို ပြန်လှန်ချေပမယ့်ဘက်က ပုဂ္ဂိုလ်မရှိဖြစ်နေတယ်။ အမှန်စင်စစ် ယခုကျင်းပနေတဲ့ နာဂရသဘာ အဖွဲ့အစည်းအဝေးက ပြဿနာကို အပြီးသတ် အဆုံးအဖြတ်ပေးနိုင်တဲ့ အဖွဲ့အစည်းက ဇနပဒသဘာခေါ်တဲ့ ပြည်သူ့အဖွဲ့အစည်းသာ ဖြစ်တယ်”

အစည်းအဝေး ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်လာသည်။

ဒီဃဗာဟုက မကျေမချမ်းဖြစ်နေသည့် အမူအရာဖြင့်...

“ဇနပဒသဘာ အစည်းအဝေးမှာ ကျုပ်တို့ ဘာတွေလုပ်ပြမယ်ဆိုတာ စောင့်ကြည့်ကြပါ”

မေဃကလည်း အော်ပြောလိုက်သည်။

“ကျုပ် တိုင်းပြည်နေရာအနှံ့ လှည့်လည်သွားပြီး ပြည်သူတွေကို နှိုးဆွပေးမယ်။ ဇနပဒသဘာအဖွဲ့ အစည်းအဝေးကျင်းပတဲ့အခါ ဘုရင်ရောမက ဘယ်လိုကျဆုံးသွားရမယ်ဆိုတာ ကြည့်နေကြပါ”

နှစ်ဖက်နှစ်ပက္ခမှ အဖွဲ့ဝင်များသည် တင်းမာလာကြသည်။ နှုတ်ဖြင့် အပြန်အလှန် ပြောရုံမျှသာမကတော့ဘဲ လက်ပါ ပါလာတော့မည့် အခြေအနေဖြစ်လာသည်။ အခြေအနေကို ရိပ်မိသည်ဖြစ်၍ နီလ၊ ဒီဃဗာဟုစသော မေဃ ဘက်သားများသည် အစည်းအဝေးခန်းမမှ အလျှိုအလျှို ထွက်ခွာသွားကြသည်။

ထိန်း၍မရတော့သဖြင့် သဘာပတိသောမကလည်း အစည်းအဝေးကို ရုပ်သိမ်းလိုက်သည်။

*

မေဃသည် အဘယ့်ကြောင့် ကပိဇေကို ရွံရှာမုန်းတီးနေသည် မသိပေ။ ဘုဝနနှင့်ရောမက က ထပ်ဆွပေးလိုက်ပြန်သောအခါ မေဃ၏ဒေါသသည် ပိုမိုနက်ရှိုင်းလာသည်။ နီလနှင့် ဟိမာနီတို့ကမူ ကပိဇေနှင့်အတူ ကပိဇေကို အားပေးအားမြှောက် ပြုလုပ်နေသည့် ရောမက မိသားစုကိုပါ ရှင်းပစ်ရန် သန္နိဋ္ဌာန်ချထားကြသည်။ ရောမကကို ထီးနန်းကချပစ်နိုင်ခဲ့သော် မိမိတို့အပေါင်းပါထဲက တစ်ဦးဦးကို ထီးနန်းတင်ရန် အခက်အခဲရှိတော့မည် မဟုတ်ပေ။ ဒီဃဗာဟုသည် ရောမကနေရာတွင် မိမိဘာကြောင့် ဘုရင်တက် မဖြစ်နိုင်ရမှာနည်းဟု စိတ်စွဲထားသည်။ ယင်းမျှော်လင့်ချက်ကြီးနှင့် ဒီဃဗာဟုသည် မေဃနှင့် နီလတို့ ကြီးဆွဲရာ ကနေသည်။

အယုဒ္ဓယမြို့တွင်ဖြစ်ပေါ်နေသည့် သတင်းများသည် အနည်းနှင့် အများ အပြင်အပသို့လည်း ရောက်သွားကြသည်။ ယင်းသတင်းစကားများသည် မြို့အပြင်ဘက်ရှိ ကျေးရွာနေပုဒ်များသို့သာမက နေမိသာတော အတွင်းရှိ ရသေ့သူတော်စင်တို့၏ ကျောင်းသင်္ခမ်းသို့ပင် ရောက်ရှိသွားသည်။ ဘုရင်ကို နန်းချဖို့ စက်ပုန်းခုတ်နေသည်ဟူသည့် သတင်းသည်

ကျောင်းသင်္ခမ်းက ရသေ့ရဟန်းများ၏ နားသို့လည်း ရောက်ရှိသွားသည်။ သို့သော် ရသေ့ရဟန်းတို့သည် ကိုယ့်တရားအလုပ်နှင့် လက်မလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေကြသဖြင့် ယင်းသတင်းကို ရေးကြီးခွင့်ကျယ် လုပ်မနေနိုင်အားကြပေ။

ဓောမယရှင်ရသေ့၏ သင်္ခမ်းကျောင်း၌ ဓောမယရှင်ရသေ့အား မိမိကိုယ်ကိုပုံအပ်ပြီးသည်နေ့မှစ၍ ကပိလေသည် ဆရာ ညွှန်ပြသည့်အတိုင်း ကျင့်ကြံအားထုတ်လေရာ သူ့အဖော်အပေါင်းများကပင် သူ၏ကြိုးပမ်းအားထုတ်မှုကို တအံ့တဩဖြစ်နေကြသည်။ ဆရာရှင်က သူ့ကိုယောဂအကျင့် ကျင့်ကြံရန် နည်းလမ်းညွှန်ပြထားသည်။ ကပိလေသည် ဆရာညွှန်ပြထားသည့်အတိုင်း ဇွဲဝီရိယထက်သန်စွာဖြင့် မနားမနေ ကြိုးစားအားထုတ်သည်။

ဓောမယရှင်ရသေ့က ကပိလေအား ကျောင်းသင်္ခမ်းအနီးအနားရှိ တောအုပ်တစ်ခုထဲသွားပြီး လွတ်လွတ်လပ်လပ် တရားအားထုတ်ခွင့်ပေးထားသည်ဖြစ်၍ ကပိလေသည် အပြင်အပက သတင်းများနှင့် အဆက်အသွယ် ပြတ်နေ၏။

ကပိလေ တရားထိုင်ရာဖြစ်သည့် တောအုပ်ဆီသို့ ဂေါရီနှင့် အမ္မိကာတို့သည် ကျွဲ၊ နွားကျောင်းရန်အလိုငှာလည်းကောင်း၊ သစ်သီးခူးရန် အလိုငှာလည်းကောင်း လာလေ့ရှိကြသည်။ ယနေ့ သူတို့နှစ်ဦးသည် ဆိတ်ငြိမ်ရာ တစ်နေရာ၌ မျက်လုံးမှိတ်ပြီး တရားထိုင်နေသည့် ကပိလေကို တွေ့မြင်ကြသည်။

ဂေါရီသည် ကပိလေအား တွေ့ဖူးသလိုလိုရှိသည်နှင့် အနီးကပ်သွားပြီး သေသေချာချာ စူးစိုက်ကြည့်သည်။ အမ္မိကာက ဂေါရီအနီးကပ်လာပြီး ခပ်တိုးတိုး မေးလိုက်သည်။

“သူ့ကို သိလို့လား”

“တွေ့ဖူးသလိုလိုပဲ၊ အယုဒ္ဓယကနဲ့ တူတယ်”

ယင်းသို့ပြောပြီး ဂေါရီသည် ရုတ်တရက် စကားရပ်ပစ်လိုက်သည်။ သူ့နွားများ တစ်နေရာသို့ ထွက်သွားမည်လုပ်နေကြသည်။

“ဟယ်... နွားတွေ ထွက်သွားကြတော့မယ်။ ပျောက်နေကြပါဦးမယ်။ လိုက်ကြရအောင်” ပြောပြောဆိုဆို ဂေါရီ ထွက်သွားသည်။